

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 528 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Αντιπολεμικό Κίνημα για ΝΑ ΗΤΤΗΘΟΥΝ ΗΠΑ-Ισραήλ και ο “ακόλουθος” Μητσοτάκης

**ΚΑΜΙΑ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ
- ΕΞΩ ΟΙ
ΒΑΣΕΙΣ**

Οικονομία
Τρομακτική ακρίβεια απειλεί εργαζόμενους και φτωχούς
σελ. 4

Διήμερο ΣΣΠ
«Φάρος» για κάθε νέο αγωνιστή
σελ. 6

30 Μάρτη
Ημέρα Υπεράσπισης της Παλαιστινιακής Γης
σελ. 13

Αφιέρωμα
90 χρόνια από τον Μάη του 1936 (α' μέρος)
σελ. 15

Ανακοίνωση της ΠΕΝΕΝ για το Συνέδριο του ΕΚ Πειραιά: Προειδοποίηση: Μετατρέπεται το ΕΚΠ σε ένα άδειο κουφάρι!

Το Σάββατο 21 Μάρτη πραγματοποιήθηκε το ετήσιο Συνέδριο του **ΕΚ Πειραιά** εν' μέσω συγκλονιστικών εξελίξεων στο μέτωπο της πολεμικής σύγκρουσης στην Μέση Ανατολή και τον Περσικό κόλπο και την θανάσιμη εμπλοκή της χώρας μας στο πλευρό των ΗΠΑ-Ισραήλ στην επίθεση εναντίον του Ιράν. Εν μέσω της κλιμακούμενης επίθεσης Κυβέρνησης και μεγάλου κεφαλαίου κατά των Εργατικών δικαιωμάτων.

Εν μέσω ραγδαίας αύξησης του πληθωρισμού και της ακρίβειας που τσακίζουν τα εργατικά και λαϊκά εισοδήματα και αυξάνουν τα κέρδη των μονοπωλιακών ομίλων και της ολιγαρχίας του τόπου μας.

Σε μια κρίσιμη περίοδο που οι Εργατικοί αγώνες και το Συνδικαλιστικό Κίνημα βρίσκονται σε αισθητή υποχώρηση και οι αγώνες κατά της αντιλαϊκής κυβέρνησης είναι αναντίστοιχοι των προβλημάτων.

Μέσα σε αυτό το ζοφερό και δύσκολο σκηνικό για την Εργατική τάξη οι δυνάμεις της ΔΕΣΚ (ΠΑΜΕ) μετά τον πραξικοματικό αποκλεισμό των άλλων

παρατάξεων από το Προεδρείο του ΕΚ Πειραιά, κατάφεραν το ακατόρθωτο, εξοστράκισαν την μεγάλη πλειονηφία των Σωματείων από το ιστορικό ΕΚ Πειραιά, έκλεισαν και σφράγισαν πόρτες και παράθυρα σε κάθε διαφορετική άποψη και θέση την οποία εχθρεύονται και κατακεραυνώνουν με αποτέλεσμα το δεύτερο μεγαλύτερο Εργατικό Κέντρο της χώρας μας με την συντριπτική πλειονηφία των εργαζομένων και των Σωματείων να τους έχει γυρίσει οριστικά την πλάτη!

Επίλογος αυτής της αδιέξοδης και χρεοκοπημένης γραμμής τους είναι ότι στο πρόσφατο Συνέδριο όλα τα Σωματεία εκτός του μπλοκ του ΠΑΜΕ να δηλώσουν εμφαντικά αποχή από το ντελίριο της μονοπαραταξιακής γραμμής και εκπροσώπησης.

Στράφηκαν επανειλημμένα εναντίον της ΠΕΝΕΝ, λουδορώντας, υπονομεύοντας και συκοφαντώντας την.

Την ΠΕΝΕΝ που αποτελεί σημείο αναφοράς για το μαχόμενο ταξικό Εργατικό Κίνημα της χώρας μας.

Τους θυμίζουμε ότι η ΠΕΝΕΝ την οποία εχθρεύονται και συκοφαντούν μόνο μέσα στο 2025 έχει να επιδείξει 29 ημέρες απεργιών εκ των οποίων τις 22 σχεδίασε, οργάνωσε και πραγματοποίησε μόνη της με νικηφόρα έκβαση και αποτέλεσμα μέσα στις οποίες περιλαμβάνονται η ιστορική απεργία στα πλοία της Αδριατικής που όλο το αστικό, πολιτικό, κυβερνητικό σύστημα, οι δυνάμεις καταστολής, η Δικαιοσύνη και η ΠΙΝΟ δεν μπόρεσαν να λυγίσουν!

Επιτίθενται επαναλαμβανόμενα ενάντια στην ΠΕΝΕΝ η οποία μέσα στο 2025 ανέπτυξε πάνω από 97 μεγάλες, εμβληματικές κινητοποιήσεις και βρίσκεται στην πρωτοπορία της διεθνοιστικής αλληλεγγύης και αντιιμπεριαλιστικής πάλης στο πλευρό των λαών της Παλαιστίνης, της Βενεζουέλας, της Κούβας, του Ιράν κλπ.

Η ΠΕΝΕΝ ήταν και είναι στην πρώτη γραμμή των αγώνων για τα εργατικά και λαϊκά προβλήματα κόντρα και ενάντια στην αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική [...]

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

- Η πάλη ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο
- Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός
- Για ένα αντιπολεμικό κίνημα

Συγγραφείς: Ηρ. Χριστοφορίδης - Στ. Σκεύος

Χρονολογία έκδοσης: Απρίλιος 2026

Σελίδες: 48

Τιμή: 2 ευρώ

Στο ζήτημα του πολέμου, περισσότερο από κάθε άλλο ζήτημα, η μπουρζουαζία και οι πράχτορές της εξαπατούν τον λαό με αφηρημένες έννοιες, γενικές φόρμουλες, κούφια φρασεολογία: «ουδετερότητα», «συλλογική ασφάλεια», «εξοπλισμός για την υπεράσπιση της ειρήνης», «εθνική άμυνα», «πάλη ενάντια στο φασισμό» κλπ. Όλες αυτές οι φόρμουλες συνοψίζονται τελικά στο ότι το ζήτημα του πολέμου, δηλαδή η τύχη των λαών πρέπει να μείνει στα χέρια των ιμπεριαλιστών, των κυβερνήσεων, της διπλωματίας τους, των στρατιωτικών γενικών επιτελείων τους, με όλες τις μηχανογραφίες του και τις συνομοσίες τους ενάντια στους λαούς.

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι η συνέχιση και ο παροξυσμός της ληστρικής

πολιτικής της μπουρζουαζίας. Η πάλη του προλεταριάτου ενάντια στον πόλεμο είναι η συνέχιση και ο παροξυσμός της ταξικής του πάλης. Το ξέσπασμα του πολέμου αλλάζει την κατάσταση και εν μέρει τα μέσα της πάλης ανάμεσα στις τάξεις, όχι όμως το σκοπό και τη βασική πορεία.

Σ' αυτό τον αγώνα η βασική αρχή είναι «ο κύριος εχθρός είναι μέσα στην ίδια σου την χώρα», ή «η ήττα της δικής σου (ιμπεριαλιστικής) κυβέρνησης είναι το μικρότερο κακό».

Απόσπασμα από το Μεταβατικό Πρόγραμμα, κεφ. Η πάλη ενάντια στο ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, Λ. Τρότσκι, εκδ. Εργατική Πάλη, σελ. 32-35

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οι εισβολείς και δολοφόνοι του ιρανικού λαού ΗΠΑ-Ισραήλ και ο «πρόθυμος» ακόλουθός τους Μητσοτάκης πρέπει να ηττηθούν. Σ' αυτό, που στην παρούσα συγκυρία είναι το μέγιστο καθήκον, πρέπει να βοηθήσουμε όλοι (εργαζόμενοι, λαϊκά στρώματα, νεολαία κ.λπ.) με τους αγώνες μας, τις διαρκείς κινητοποιήσεις μας και ό,τι άλλο χρειαστεί. Γιατί μια νίκη των εισβολέων και δολοφόνων θα σήμαινε συνοπτικά και με λίγα λόγια: α) Υποδούλωση του ιρανικού λαού, ενός αρχαίου λαού με μεγάλη προσφορά στην ανθρωπότητα, πολιτισμένου, μορφωμένου κ.ά. β) Άνοιγμα του δρόμου στα σχέδια ΗΠΑ-Ισραήλ (Συμφωνίες του Αβραάμ, Νέα Μέση Ανατολή), πράγμα που θα σήμαινε υποταγή των λαών όλων των χωρών της περιοχής και αρπαγή του πλούτου τους, όχι μόνο των υδρογονανθράκων. γ) Ολοκλήρωση της γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού (όχι μόνο της Γάζας), βασική προϋπόθεση για τον σκοπό /σχέδιό τους του Μεγάλου Ισραήλ. δ) Αποκλεισμό της Ρωσίας και της Κίνας (της πρώτης προς την έξοδο στον Ινδικό ωκεανό, της δεύτερης προς την Ευρώπη κ.ά.). ε) Έκθεση σε θανάσιμο κίνδυνο της Κούβα, αρπαγή της Γροιλανδίας και άνοιγμα της όρεξης για ενσωμάτωση του Καναδά. στ) Επιβολή ενός φασιστικού καθεστώτος, που μπροστά του ο φασισμός των Χίτλερ-Μουσολίνι θα μοιάζει «παιδική χαρά». ζ) Ένα μεγάλο βήμα προς τον Γ' ΠΠ.

Ένα χτύπημα στον ανθρωπινό πολιτισμό

Από τις 28/2, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνος βομβαρδίζουν και δολοφονούν τον ιρανικό λαό. Αργυρώνητοι «ιρανόλογοι» σχολιαστές/παρατρεχάμενοι/προπαγανδιστές (με πρώτο και καλύτερο τον Ευαγγελάτο του Mega) μας (παρα)πληροφορούν για το καθεστώς των μουλάδων και τα εγκλήματα τους, κυρίως εναντίον των γυναικών. Από το πρωί μέχρι το βράδυ συκοφαντούν, δαμιονολογούν και απανθρωπίζουν συστηματικά αυτόν τον πανάρχαιο, πολύπλοκο,

Οι εισβολείς ΗΠΑ-Ισραήλ και ο ακόλουθός τους ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΗΤΤΗΘΟΥΝ

αντιφατικό και ταυτόχρονα ολοζώντανο και βαθιά επαναστατημένο λαό, που τόσα κοινά ιστορικά και πολιτιστικά στοιχεία μοιράζεται με τον δικό μας εδώ και πέντε χιλιετίες.

Και τι δεν λένε αυτοί παλικαράδες της φακής, «που όλο γεμίζουν τα βρακιά» (Μπέρτολτ Μπρεχτ), φυσικά πάντα με το αζημίωτο. Επειδή αντιστέκονται, είναι «τρομοκράτες» και θέλουν να καταστρέψουν τις «αξίες της Δύσης» και του «δυτικού πολιτισμού», τις αξίες της «δημοκρατικής» Αμερικής και του άγριου μπουλντόγκ της στην περιοχή, του σιωνιστικού Ισραήλ, που είναι δημοκρατικό και φιλελεύθερο και καθόλου θεοκρατικό! Γι' αυτό, οι ίδιοι αργυρώνητοι και τα αφεντικά τους προπαγανδίζουν ότι είναι προς συμφέρον της χώρας μας να βοηθήσουμε τον Τραμπ, τον Νετανιάχου, τους εμίρηδες της περιοχής και τη Σαουδική Αραβία να μετατρέψουν αυτήν τη μεγάλη χώρα των 92 εκατομμυρίων σε Ιράκ, Συρία και Λιβύη και να εγκαταστήσουν έναν νέο «δημοκρατικό ηγέτη», π.χ. όπως ο σάχης Ρεζά Παχλαβί, ή στην ανάγκη κάποιον αναβαπτισμένο τζιχαντιστή σαν τον αλ-Γζολάνι στη Δαμασκό.

Οι ίδιοι αργυρώνητοι έδειξαν για ακόμη μια φορά τα κτηνώδη ένστικτά τους πανηγυρίζοντας την δολοφονία των διαφόρων ηγετών του Ιράν και κυρίως του Αγιατολάχ Χαμενεΐ και του Αλι Λαριτζανί.¹ Σίγουρα κανένας από αυτούς δεν ήταν «βάρβαρος», ούτε πολύ περισσότερο ο Αλί Λαριτζανί ήταν ένας «σκληροπυρηνικός φονταμενταλιστής». Ακόμη και η ισραηλινή εφημερίδα Haaretz (άρθρο του Εβραίου Γκιντεόν Λεβί) έγραψε ότι πέρα από ένας «σκληροπυρηνικός» ήταν και ένας «λαμπρός φιλόσοφος», ειδικός στη μαθηματική σκέψη του Εμα-

νουέλ Καντ και συγγραφέας συγγραμμάτων για τη σχέση μεταξύ της Καντιανής μεταφυσικής, της πολιτικής θεωρίας και της θεολογίας στη διαμόρφωση του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού. Μητσοτάκη και την άθλια παρέα του. Στις μελέτες του (γνωστές και αναγνωρισμένες παγκόσμια) συναντιούνται η θρησκεία με την επιστήμη, η παράδοση με τον μοντερνισμό, ο Καντ με τον Πλάτωνα και ο Αριστοτέλης με τους μεγάλους φιλοσόφους της Ανδαλουσίας, και τελικά «η ενότητα της αλήθειας στις διάφορες εκφάνσεις της».

Γιατί θέλουμε και αγωνιζόμαστε για τη νίκη του ιρανικού λαού

Θέλουμε και αγωνιζόμαστε για τη νίκη του ιρανικού λαού (όχι φυσικά ότι είμαστε με τους «κόκκινους σίτες», όπως δεν είμαστε και με τους ευαγγελιστές, τους εβραίους, τους ορθόδοξους κ.λπ.), αλλά γιατί, εκτός από τους παραπάνω λόγους: α) Είναι σε διαρκή εξέγερση: 1. Για την εξασφάλιση Συντάγματος (με την επανάσταση του 1906). 2. Για την εθνικοποίηση των πετρελαίων με την εκλογή του Μοσαντέκ (που ανατράπηκε βίαια από τους Αγγλο-Αμερικανούς το 1953). 3) Για την πραγματοποίηση της μεγάλης Επανάστασης του 1979, μια από τις μεγαλύτερες του 20ού αιώνα. β) Δεν είναι μόνο ένα «θεοκρατικό» καθεστώς, όπως προπαγανδίζουν μέρα νύχτα οι αργυρώνητοι προπαγανδιστές για να δικαιολογήσουν τους ιμπεριαλιστές και τρομοκρατήσουν τους λαούς, αλλά: 1) Είναι και ένα εξαιρετικά περίπλοκο πολιτικό σύστημα εξουσίας και σε αυτό οφείλεται η εκπληκτική αντοχή που δείχνει στις κυρώσεις, τους βομβαρδισμούς, και τη συστηματική δολοφονία των

ηγετών του. 2) Όλα αυτά τα χρόνια συνεργάζεται με άλλες, δυνάμεις, μεγάλες και μικρές, φαινομενικά εντελώς ξένες προς την κυρίαρχη ιδεολογία του Ισλάμ, όπως π.χ., η Κούβα, η Βενεζουέλα, οι BRICS+ κ.ά.

Οι Έλληνες εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να παλέψουμε για να διώξουμε τον πολεμοκάπηλο και «πρόθυμο» ακόλουθο των ιμπεριαλιστών και σιωνιστών Μητσοτάκη και την άθλια παρέα του.² Γιατί η διακυβέρνησή του είναι μια θανάσιμη απειλή για τον ελληνικό και ιρανικό λαό, για τους λαούς όλης της περιοχής. Σαν «πρόθυμος» ακόλουθος, έστειλε πολεμικά πλοία και μαχητικά αεροπλάνα στην Κύπρο, εγκατέστησε πυραύλους (μάλλον για προστασία της αμερικάνικης βάσης στη Σούδα), θριαμβολογεί μαζί με τον όψιμο στρατοκράτη Δένδια για τους Patriot, που έστειλαν στη Σαουδική Αραβία, και για τις υπερόγκους πολεμικούς εξοπλισμούς, την ίδια περίοδο που η φτωχοποίηση των εργαζόμενων συνεχίζεται με αυξανόμενους ρυθμούς. Πρέπει και μπορούμε να τους νικήσουμε, όπως κάνει ο ιρανικός λαός με τους ιμπεριαλιστές και τους σιωνιστές. **ΝΙΚΗ ΣΤΟ ΙΡΑΝ**, στον παλαιστινιακό λαό, σ' όλους τους λαούς που αντιστέκονται στον ιμπεριαλισμό. Νίκη στη σοσιαλιστική επανάσταση για τη σωτηρία της ανθρωπότητας.

¹ Αντίθετα, όταν πέθανε πριν λίγες μέρες στα 97 του ο (για κάποια περίοδο) Γερμανός (ολίγον) φιλόσοφος Γιούργκεν Χάμπερμας, όλα ανεξαιρέτως τα ΜΜΕ (ντόπια και ξένα) του αφιέρωσαν ατέλειωτες αιογραφίες, «εξεχνώντας» ή καλύτερα αποκρύπτοντας όχι μόνον ότι υπήρξε γιος στελέχους των ναζί και ο ίδιος μέλος της χιτλερικής νεολαίας, αλλά και ότι τώρα στα βαθιά γεράματα του υποστήριξε ανοιχτά, μεταξύ αρκετών ακόμα πολιτικών αντιδραστικών θέσεων, το «δικαίωμα του Ισραήλ» στη γενοκτονία της Γάζας!

² «Ο επαναστατικός αγώνας δεν επιδέχεται διακοπή. Οι συνθήκες μπορεί να μην είναι ευνοϊκές γι' αυτόν σήμερα, αλλά ένας επαναστάτης που δεν μπορεί να κολυμπήσει ενάντια στο ρεύμα δεν είναι επαναστάτης». Τρότσκι, *Ο πόλεμος και η Τέταρτη Διεθνής* 10 Ιουνίου 1934, εκδ. Εργατική Πάλη, σελ. 40.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

ΕΛΛΑΔΑ

Έρευνα της ΕΛΣΤΑΤ μαρτυρά ότι στην Ελλάδα το ποσοστό των πολιτών που δε διαθέτουν τουλάχιστον 7 από τα 13 απαραίτητα αγαθά και υπηρεσίες αυξήθηκε σε 14,9% το 2025 (από 14% το 2024) και ο πληθυσμός σε κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικό αποκλεισμό άγγιξε το 27,5% (από 26,9% το 2024) φτάνοντας στα υψηλότερα ποσοστά των τελευταίων 5 ετών. Το κατώφλι της φτώχειας ορίζεται για μονοπρόσωπο νοικοκυριό στα 7.020 ευρώ ετησίως και για νοικοκυριά με 2 ενήλικες και 2 εξαρτώμενα παιδιά κάτω των 14 ετών στα 14.742 ευρώ. Ο κίνδυνος είναι υψηλότερος στις περιπτώσεις των παιδιών (29,6%) εμφανίζοντας άνοδο 1,3% σε σχέση με το 2024. Η σοβαρή υλική και κοινωνική στέρηση για τα άτομα μέχρι 17 χρονών αυξήθηκε κατά 2 ποσοστιαίες μονάδες το 2025 (15,9%) σε σχέση με το 2024 (13,9%). Η αντίστοιχη άνοδος στην ηλικιακή ομάδα άνω των 65 είναι 1,3 μονάδες (14,1% το 2025 από 12,8% το 2024) και στους 18-64 ετών 0,6% (14,4% το 2024 από 15% το 2025).

ΚΟΣΜΟΣ

Τα στοιχεία του Ινστιτούτου SIPRI δείχνουν ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός υπερτριπλασίασε τα κέρδη του στην στρατιωτική-πολεμική βιομηχανία μεταξύ των περιόδων 2016-20 και 2021-25 κατά 217%. Τα ευρωπαϊκά κράτη είναι υπεύθυνα για το 33% του συνόλου των εισαγωγών όπλων παγκοσμίως, με αύξηση μεταξύ των προαναφερόμενων περιόδων κατά 210%! Μετά την Ουκρανία (απορρόφησε το 9,7% του συνόλου των μεταβιβάσεων όπλων παγκοσμίως) ακολουθούν η Πολωνία και η Βρετανία ως οι μεγαλύτεροι εισαγωγείς όπλων της Ευρώπης στην περίοδο 2021-25. Οι συνολικές εισαγωγές όπλων των 29 ευρωπαϊκών μελών του ΝΑΤΟ αυξήθηκαν μεταξύ 2016-20 και 2021-25 κατά 143%. Οι ΗΠΑ προμήθευσαν την περίοδο 2021-25 το 58% αυτών των εισαγωγών και οι μεγαλύτεροι προμηθευτές ήταν η Ν. Κορέα (8,6%), το Ισραήλ (7,7%) και η Γαλλία (7,4%). Οι ΗΠΑ την τελευταία πενταετία εξήγαγαν όπλα σε 99 κράτη του κόσμου: 35 στην Ευρώπη, 18 στην Αμερική, 17 στην Αφρική, 17 στην Ασία και την Ωκεανία και 12 στη Μέση Ανατολή. Πρώτη φορά τα τελευταία 20 χρόνια το μεγαλύτερο μερίδιο των εξαγωγών όπλων των ΗΠΑ κατευθύνθηκε στην Ευρώπη (38%) και όχι στην Μ. Ανατολή (33% με κορυφαίο εισαγωγέα τη Σαουδική Αραβία).

ΕΥΡΩΠΗ

Οι δυτικές κοινωνίες τάσσονται κατά του πολέμου που κήρυξαν οι ΗΠΑ στο Ιράν. Δημοσκόπηση της Reuters/ Ipsos έδειξε ότι το 59% των Αμερικανών είναι κατά του πολέμου έναντι 37% που είναι υπέρ. Το 65% δεν πιστεύει ότι ο Τραμπ δε θα στείλει στρατεύματα, ενώ εξ αυτών το 75% είναι εναντίον της αποστολής αμερικανικών στρατευμάτων σε έναν μεγάλης κλίμακας χερσαίο πόλεμο. Στη Βρετανία το 59% διαφωνούν με τον πόλεμο και μόνο το 25% συμφωνεί (εκ των οποίων μόνο το 8% είναι θετικό στην αποστολή βρετανικών στρατευμάτων στον πόλεμο υπέρ των ΗΠΑ-Ισραήλ). Στη Γερμανία το 58% των ερωτηθέντων θεωρεί αδικαιολόγητες τις επιθέσεις ΗΠΑ-Ισραήλ και μόνο το 25% συμφωνεί με αυτές. Η Ιταλία κυμαίνεται στα ίδια ποσοστά: 56% κατά της επέμβασης των Αμερικανών ιμπεριαλιστών και 25% υπέρ. Στην Ισπανία το 68,2% διαφωνεί με την επέμβαση και μόλις το 23,2% είναι υπέρ.

Τρομακτική ακρίβεια απειλεί εργαζόμενους και φτωχούς

Μέτρα κοροϊδίας από την κυβέρνηση

Με την έναρξη του πολέμου των ΗΠΑ – Ισραήλ εναντίον του Ιράν στις 28 Φεβρουαρίου και μετά από την απάντηση του Ιράν με το κλείσιμο των στενών του Ορμούζ για τα αμερικάνικων συμφερόντων πλοία και των συμμάχων τους, οι τιμές του αργού πετρελαίου έχουν εκτοξευτεί, προκαλώντας ντόμινο αυξήσεων σε όλα τα βασικά είδη κατανάλωσης.

Πετρέλαιο και βενζίνη σε ράλι τιμών

Η τιμή της βενζίνης ξεπέρασε ήδη τα 2,05€/λίτρο, το ίδιο και το πετρέλαιο κίνησης, αύξηση 25% και 35% αντίστοιχα σε σχέση με πριν 3 βδομάδες. Οι καθημερινές απώλειες μόνο από την αύξηση του πετρελαίου κίνησης υπολογίζονται σε 4,5 εκατομμύρια ευρώ ημερησίως για το σύνολο της ελληνικής οικονομίας. Είναι γνωστό άλλωστε ότι τα διυλιστήρια εκτοξεύουν τις τιμές αμέσως με την άνοδο της τιμής του αργού πετρελαίου, αλλά «ξεχνάνε» να τις ρίξουν μετά προφασισόμενοι τα αποθέματα, άρα δύσκολα θα δούμε αποκλιμάκωση αυτών των τιμών.

Τα μέτρα-κοροϊδία που πήρε η κυβέρνηση Μητσοτάκη είναι το πλαφόν στο περιθώριο κέρδους στα βενζινάδικα και η επαναφορά του κουπονιού fuel pass ύψους 50€ μέχρι τον Ιούνιο του 2026! Ενοχοποιεί δηλαδή τους πρατηριούχους για υπέρογκα δήθεν κέρδη, ενώ στην πραγματικότητα οι τιμές εκτοξεύονται από τα διυλιστήρια. Το fuel pass της ντροπής δεν καλύπτει ούτε ένα γέμισμα του ρεζερβουάρ για ένα διάστημα 2 μηνών. Και το σημαντικότερο, διατηρείται η υπερφορολόγηση: Ο Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης (0,70 €/λίτρο στη βενζίνη) μαζί με τον ΦΠΑ (24%, 0,40 €/λίτρο), που επιβαρύνουν συνολικά 1,10€ για κάθε λίτρο καυσίμου!

Αγροτικά προϊόντα και τρόφιμα απλησίαστα

Στα βασικά είδη κατανάλωσης, κυρίως στα τρόφιμα, οι αυξήσεις από το 2021 μέχρι και τον Φεβρουάριο του 2026 είναι στο 30%. Έκτοτε, με την έναρξη του πολέμου οι τιμές έχουν επιβαρυνθεί με νέες αυξήσεις κατά 40% σε σχέση με τον Φεβρουάριο!

Πέρα από τα τρόφιμα, οι υψηλές τιμές της ενέργειας διαχέονται σε κάθε δραστηριότητα. Οι τιμές των λιπασμάτων και των ζωοτροφών, που επηρεάζονται άμεσα από το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο, αυξάνουν το κόστος στον πρωτογενή τομέα. Το 50% της ουρίας, του πιο διαδεδομένου λιπάσματος παγκοσμίως, εξάγεται από τις χώρες του Περσικού Κόλπου μέσω των -κλειστών πλέον- στενών του Ορμούζ. Οι τιμές εξαγωγής της ουρίας από τη Μέση Ανατολή έχουν ήδη αυξηθεί κατά περίπου 40%, των φωσφορικών λιπασμάτων 50% και των αζωτούχων 100%! Ο πρωτογενής τομέας απειλείται με άμεση κατάρρευση, διογκώνοντας το πρόβλημα από τις αυξημένες τιμές στην έλλειψη διάθεσης προϊόντων.

Μισθοί μέχρι τις 20 του μήνα

Η γελοία αύξηση του κατώτερου μισθού κατά 30€ μηνιαίως (στα 920 ευρώ μικτά από 880 ευρώ), που ανακοίνωσε ο Μητσοτάκης στις 26/03/2026, δεν ξεγελάει τους εργαζόμενους. Οι μισθοί δεν φτάνουν ούτε μέχρι τις 20 του μήνα! Τα νοικοκυριά και οι εργαζόμενοι βλέπουν καθημερινά το εισόδημά τους να

συμπίεζεται προς τα κάτω και να μην φτάνει για την κάλυψη βασικών αναγκών:

- Σε διάστημα δεκαπέντε ετών (από το 2010 έως το 2025), τα τρόφιμα έχουν ακριβύνει 42%, ενώ το πραγματικό διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών έχει μειωθεί πολύ. Σύμφωνα με τη Eurostat, η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα της ΕΕ όπου το πραγματικό διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών ανά κάτοικο ήταν χαμηλότερο το 2024 από ό,τι το 2004. Μέσα σε είκοσι χρόνια, τα εισοδήματα στην Ε.Ε. αυξήθηκαν κατά μέσο όρο 22%, ενώ στην Ελλάδα μειώθηκαν κατά 5%!

- Το 54% έχει περιορίσει τις μετακινήσεις με το αυτοκίνητο, το 15% μειώνει την κατανάλωση για θέρμανση, το 12% στο ρεύμα και το 8% στα τρόφιμα.

- Το στεγαστικό αποτελεί μείζον ζήτημα, καθώς το κόστος ενοικίασης έχει αυξηθεί κατά 150%, με έναν μέσο εργαζόμενο να ξοδεύει περίπου τον μισό μισθό για ένα μικρό διαμέρισμα.

- Στον τομέα της Υγείας, λόγω των αλλεπάλληλων ιδιωτικοποιήσεων και της διάλυσης του ΕΣΥ, οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα αναγκάζονται να καλύπτουν ετησίως το 41% των ιατρικών εξόδων τους.

- Στο κατά κεφαλήν εισόδημα, η Ελλάδα βρίσκεται στην προτελευταία θέση της Ευρώπης, έχοντας μόλις το 45% του μέσου κατά κεφαλήν εισοδήματος της ΕΕ.

Συνολικά, η ακρίβεια σε κάθε τομέα ζωής των εργαζομένων συνθέτει τα τελευταία χρόνια την εικόνα της διαρκούς συρρίκνωσης του πραγματικού εισοδήματος των νοικοκυριών, της βίαιης επιδείνωσης του βιοτικού επιπέδου (σχεδόν το 50% του πληθυσμού της χώρας υποσιτίζεται), γεννώντας πλέον ζήτημα επιβίωσης για ένα τεράστιο κομμάτι της κοινωνίας.

Κέρδη για τους πλούσιους από τις τσέπες μας

Η ακρίβεια αποτελεί ένα δομικό εργαλείο αναδιανομής του πλούτου προς όφελος των καπιταλιστών και της αστικής ελίτ, έναν μηχανισμό εκτίναξης κερδών, παρασιτισμού και γιγάντωσης των κοινωνικών ανισοτήτων. Η φοροληστεία αυξάνεται κάθε χρόνο, με το 95% των φορολογικών εσόδων να το πληρώνουν τα χαμηλά εισοδήματα, και μόλις το 5% το κεφάλαιο. Οι μεσάζοντες των αγροτικών προϊόντων βγάζουν αμύθητα κέρδη συμπιέζοντας τους αγρότες, αλλά και εκτοξεύοντας τις τιμές στο ράφι. Σύμφωνα με τη Eurostat, το μερίδιο των μισθών στο ΑΕΠ έχει συμπιεστεί στο 35,1%, όταν ο ευρωπαϊκός μέσος όρος είναι 48%, ενώ το μερίδιο των κερδών είναι 50,2%, όταν στην ΕΕ είναι 40,9%!

Πρέπει να ρίξουμε αυτή την άθλια κυβέρνηση των πλουσίων και της ελίτ, αν θέλουμε να σωθούμε από την ακρίβεια, τον πόλεμο και την εξαθλίωση. Να κάνουμε μια πολιτική επιλογή που να σπάει με τη λογική του κέρδους και να βάζει στο κέντρο της τις ανάγκες των ανθρώπων. Να διαλέξουμε τον δρόμο του αγώνα και της ανυποχώρητης πάλης ενάντια στις βάρβαρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Να ενισχύσουμε την Επαναστατική Αριστερά, να οργανωθούμε στην ΟΚΔΕ για να ανοίξουμε έναν δρόμο σωτηρίας από το καπιταλιστικό σύστημα.

Επίκαιρα...

Εργατικό «ατύχημα»-δολοφονία στο Ελληνικό

Στις 6/12 σκοτώθηκε εργάτης στο Ελληνικό, πέφτοντας από μεγάλο ύψος. Πρόκειται για τον 27χρονο μετανάστη Άχμεντ Γκολάμπ, ο οποίος δούλευε σε κατασκευή ξενοδοχείου για την ΕΛ-ΜΕΚΑ του Μυτηλιναίου. Η προηγούμενη δολοφονία-«ατύχημα» στο ίδιο εργοτάξιο ήταν μόλις στις 29/11. Η στάση της εργοδοσίας ήταν εξευτελιστική και απάνθρωπη. Κάλεσε ασθενοφόρο δύο ώρες μετά τον θάνατο του Γκολάμπ, για να προλάβει να διώξει όλους όσους δούλευαν σε καθεστώς μαύρης εργασίας. Αποκάλεσε το συμβάν «αυτοκτονία» και αποπειράθηκε να δώσει χρήματα στην οικογένεια για να μην μιλήσει. Τέτοιες εργοδοτικές δολοφονίες είναι δεδομένο ότι θα ξανασυμβούν, όσο παραμένουν οι εργασιακές συνθήκες ως έχουν. Στο συγκεκριμένο εργοτάξιο, οι -εργολαβικοί- εργάτες δουλεύουν καθημερινά 10ωρα με 2 ρεπό το μήνα, ανασφάλιστοι, χωρίς μέτρα ασφαλείας. Ο ίδιος ο Γκολάμπ δούλευε υπερωρία την ώρα του θανάτου του. Η Ελλάδα 2.0 του τουρισμού και των ιδιωτικοποιήσεων χτίζεται πάνω σε κόκκαλα εργατών.

Άδεια διέλευσης από την κυβέρνηση για αποστολή πυρομαχικών στο Ισραήλ

Το Ocean Gladiator είναι πλοίο που μεταφέρει πολεμικό υλικό από τις ΗΠΑ στο Ισραήλ. Από τις 24/12 βρίσκεται στη Μεσόγειο, κοντά στα ελληνικά χωρικά ύδατα, μεταφέροντας πυρομαχικά προς την ΙΜΙ Systems, κρατική οπλοβιομηχανία στο Ισραήλ. Το φορτίο του περιλαμβάνει 61 εμπορευματοκιβώτια με 1.345 τόνους οβίδων βομβών, 222 τόνους ορειχάλκινους κάλυκες πυρομαχικών, 24 τόνους συνδέσμους πυρομαχικών τύπου M9, 8 τόνους νιτρικού καλίου στρατιωτικών προδιαγραφών και 6 τόνους θειικού βαρίου. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη αποστολή πυρομαχικών στο Ισραήλ από την αρχή της γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού, τον Οκτώβρη του 2023. Επισήμως (στο σύστημα Marine Traffic), το πλοίο εμφανίζεται ως προορισμό το λιμάνι του Ηρακλείου. Παρ' όλ' αυτά το πλοίο έχει ως πρακτική να σβήνει το στίγμα του στο σύστημα αυτόματου εντοπισμού (AIS) και να παραδίδει το φορτίο του ανενόχλητο στον πραγματικό του προορισμό, το Ισραήλ. Αυτό είχε κάνει και τον περασμένο Οκτώβριο, όπου ξανάνοιξε το σύστημα κοντά στην Κύπρο, αφού είχε παραδώσει το φορτίο του. Η κυβέρνηση έχει απαγορεύσει την πρόσδεση του πλοίου στο λιμάνι του Ηρακλείου, αλλά ως «δεδομένος σύμμαχος» των δολοφόνων σιωνιστών, επιτρέπει τη διέλευσή του από τα ελληνικά χωρικά ύδατα.

Δολοφονική επίθεση της ΕΛ.ΑΣ. στη διαδήλωση της 6ης Δεκεμβρίου

Η κυβέρνηση ΝΔ διάλεξε να απαντήσει στη διαδήλωση της 6ης Δεκεμβρίου για τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου από αστυνομικό το 2008, με ωμή βία και καταστολή. Συγκεκριμένα, κατά την είσοδο της πορείας στα Εξάρχεια, η ΕΛ.ΑΣ. μπλόκαρε την πορεία με άγριο ξύλο, κρότου λάμψης, κυνηγητά και συλλήψεις στο σωρό. Διαδηλωτές καταγγέλλουν ότι η αστυνομία έριξε χειροβομβίδες κρότου-λάμψης σε ευθεία βολή μέσα στα μπλοκ, όπως και ότι δεν παρέλειψε να κάνει παράνομες «επισκέψεις» σε νοσοκομεία και ασθενοφόρα του ΕΚΑΒ, ψάχνοντας για τραυματισμένους διαδηλωτές. Τα ΜΜΕ του Μητσοτάκη δικαιολογούν τη δολοφονική επίθεση μιλώντας για «μολότοφ» και «γνωστούς αγνώστους», κάτι που δεν επιχειρήσε να επικαλεστεί ούτε η ίδια η ΕΛ.ΑΣ. Η κυβέρνηση σε πλήρη απομόνωση και έχοντας «βγάλει» τους αγρότες εξοργισμένους στα μπλόκα, διαλέγει την ωμή τρομοκρατία σε φτωχούς, εργαζόμενους και νεολαία.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΥ Άλλο ένα σκάνδαλο στις πλάτες των εργαζομένων

Τον Φλεβάρη ξεκίνησε εισαγγελική έρευνα σε βάρος του «ισόβιου» προέδρου της ΓΣΕΕ (έχει αυτή τη θέση πάνω από είκοσι χρόνια), Πάννη Παναγόπουλου, για υπεξαίρεση κονδυλίων από το ελληνικό δημόσιο και από την Ευρωπαϊκή Ένωση, τα οποία προορίζονταν για εκπαιδευτικά προγράμματα κατάρτισης. Ο Παναγόπουλος, ως πρόεδρος τριών κέντρων και ινστιτούτων επαγγελματικής κατάρτισης και εκπαίδευσης, που λάμβαναν με σκιάδες διαγωνισμούς και απευθείας αναθέσεις δημόσιο χρήμα, διαχειρίστηκε τεράστια ποσά, τα οποία περνούσαν μέσα και από ατομικούς τραπεζικούς λογαριασμούς, ενώ φαίνεται να είχε «ξεχάσει» να δηλώσει 3,2 εκατ. ευρώ στις φορολογικές δηλώσεις των κέντρων που ήταν πρόεδρος. Στην ίδια έρευνα εμπλέκεται και η (πλέον πρώην) υποδιοικήτρια της Ανεξάρτητης Αρχής Ελέγχου της Αγοράς, Άννα Στρατινάκη, αλλά και ο σύζυγός της. Τα χρήματα που υπεξαίρεθηκαν είναι ουσιαστικά χρήματα των εργαζομένων, και αφορούν ποσά που οι εργαζόμενοι δεν πρόκειται να δουν σε ολόκληρη τη ζωή τους.

Ο ίδιος ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ είναι πλήρως απομονωμένος από τους εργαζόμενους (δεν εμφανίζεται σε καμία συγκέντρωση), ενώ ζει πλουσιοπάροχα. Μένει στην Εκάλη, κατέχει υψηλόβαθμη διευθυντική θέση στην Εθνική Τράπεζα, η οποία του εξασφαλίζει υψηλότατο μισθό

και αυτοκίνητο, ενώ έχει εξοχικό με πισίνα στην Αρκαδία, όπως όλοι οι αστοί και οι ελίτ. Όλα τα παραπάνω δείχνουν ότι η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία αποκομίζει οικονομικά και κοινωνικά προνόμια σε αναγνώριση του

βρώμικου ρόλου της. Με τις συνειδητές πολιτικές επιλογές της παίζει όλο και πιο ενεργά τον ρόλο βραχίονα της αστικής πολιτικής μέσα στο εργατικό κίνημα και παράγοντα σταθερότητας του αστικού πολιτικού σκηνικού. Διαχρονικά έχει παί-

ξει πολύ βρώμικο ρόλο με την αδράνεια και την απουσία της (στις κρίσιμες στιγμές όπως στον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο 2010-2012 σύρεται υπό τις πιέσεις των εργαζομένων στην προκήρυξη απεργιών, αντίστοιχη ήταν και η στάση της στις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη), αλλά ακόμα και με ενεργό ρόλο όπως η κατάπτυστη στάση υπέρ του «ΝΑΙ» στο Δημοψήφισμα του 2015, η συμμετοχή στην κυβερνητική φιέστα «αποκατάστασης των ΣΣΕ» κ.ά.

Φυσικά, η συνεισφορά του Παναγόπουλου αναγνωρίστηκε. Η υπόθεση της απόκρυψης 3,2 εκατ. ευρώ από τα πόθεν έσχες των τριών κέντρων και ινστιτούτων επαγγελματικής κατάρτισης και εκπαίδευσης στα οποία ήταν πρόεδρος, μπήκε στο αρχείο. Είναι η συγκάλυψη ενός ακόμη σκανδάλου από την αστική δικαιοσύνη, όπως με τα Τέμπη, τον ΟΠΕΚΕΠΕ και πολλά άλλα. Είναι όμως και μια απόδειξη ότι εμείς οι εργαζόμενοι, χωρίς την οργάνωση και τους αγώνες μας, δεν πρόκειται να ξεφορτωθούμε τον βραχνά που λέγεται συνδικαλιστική γραφειοκρατία και λυμαίνεται τη μεγαλύτερη συνδικαλιστική οργάνωση της χώρας που εκπροσωπεί εκατομμύρια εργαζόμενους. Μέσα από τα σωματεία μας να παλέψουμε για την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος, για μια ΓΣΣΕ στα χέρια των εργατών.

VODAFONE

Επενδύσεις σε ΑΙ και πόλεμο – Μαζικές απολύσεις και εντατικοποίηση για τους εργαζομένους

Η Vodafone διαφημίζεται ως «κορυφαίος εργοδότης» για το 2026 και από τα τέλη Φεβρουαρίου προχωρά σε μια σαρωτική «αναδιάρθρωση» και «μετασχηματισμό» του παραγωγικού μοντέλου, με αιχμές την Τεχνητή Νοημοσύνη και την Πολεμική Βιομηχανία. Με μεγάλα λόγια περί «καινοτομίας» και «ψηφιακού εκσυγχρονισμού», η εταιρεία επιχείρησε να προωθήσει στα μέσα ενημέρωσης ένα αφήγημα περί «εθελούσιας εξόδου» με «κίνητρα οικειοθελούς αποχώρησης» και ευκαιρίες για τους εργαζόμενους.

Η πραγματικότητα, ωστόσο, απέχει δραματικά από αυτή την εξωραϊσμένη εικόνα. Πρόκειται για μια ακόμα σκληρή επιχείρηση μαζικών απολύσεων και εντατικοποίησης της εργασίας, που συνοδεύεται από ασφυκτικές πιέσεις και εκβιασμούς. Μέσα σε ελάχιστες ημέρες, πάνω από 300 εργαζόμενοι βρέθηκαν αντιμέτωποι με το τελεσίγραφο της εργοδοσίας: είτε θα απολυθούν με κάποια αποζημίωση-κοροϊδία ή θα απολυθούν σε επόμενο χρόνο. Στην πράξη, εξωθήθηκαν να υπογράψουν την παραίτησή τους, κάτω από το βάρος μιας καλά οργανωμένης επιχείρησης εκφοβισμού τρομοκρατίας.

Αποκαλυπτικό της βιασύνης και της αδιαλλαξίας της εργοδοσίας να πετύχει τον προαποφασισμένο αριθμό απολύσεων, είναι το γεγονός ότι δεν ανάγκασε εργαζόμενο με σπασμένο πόδι να μεταβεί στο γραφείο με πατερίτσες, μόνο και μόνο για να υπογράψει την «παραίτησή» του. Πρό-

κειται για μια εικόνα που συμπυκνώνει με τον πιο ωμό τρόπο την αντίληψη της διοίκησης για τους ανθρώπους της: αναλώσιμοι σε έναν ψυχρό επιχειρησιακό σχεδιασμό.

Όσοι εργαζόμενοι δεν υπέκυψαν στις πιέσεις και αρνήθηκαν να σκύψουν το κεφάλι κατάφεραν να αποφύγουν την απόλυση και να διατηρήσουν τη θέση εργασίας τους. Αντίθετα, εκατοντάδες άλλοι, κάτω από το βάρος των εκβιασμών και της ανασφάλειας, οδηγήθηκαν εκτός εργασίας, αντιμέτωποι πλέον με την ανεργία και τη σκληρή πραγματικότητα της ακρίβειας και της φτωχοποίησης που βαθαίνει στη σημερινή συγκυρία των οικονομικών κρίσεων και του πολέμου.

Παράλληλα, η διοίκηση προχώρησε σε συγχωνεύσεις και διαλύσεις τμημάτων, ασκώντας πιέσεις στο προσωπικό και προχωρώντας σε αλλαγές αντικειμένου εργασίας και ωραρίου. Όλα αυτά για να καλυφθεί η χασούρα από τα λεφτά του Ταμείου Ανάκαμψης που έχει τελειώσει. Πλέον η Vodafone έχει στραφεί στην «αμυντική» βιομηχανία (βλ. πρόσφατες δηλώσεις του CEO «...ότι η εταιρεία εξετάζει ενεργά τις ευκαιρίες που δημιουργούνται στον χώρο της άμυνας», συμμετοχή στον Σύνδεσμο Ελλήνων Κατασκευαστών Αμυντικού Υλικού κλπ).

Μπροστά σε αυτή τη συντονισμένη επίθεση, το Πανελλήνιο Σωματείο Εργαζομένων Vodafone επιχείρησε να οργανώσει την αντίσταση των εργαζομένων, να

σπάσει το κλίμα φόβου και να δώσει συλλογική απάντηση με στόχο να μη χαθεί καμία θέση εργασίας. Η στάση εργασίας στις 26 Φεβρουαρίου, που πραγματοποιήθηκε μόλις μία ημέρα μετά την αιφνιδιαστική ανακοίνωση των απολύσεων, αν και αρχικά είχε στόχο την διεκδίκηση αύξησης στο επίδομα του standby τελικά αποτέλεσε και μια πρώτη απάντηση στην εργοδοσία για τις απολύσεις.

Την ίδια στιγμή, η στάση των δυνάμεων του ΠΑΜΕ λειτούργησε διασπαστικά. Η προκήρυξη απεργίας στις 5 Μαρτίου, χωρίς ουσιαστική προετοιμασία και χωρίς να ανταποκρίνεται στο κλίμα που υπήρχε στους εργαζόμενους, κατέληξε σε σχεδόν μηδενική συμμετοχή. Παρά ταύτα, επιχειρήθηκε η διαστρέβλωση της πραγματικότητας, με το ΠΑΜΕ να κάνει λόγο για «πολύ μεγάλα ποσοστά συμμετοχής» σε μια σειρά τμημάτων, ισχυρισμός που δεν ανταποκρίνεται στην εικόνα που επικράτησε στον χώρο δουλειάς.

Παράλληλα, δυο συνάδελφοι, απολυμένοι από το 2012, συνεχίζουν και με δικαστικά μέσα τον μακροχρόνιο αγώνα τους για την επαναπρόσληψη με τη στήριξη του ΠΑΣΕ Vodafone. Οι συνάδελφοι έφτασαν μέχρι τον Άρειο Πάγο το 2024 και δικαιώθηκαν, αλλά η εργοδοσία επιμένει να αγνοεί τη δικαστική απόφαση και εμμένει στην απόλυση. Ο αποφασιστικός αυτός αγώνας των 2 συναδέλφων πρέπει να λειτουργήσει σαν παράδειγμα για όλους τους εργαζόμενους. Μόνο με συλλογικό τρόπο

και ανυποχώρητο αγώνα μπορούμε να σταματήσουμε τις επιθέσεις της εργοδοσίας, να επιβάλλουμε τις δικές μας νίκες.

Τέλος, η διοίκηση, πριν καλά καλά κάτσει η σκόνη των μαζικών απολύσεων, ανακοίνωσε στους εργαζόμενους ότι θα εγκατασταθεί νέα εφαρμογή, για να χρονομετρείται ακριβώς ο χρόνος εργασίας στα διάφορα αντικείμενα. Αυτή η ενέργεια αποσκοπεί στην περαιτέρω εντατικοποίηση της εργασίας σε τμήματα τα οποία πλέον είναι διαλυμένα και συνεχώς συγχωνεύονται. Ίσως η εργοδοσία να στοχεύει και σε ενδεχόμενο διαμελισμό της εταιρείας και πώληση κομματιών της ή με κάποιον τρόπο να νοικιάζει το προσωπικό της προς τρίτους.

Όλοι οι συνάδελφοι πρέπει να αντιληφθούμε ότι μόνο μέσα από οργανωμένες δομές, όπως τα σωματεία και τις οργανώσεις του εργατικού κινήματος μπορούμε να επιβάλλουμε το δικό μας. Με ανυποχώρητο ταξικό αγώνα που θα φτάνει μέχρι το τέλος μπορούμε να νικήσουμε κάθε εργοδότη και να επιβάλλουμε νέες κατακτήσεις. Ειδικά σε μια περίοδο που οι πολεμικές συγκρούσεις οξύνονται, ο Γ' Παγκόσμιος Πόλεμος και η πυρηνική καταστροφή πλησιάζουν, εμείς οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί, η νεολαία χρειάζεται να υψώσουμε τους δικούς μας φραγμούς απέναντι σε κάθε εργοδότη που μας σπρώχνει στη φτώχεια, την ανεργία, τις απολύσεις, για να μας πει στο τέλος να πάμε να πολεμήσουμε για τα κέρδος τους.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΣΠ: «ΦΑΡΟΣ» ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΝΕΟ ΑΓΩΝΙΣΤΗ

Το Σαββατοκύριακο 14-15/3 πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το ετήσιο πανελλαδικό διήμερο συζητήσεων της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης με τη συμμετοχή αγωνιστών από 4 πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Πάτρα). Το περιεχόμενο των συζητήσεων αφορούσε: α) Την παγκόσμια και εγχώρια οικονομική και πολιτική κατάσταση και την επίθεση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. β) Το φοιτητικό κίνημα και την κατάσταση στη φοιτητική αριστερά. γ) Τον απολογισμό και τον σχεδιασμό της παρέμβασης και την οικοδόμηση της ΣΣΠ. Ιδιαίτερης σημασίας ήταν και η εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής, για την απόδοση φόρου τιμής στους 200 εκτελεσμένους κομμουνιστές, με αφορμή τις συγκλονιστικές φωτογραφίες που πρόσφατα ήρθαν στο φως της δημοσιότητας. Ο απολογισμός είναι ενθαρρυντικός και ελπιδοφόρος, οι συζητήσεις ήταν πλούσιες, ενώ ξεχώρισε η ενεργή συμμετοχή πολλών νέων αγωνιστών.

Το φετινό διήμερο έλαβε χώρα σε μια περίοδο που εργαζόμενοι και νεολαία παγκοσμίως απειλούνται με θανάσιμους κινδύνους. Ο «πλανητήριος» Τραμπ, προκειμένου να διατηρήσει την παγκόσμια κυριαρχία των ΗΠΑ, είναι διατεθειμένος να σπείρει τον όλεθρο σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Αποκορύφωμα της επιθετικότητας των ΗΠΑ αποτελεί η ευθεία επίθεση στο Ιράν η οποία μας φέρνει ένα βήμα πριν τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ακολουθούν πιστά τα πολεμικά σχέδια των Αμερικάνων, διαλύουν κάθε κοινωνική παροχή, καταργούν κάθε δικαίωμα και προχωρούν σε μια άνευ προηγουμένου αντιδημοκρατική αναδίπλωση, προκειμένου να κατευνήσουν ακόμη και το τελευταίο ευρώ στον πόλεμο.

Πιο πρόθυμη από όλους, η εγκληματική κυβέρνηση Μητσοτάκη βαθαίνει όλο και περισσότερο τη συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο με την οικονομική, διπλωματική και στρατιωτική

στήριξη κάθε μετώπου που ανοίγουν οι Αμερικάνοι, με τη μετατροπή της χώρας σε μια απέραντη βάση του ΝΑΤΟ, με την αποστολή φρεγατών στην Κύπρο και την Ερυθρά Θάλασσα κλπ. Ταυτόχρονα επιτίθεται λυσσασμένα σε κάθε δικαίωμα και κατάκτηση των εργαζομένων και της νεολαίας, διαλύει και ξεπουλάει καθετί δημόσιο και δωρεάν, εξαπολύει μια άγρια καταστολή απέναντι σε όσους αγωνίζονται. Προσπαθεί να φορτώσει την οικονομική κρίση και το κόστος του πολέμου στις πλάτες μας, προκειμένου μια παρασιτική και μαφιόζικη ελίτ να συντηρεί τα κέρδη της σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Ο πόλεμος εξαπλώνεται – ο ταξικός πόλεμος εντείνεται

Στις συζητήσεις του διημέρου έγινε ξεκάθαρο ότι η γενίκευση του πολέμου αποτελεί σημαντική τομή. Σημαίνει το ξέσπασμα ενός άγριου ταξικού πολέμου, το βάθεμα όλων των επιθέσεων στα δικαιώματα της εργατικής τάξης και νεολαίας, την οικοδόμηση ενός Κράτους Εκτακτης Ανάγκης και την προσπάθεια στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας. Ένα βασικό μέτωπο αυτού του ταξικού πολέμου αποτελεί η δημόσια δωρεάν παιδεία, η διάλυση και ιδιωτικοποίηση της οποίας αποτελεί βασικό στόχο της κυβέρνησης. Με σκανδαλώδη και πραξικοπηματικό τρόπο προχώρησε στην εφαρμογή των πρώτων διαγραφών και την ίδρυση των πρώτων ιδιωτικών ψευδο-πανεπιστημίων. Την ίδια στιγμή διαλύει τη φοιτητική μέριμνα, επιχειρεί να καταργήσει τη δωρεάν στέγαση και σίτιση των φοιτητών, ενώ καταστέλλει και ποινικοποιεί κάθε αντίσταση, με εφόδους των ΜΑΤ στα πανεπιστήμια και πειθαρχικές διώξεις αγωνιστών. Ταυτόχρονα έγιναν ξεκάθαρες και οι δυνατότητες που υπάρχουν για αγώνες και η αδυναμία της κυβέρνησης η οποία μετά τα απανωτά σκάνδαλα (Τέμπη, ΟΠΕΚΕΠΕ κλπ.) και τις κινητοποιήσεις του τελευταίου διημέριου (28 Φλεβάρη 2025, απεργία πείνας

Π. Ρούτσι, αγροτικά μπλόκα) στέκεται πλήρως απονομοποιημένη με την πλάτη στον τοίχο. Ωστόσο απαραίτητη προϋπόθεση για να αξιοποιηθούν αυτές οι δυνατότητες είναι η οργάνωσή μας και η διοχέτευση της οργής και αγανάκτησης που υπάρχει σε μια κεντρική συγκρούση με την κυβέρνηση.

Ο ταξικός πόλεμος που έχει εξαπολύσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη βρίσκει το φοιτητικό κίνημα σε βαθιά κρίση. Απέναντι στις απανωτές επιθέσεις στη δημόσια δωρεάν παιδεία οι κινητοποιήσεις ήταν αποσπασματικές και αδύναμες, ενώ οι δομές του κινήματος (συνελεύσεις, συντονιστικά) εμφανίζουν μια εικόνα παράλυσης με τους φοιτητές να νιώθουν αποξενωμένοι από αυτές. Για αυτή την κατάσταση μεγάλο μερίδιο ευθύνης έχουν οι πολιτικές δυνάμεις, που από την αρχή της χρονιάς παρουσίασαν μια πρωτοφανή ατομία και έλλειψη σχεδίου απέναντι στις αντεκπαιδευτικές επιθέσεις. Την κρίση βαθαίνει η κατρακύλα ορισμένων δυνάμεων σε έναν εκφυλιστικό βούρκο, με την «1^η δύναμη» ΚΝΕ να σαμποτάρει ανοιχτά συνελεύσεις και με την έξαρση φαινομένων τραμπουκισμού και χρήσης βίας (λεκτικής και φυσικής).

Κόντρα στην κρίση του κινήματος με Ενότητα – Αγώνα - Οργάνωση

Κόντρα στην κρίση του κινήματος πολύτιμη ήταν η εμπειρία που μεταφέρθηκε από τη δράση της παράταξης σε όλες τις πόλεις (μπλοκάρισμα των εξώσεων και της επιβολής ενοίκων στις εστίες του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, συμμετοχή στην Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Π. Ρούτσι κ.ά.). Όπου έχει δυνάμεις, η παράταξη έπαιξε σημαντικό ρόλο και «βγήκε μπροστά» στην προσπάθεια ανασύνθεσης και ανασυγκρότησης του κινήματος προτάσσοντας ένα ξεκάθαρο σχέδιο, υπερασπίζοντας την ενότητα των αγώνων και τις αρχές της εργατικής δημοκρατίας, σπάζοντας την αδράνεια με την ανάληψη πρωτοβουλιών.

Καθοριστική για τη δράση της παράταξης είναι η υιοθέτηση του τρίπτυχου «Ενότητα-Οργάνωση-Αγώνας», με βάση το οποίο θα συνεχίσουμε να παρεμβαίνουμε στο επόμενο διάστημα. Αυτό πρακτικά σημαίνει: α) Απέναντι στον κατακερματισμό και τα εκφυλιστικά φαινόμενα χρειάζεται να προτάξουμε την ενότητα στη δράση. β) Απέναντι στη λογική της ανάθεσης να προωθήσουμε την αυτοοργάνωση, ξεκαθαρίζοντας ότι δεν υπάρχουν «μεσσίες», ότι κάθε φοιτητής έχει ευθύνη να δεσμευτεί στον αγώνα, να παλέψει ενεργά για την υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν παιδείας. γ) Απέναντι στην αδράνεια και τον περιορισμό του κινήματος σε συμβολικές διαμαρτυρίες, να προτάξουμε ένα σχέδιο αγώνα ικανό να οδηγήσει το φοιτητικό κίνημα σε νίκες. Με συγκεκριμένα, αγωνιστικά, ενοποιητικά αιτήματα («Κάτω η κυβέρνηση Μητσοτάκη», «Ανατροπή όλων των αντεκπαιδευτικών νόμων»), να θέσουμε συγκεκριμένους στόχους και να ξεκαθαρίσουμε ότι θα παλέψουμε ανυποχώρητα μέχρι να τους πετύχουμε.

Η ενίσχυση και επικράτηση μιας τέτοιας ενωτικής, αγωνιστικής -και εν τέλει επαναστατικής- πολιτικής είναι ο μόνος τρόπος να ξεπεράσει το φοιτητικό κίνημα την κρίση του, να βγει μπροστά και να παίξει τον ρόλο που του αναλογεί. Γι' αυτό καλούμε κάθε φοιτητή που θέλει να αγωνιστεί να στηρίξει έμπρακτα τη ΣΣΠ, ώστε να δυναμώσουμε ακόμη περισσότερο την παρέμβασή μας, να πετύχουμε την ανασύνθεση-ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και να βγούμε στην αντεπίθεση.

Δεν θα περάσει ο αυταρχισμός

Το υπουργείο Παιδείας εντείνει την επίθεση στους εκπαιδευτικούς που αντιστέκονται στην αξιολόγηση – ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου. Μετά τις εκδικάσεις των πειθαρχικών των 6 συναδελφισμών στην Τρίπολη, περίπου 60 εκπαιδευτικοί στην Κομοτηνή σύρθηκαν σε απολογία επειδή συμμετείχαν στην απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση. Κινητοποιήσεις έγιναν στην Κομοτηνή αλλά και σε άλλες πόλεις που διοργανώθηκαν από τα τοπικά σωματεία. Η ΟΛΜΕ περιορίστηκε σε τρίωρη στάση εργασίας μόνο για την Περιφέρεια Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης, ενώ η ΔΟΕ δεν εξέδωσε καν ψήφισμα συμπαράστασης.

Συνδικαλιστική γραφειοκρατία θεατής

Οι πλειοψηφίες των ΔΑΚΕ(ΝΔ), ΠΕΚ/ΔΗΣΥ(ΠΙΑΣΟΚ), ΣΥΝΕΚ/ΔΙΚΤΥΟ(ΣΥΡΙΖΑ, ΝΕΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ), από κοντά και η ΑΣΕ (ΚΚΕ) επιλέγουν —ανοιχτά ή συγκαλυμμένα— τον δρόμο του συμβιβασμού. Αγνοούν τον μεγάλο αγώνα των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση και με την αδράνειά τους δίνουν σήμα σε κυβέρνηση και διοίκηση να συνεχίσουν ακάθεκτες τις διώξεις. Την ίδια γραμμή επαναλαμβάνουν για τις νέες πειθαρχικές διαδικασίες στην Τρίπολη τη συμμετοχή στην απεργία – αποχή εκπαιδευτικών της β'βάθμιας εκπαίδευσης αυτήν τη φορά.

Κλιμάκωση διώξεων σε εκπαιδευτικούς

Πογκρόμ επιθέσεων και από στελέχη εκπαίδευσης

Στα δικαστήρια σύρονται από τον Διευθυντή Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΕ) ο πρόεδρος, ένα μέλος και ο πρώην γραμματέας του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά και ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου. Διώκονται για συμμετοχή τους σε κινητοποιήσεις ενάντια στις πρώτες διώξεις εκπαιδευτικών και ενάντια σε διαφημιστική ημερίδα της ιδιωτικής εκπαίδευσης από την Διεύθυνση ΔΕ Πειραιά! Οι επιθέσεις σε εκπαιδευτικούς, στο επίπεδο της συνδικαλιστικής δράσης αλλά και στο επίπεδο του παιδαγωγικού μας έργου, δεν έχουν τελειωμό:

- Αγωγή από διευθυντή σχολείου στον ΣΕΠΕ Αμαρουσίου και στον πρόεδρό του για συκοφαντική δυσφήμιση διεκδικώντας 30.000 ευρώ αποζημίωση! Το ΔΣ του σωματείου με ομόφωνη απόφαση, ύστερα από καταγγελίες των συναδέλφων του σχολείου, κατήγγειλε και διέγραψε τον συγκεκριμένο διευθυντή, διότι δεν αναγνώριζε την πλειοψηφική απόφαση του συλλόγου διδασκόντων του σχολείου σχετικά με την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας και την υιοθέτηση των «ενιαίων κείμενων» της ΔΟΕ.
- Αγωγή στην πρόεδρο του ΣΕΠΕ Ζάκυνθου από τον Διευθυντή Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης (ΠΕ) για την ομιλία της στην ολομέλεια προ-

έδρων της ΔΟΕ, δηλαδή για έκφραση άποψης μέσα σε διαδικασία της ομοσπονδίας!

- Αναφορά διευθύντριας στην πρόεδρο και τον αντιπρόεδρο του ΣΕΠΕ Ν. Σμύρνης, γιατί δεν της άρεσε η επίσκεψή τους στο σχολείο.
- Παραπομπή στο πειθαρχικό για δύο δασκάλες από τη Διεύθυνση ΠΕ Λάρισας για κακόβουλη κριτική προς την προϊσταμένη αρχή και αναξιοπρεπή συμπεριφορά. Τις αφαίρεσαν ωράριο από τις τάξεις τους στο μέσο της χρονιάς και τις μετακίνησαν στο ολόημερο.

Ενώ οι παραπομπές στο πειθαρχικό 12 εκπαιδευτικών του 1^{ου} ΓΕΛ Αλεξανδρούπολης καθώς και του διευθυντή στο 1ο ΓΕΛ Παπάγου (εδώ με το ερώτημα της αργίας) ποινικοποιούν ακόμα και την παιδαγωγική αντίληψη και πρακτική.

Δεν μπορούν να πείσουν και τρομοκρατούν

Ο εντεινόμενος αυταρχισμός της διοίκησης είναι απόλυτα συνδεδεμένος με την εξουθένωση που αισθάνονται οι εκπαιδευτικοί, με την αίσθηση ότι είναι ανυπεράσπιστοι απέναντι στην εισβολή των οξυμένων κοινωνικών προβλημάτων μέσα στο σχολείο. Η αξιολόγηση της σχολικής μονάδας τους καθιστά αποκλειστικά υπεύθυνους για να τα λύσουν. Η απειλή της αρνητικής ατομικής αξιολόγησης λειτουργεί ως μηχανισμός εκβιασμού: σιωπή,

συμμόρφωση ή συνέπειες. Τα εργασιακά δικαιώματα, η μονιμότητα, ακόμη και η ίδια η δουλειά μπαίνουν στο στόχαστρο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο τραγικός θάνατος της Σοφίας Χρηστίδου που έφερε στο φως την ασφυκτική καθημερινότητα των εκπαιδευτικών. Βασική υπεύθυνη είναι η Διεύθυνση ΔΕ Ανατ. Θεσσαλονίκης η οποία λειτουργεί με άκρατο αυταρχισμό και συνεχείς διοικητικές αυθαιρεσίες και ΕΔΕ, αγνοώντας ακόμη και προβλήματα υγείας συναδέλφων. Δυστυχώς είχαμε νέο περιστατικό κατάρρευσης συναδέλφου κατά τη διενέργεια ΕΔΕ στη Λάρισα. Η δημιουργία κλίματος πίεσεων και φόβου αποτελεί συστατικό στοιχείο της εκπαιδευτικής πολιτικής του υπουργείου, γιατί είναι και ο μόνος τρόπος για να «πείσει» τους εκπαιδευτικούς για την ορθότητα της αντεκπαιδευτικής πολιτικής του.

Όλες αυτές οι διώξεις είναι συνέχεια των 2.500 πειθαρχικών για συμμετοχή στην απεργία-αποχή από την αξιολόγηση καθώς και των νέων που έρχονται σε Σάμο, Ανατ. Θεσσαλονίκη κ.ά., της δυναμικής αργίας της Χρύσας Χοτζόγλου εξαιτίας της συνδικαλιστικής της δράσης κ.λπ. Είναι άμεσα συνδεδεμένες με το νέο χουντικής έμπνευσης πειθαρχικό στο Δημόσιο, με την καταστολή των διαδηλώσεων, τις

συλλήψεις μαθητών, φοιτητών και απεργών, τις διαγραφές φοιτητών, την κήρυξη απεργιών σαν παράνομες καθώς και με την προσπάθεια άρσης της μονιμότητας των δημοσίων υπαλλήλων μέσω της συνταγματικής κατοχύρωσης της αξιολόγησης.

Εντάσσονται στην κυβερνητική επίθεση στο σύνολο των συνδικαλιστικών και εργασιακών κατακτήσεων, που έφεραν οι μεγάλοι αγώνες της μεταπολίτευσης, αλλά και στην προσπάθεια οικοδόμησης ενός κράτους έκτακτης ανάγκης που είναι απαραίτητο προκειμένου να τσακίσουν τους εργαζόμενους και νέους που αντιστέκονται. Θέλουν να μας προσαρμόσουν στην πλήρη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης αλλά και στη νέα χρεοκοπία της χώρας που φαίνεται να επιταχύνεται και λόγω της άμεσης εμπλοκής μας σε όλες τις συγκρούσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών που οδηγούν σε έναν ιδιότυπο Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Κανένας μόνος του - Έμπρακτη αλληλεγγύη σε κάθε διωκόμενο

Συνεχίζουμε την απεργία – αποχή από την αξιολόγηση. Μέσα από μαζικές γενικές συνελεύσεις να προχωρήσουμε σε απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης. Με αποφασιστικότητα και οργάνωση από τα κάτω μπορούμε να ανατρέψουμε αυτή την πολιτική.

■ ANTEΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Σύμβαση Chevron: Προπαγάνδα και πραγματικότητα

Στις 12 Μαρτίου, κυρώθηκε στη Βουλή η συμφωνία ανάμεσα στο ελληνικό Δημόσιο και στην κοινοπραξία της αμερικανικής πολυεθνικής Chevron με την HELLENIC ENERGY. Η πρώτη αποτελεί μια από τις ιμπεριαλιστικές ενεργειακές εταιρίες-κολοσσούς. Η δεύτερη είναι η μετεξέλιξη της Δημόσιας Εταιρίας Πετρελαίου (ίδρυση 1958) και των μετέπειτα ΕΛΠΕ (μέχρι το 2022), όπως έχει καταλήξει μετά από διαδοχικές κινήσεις ιδιωτικοποίησης. Μεγαλύτερος ιδιώτης μέτοχος είναι ένα επενδυτικό «όχημα» συμφερόντων της οικογένειας Λάτση, με ποσοστό περίπου 40-45%, ενώ το 30-35% παραμένει «κρατικό» και το υπόλοιπο διαμοιράζεται σε διάφορους «θεσμικούς επενδυτές» (funds, εταιρίες διαχείρισης κεφαλαίων κ.ά.).

Τη συμφωνία υπερψήφισε στη Βουλή η κυβερνητική πλειοψηφία της ΝΔ και ένα μέρος της επίσης το ΠΑΣΟΚ. Όπως σημειώνει ο ειδικός Ν. Διαμαντίδης: Συνιστά μια εκτεταμένη παραχώρηση των αποκλειστικών δικαιωμάτων έρευνας και ενδεχόμενης εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων σε τέσσερα υπεράκτια «οικόπεδα» της Κρήτης και της Πελοποννήσου, συνολικής έκτασης περίπου 47.000 τετραγωνικών χλμ. Η Chevron κατέχει το «λεόντειο» 70% της κοινοπραξίας και τον ρόλο του διαχειριστή. Ενώ η διάρθρωση του σχήματος εκτείνεται σε ένα περίπλοκο δίκτυο θυγατρικών και «θυγατρικών των θυγατρικών». Μεταξύ άλλων, αυτό περιορίζει τη διαφάνεια, διασπά την ευθύνη και δημιουργεί ένα καθεστώς μη λογοδοσίας της «κεντρικής» Chevron σε περίπτωση π.χ. ενός ατυχήματος.

Συμφωνία δε σημαίνει αυτόματα και εύρεση ή άντληση κοιτασμάτων: σε πρώτη φάση, θα γίνουν σεισμικές έρευνες, με ορίζοντα 5ετίας για την ανίχνευση γεωλογικών «στόχων», που αργότερα θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε δοκιμαστικές γεωτρήσεις. Η «βιωσιμότητα» τέτοιων έργων, δηλαδή αν η εξόρυξη συμφέρει οικονομικά, συχνά δεν είναι εγγυημένη. Πολλά μπορούν να συμβούν μέχρι τότε και,

γενικά, η πορεία τέτοιων έργων εξαρτάται πάρα πολύ από τις πολιτικές συνθήκες στην ευρύτερη περιοχή και τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών. Έτσι π.χ. το 2021 είχε αποχωρήσει από τέτοιες συμβάσεις η ισπανική Repsol από το Ιόνιο και την Αιτωλοακαρνανία, ενώ το 2022 η γαλλική Total από τα νοτιοδυτικά της Κρήτης. Οι συμβάσεις είχαν καθυστερήσει, πιθανόν τα οικονομικά μεγέθη δεν αποδείχτηκαν πρόσφορα, αλλά επίσης είναι πιθανό ότι το «βραχυκύκλωμα» οφείλεται στην αυξανόμενη επιθετικότητα των ΗΠΑ ενάντια στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Ο ελληνικός καπιταλισμός, λίγο μετά το 2010, σχεδόν παράλληλα με την είσοδο στη μεγάλη μνημονιακή χρεοκοπία και κρίση και στη διεθνή υποβάθμισή του, δήλωσε υποψήφιος στο νέο «παχνίδι» που άνοιξε στην ευρύτερη περιοχή της ΝΑ Μεσογείου για τα ενεργειακά κοιτάσματα (τότε ένας σχετικά νέος παράγοντας). Αν και είχε χτυπηθεί σοβαρά από την κρίση, είδε μια ευκαιρία να βρει διέξοδο σε ό,τι περισσότερο μπορούσε να κατοχυρώσει σε ΑΟΖ και «οικόπεδα». Γι' αυτό επαίρεται σήμερα το ΠΑΣΟΚ, ότι αυτή η πολιτική ξεκίνησε με την κυβέρνησή του το 2011, με τότε υπουργό τον προβεβλημένο σήμερα Γ. Μανιάτη (ν. 4001 για τους υδρογονάνθρακες). Συνεχίστηκε από τις μνημονιακές κυβερνήσεις των Σαμαρά-Βενιζέλου (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ) και του Τσίπρα (ΣΥΡΙΖΑ), που την εμβάθυναν σε «αναβάθμιση της στρατηγικής σχέσης με τις ΗΠΑ» και σε οικοδόμηση του αντιδραστικού «άξονα» με το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, αφού για ένα διάστημα πρόταξε υποκριτικά τη λεγόμενη «πράσινη μετάβαση» (ώστε να ολοκληρώσει την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ και να ταΐσει την κερδοσκοπία των καπιταλιστών του ενεργειακού τομέα, που σήμερα βλέπουν τα τιμολόγια ρεύματος ως «χρυσόφορο όρνιθα»), έφτασε να δηλώνει ότι το φυσικό αέριο ανήκει στον περασμένο αιώνα – αλλά σήμερα έχει γίνει ντελάλης και πελάτης των αμερικανικών πολυεθνικών και του

LNG τους, κάτω από το «σιδερένιο τακούνι» της νέας πρέσβειρας (ας είναι και αστραφτερό κιτς, τέτοια αθλιότητα...).

Από αυτήν την πολιτική, όπως και από τη μεγαλόσχημη «μετατροπή της Ελλάδας σε ενεργειακό κόμβο» για την προώθηση αμερικανικού υδροποιημένου φυσικού αερίου LNG (πανάκριβο σε σύγκριση με το «απαγορευμένο» ρωσικό φυσικό αέριο), μια ελίτ καπιταλιστών και εφοπλιστών, πλουσίων και σύγχρονων «μαυραγοριτών» πλουτίζει, συνεργαζόμενη άμεσα με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αυτό βέβαια δεν έχει καμία σχέση με τη διαφημιζόμενη «αναβάθμιση» της χώρας και πολύ περισσότερο με μια ανακούφιση για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα. Στο ελληνικό Δημόσιο μένουν τα ψίχουλα – αντίθετα, δίνονται τεράστιες εγγυήσεις για τα ρίσκα ή τις ζημιές της κοινοπραξίας. Αλλά και αυτά τα ψίχουλα δεν προορίζονται για καμία ενίσχυση της παραγωγής και των επενδύσεων: είναι ήδη δεσμευμένα στα «πρωτογενή πλεονάσματα» (φοροληστεία, μείωση κοινωνικών δαπανών), στην αρπακτική ενίσχυση του κεφαλαίου (αποπληρωμή του χρέους, επιδοτήσεις και ενισχύσεις κάθε είδους), στους θηριώδεις εξοπλισμούς.

Τέλος, όλο το «κύκλωμα» των αποφάσεων βρίσκεται με αποφασιστικό τρόπο κάτω από την κηδεμονία της Chevron και των στρατηγικών συμφερόντων των ΗΠΑ – δεν υπάρχει κανένας «εθνικός» έλεγχος.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη κομπάζει ότι με τη συμφωνία ασκεί στη πράξη τα «κυριαρχικά δικαιώματα χώρας» στην ΑΟΖ, πιέζει την Τουρκία κ.λπ. Αλλά αυτό μάλλον αποτελεί ανέξοδο, πολιτικάντικο τρικ σε βάρος όσων την αμφισβητούν από τον χώρο της Δεξιάς (π.χ. Σαμαράς). Η συμφωνία προβλέπει ρητά ότι οι συντεταγμένες των «οικόπεδων» δεν ορίζονται με βάση ό,τι θέλει να θεωρεί ως «δική του» ΑΟΖ ο ελληνικός καπιταλισμός. Εκθέτοντας έτσι τις φλυαρίες ότι μια ιμπεριαλιστική πολυεθνική θα ρισκάρει τις σχέσεις της με άλλες ισχυρές δυνάμεις της περιοχής,

προς χάριν όσων θέλει να θεωρεί «κυριαρχικό δικαίωμά» του ο ελληνικός καπιταλισμός.

Ακόμα πιο επικίνδυνα είναι τα μεγάλα θέματα, που έρχονται «πακέτο» με αυτές τις συμφωνίες: α) Οι εξορύξεις συνοδεύονται από μεγάλους κινδύνους για περιβαλλοντικές καταστροφές. Δυστυχώς υπάρχουν άπειρα παραδείγματα. β) Ενώ υπάρχει επείγουσα ανάγκη (και τεχνικές δυνατότητες) για μια σχεδιασμένη κατάργηση των ορυκτών καυσίμων, σε ένα πλαίσιο διεθνούς συνεργασίας, η κρίση του συστήματος και οι ανταγωνισμοί έχουν ακυρώσει ακόμα και τους πιο μετριοπαθείς «πράσινους» στόχους, απογειώνοντας ξανά τις πιο ρυπογόνες πηγές ενέργειας – με αποτέλεσμα τον παροξυσμό της περιβαλλοντικής κρίσης και καταστροφής. γ) Το μοντέλο μιας καπιταλιστικής οικονομίας/χώρας, που θέλει να «ζει» από τέτοιες συμβάσεις (αυτό που ορισμένοι ονομάζουν «εξορυκτικός καπιταλισμός»), είναι βαθιά αντιδραστικό και αδιέξοδο. Σημαίνει ότι δε θα υπάρχει καμία φροντίδα για τις υποδομές, την παραγωγή κ.λπ. αλλά ότι μετατρέπομαστε σε μια «μονοκαλλιέργεια» φτηνής παροχής και τράνιζτ μεταφοράς μιας πρώτης ύλης. Παλιότερα τέτοιες χώρες τις έλεγαν νέτα σκέτα προτεκτοράτα – σε κάθε περίπτωση, έχουμε και από αυτήν την άποψη την παραπέρα υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού σε μια περιθωριακή ή ασήμαντη θέση στον διεθνή καταμερισμό εργασίας.

Τέλος, και ίσως το πιο σημαντικό και πιο επικίνδυνο: Πρόκειται για μια τυχοδιωκτική κατεύθυνση του ελληνικού καπιταλισμού, που σαν την ύαινα δείχνει διατεθειμένος να ρισκάρει στα χειρότερα σχέδια των ΗΠΑ-Ισραήλ, μήπως βρει ένα «αντίβαρο» στην τεράστια κρίση και διεθνή υποβάθμισή του. Μάλιστα, δείχνει να «τρώγεται» να συμμετάσχει σε απόπειρες περικύκλωσης ή διαμελισμού του ισχυρού τουρκικού καπιταλισμού (που είναι πλέον ένας υποϊμπεριαλισμός, με τις όποιες αντιφάσεις ή αστάθειές του), αν αυτό αποφασίσει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και οι σιωνιστές. Στη σύγχρονη ελληνική ιστορία, μια προηγούμενη τέτοια μεγαλοϊδεατική εξόρμηση κατέληξε στη Μικρασιατική Καταστροφή του 1922...

Ηδη, από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, έγινε φανερό πως ο Μητσοτάκης ήταν αποφασισμένος να εμπλέξει την Ελλάδα στον πόλεμο, ως ο πιο πρόθυμος σύμμαχος των Αμερικανών ιμπεριαλιστών. Η χρήση των αμερικανικών βάσεων στην Ελλάδα (ειδικά του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης) και η αποστολή πολεμικού υλικού στους Ουκρανούς επανειλημμένα, επισφραγίστηκε από τη δήλωση Μητσοτάκη «πως είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία». Πρόσφατα υπερασπίστηκε την τρομοκρατική επίθεση των ΗΠΑ στη Βενεζουέλα και την απαγωγή του νόμιμου προέδρου της, λέγοντας πως «δεν είναι ώρα να συζητήσουμε για τη νομιμότητα αυτής της ενέργειας». Σήμερα, ενώ δηλώνει πως η Ελλάδα δεν εμπλέκεται στις πολεμικές επιχειρήσεις ΗΠΑ-

Ισραήλ, ταυτόχρονα, με προεξάρχοντα τον Υπουργό Άμυνας Ν.Δένδια, πανηγυρίζει για την αποτελεσματική συμμετοχή των ελληνικών όπλων στην υπεράσπιση των σαουδαραβικών διυλιστηρίων από τους ιρανικούς πυραύλους. Ο Μητσοτάκης λειτουργεί και ως «λαγός» των Αμερικανών, ζητώντας την οργανωμένη συμμετοχή της ΕΕ, στην επιχείρηση των στενών του Ορμούζ (για καλό των εφοπλιστών) και την ενεργοποίηση της ρήτρας αμοιβαίας συνδρομής, χρησιμοποιώντας τις αμυντικές ανάγκες της Κύπρου (ή της βρετανικής βάσης εκεί). Η πολιτική απόλυτης και μονομερούς στοίχισης με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό από την αστική τάξη και το εφοπλιστικό κεφάλαιο, στη λογική της υπεράσπισής μας από το τουρκικό καπιταλι-

Η ΝΔ μας έβαλε στον πόλεμο

σμός, οδηγεί στην στρατιωτικοποίηση της χώρας μας και της ελληνικής κοινωνίας στα πρότυπα ενός «Ισραήλ των Βαλκανίων», πρόθυμο για κάθε βρωμοδουλειά των ΗΠΑ, που πλέον μας έχει οδηγήσει και επίσημα στη συμμετοχή μας στον εγκληματικό πόλεμο που διεξάγουν οι ΗΠΑ και Ισραήλ ενάντια στο Ιράν και τους συμμάχους του.

Η Ελλάδα ορμητήριο Φονιάδων

Η βάση της Σούδας αποτελεί το κέντρο για την συντήρηση και τον ανεφοδιασμό του αμερικανικού στόλου από όλη την Ανατολική Μεσόγειο. Εκεί πήγε πρόσφατα και το αεροπλανοφόρο Gerald Ford για επισκευές, η σημαντικότερη μονάδα στην επίθεση κατά του Ιράν. Δεκάδες ιπτάμενα τάνκερ ανεφοδιάζονται εκεί και φεύγουν για αποστολές στην εμπόλεμη ζώνη. Όχι άδικα λοιπόν, οι Ιρανοί δήλωσαν πως η Σούδα αποτελεί νόμιμο στόχο τους και μάλλον ευσταθούν οι καταγγελίες του ΚΚΕ πως κάποια από τα drones που καταρρίφθηκαν στην Κύπρο κατευθύνονταν στη Σούδα και αυτό καταδεικνύει και η συγχνή σύλληψη κατασκοπών γύρω από τη βάση της Σούδας. Την στοχοποίηση της Σούδας επιβεβαιώνει και η εσπευσμένη μετακίνηση PATRIOT από τη Β. Ελλάδα εκεί για την προστασία της.

Η φρεγάτα «Υδρα» συμμετέχει στην επιχείρηση «ASPIDES» στην Ερυθρά Θάλασσα (με το αρχηγείο στη Λάρισα), όπου πλέον

γίνεται εμπόλεμη ζώνη με ιρανικές επιθέσεις σε λιμάνια της περιοχής. Η ελληνική συστοιχία PATRIOT με 120 άτομα προσωπικό στη Σαουδική Αραβία ανέλαβε την ευθύνη για την κατάρριψη 2 ιρανικών πυραύλων που κατευθύνονταν σε διυλιστήριο της ARAMCO. Η κυβέρνηση πανηγύρισε για την «επιτυχία» της, οι Αμερικανοί την συνεχάρησαν και στις καταγγελίες για άμεση εμπλοκή στον πόλεμο απάντησε πως «επειδή ήταν αμυντική ενέργεια δεν σημαίνει εμπλοκή!» και πως «η προστασία των σαουδαραβικών διυλιστηρίων προστατεύει το βιοτικό επίπεδο του ελληνικού λαού»!!

Η επίθεση με drones στη βρετανική βάση που χρησιμοποιούν και οι ΗΠΑ στην Κύπρο, οδήγησε στην άμεση αποστολή εκεί της (ανέτοιμης) νέας φρεγάτας «ΚΙΜΩΝ» και 4 F16, ενώ και άλλα ελληνικά πολεμικά πλοία έχουν αναπτυχθεί στην ευρύτερη περιοχή και στη Λιβύη και στην Κάρπαθο τοποθετήθηκε συστοιχία PATRIOT - ομοίως και στην Ροδόπη για την προστασία του εναέριου χώρου της Βουλγαρίας, αλλά και της Αλεξανδρούπολης, το λιμάνι της οποίας έχει γίνει βασικό logistic του αμερικανικού στρατού για τροφοδότηση της Ανατολικής Ευρώπης και της Ουκρανίας και συνδυάζεται με τον κάθετο δρόμο που θα μεταφέρει αμερικανικό υδροποιημένο φυσικό αέριο. Το λιμάνι της Θεσσαλονίκης είναι ήδη βασικός σταθμός μεταφόρτωσης ΝΑΤΟϊκού εξοπλισμού, ενώ δεν διαψεύδονται οι πληροφορίες για μεταφορά

από την Τανάγρα πυραύλων PATRIOT στο Κατάρ (το κόστος υπολογίζεται 4 εκ. ανά πύραυλο).

Με χίλιους τρόπους λοιπόν, ο ελληνικός καπιταλισμός συμμετέχει στον πόλεμο, προασπίζοντας ειδικά τα συμφέροντα των εφοπλιστών. Δεν κηρύσσει εμπόλεμη ζώνη τον Περσικό Κόλπο, ώστε να στέλνουν πλοία οι εφοπλιστές που ζήτανε από τους ναυτεργάτες, εν πλω, υπεύθυνες δηλώσεις πως πάνε εκεί με ατομική τους ευθύνη! Η MOTOR OIL και τα ελληνικά διυλιστήρια προμηθεύουν τις αμερικανικές βάσεις στην περιοχή, όταν η ημερήσια αμοιβή ενός δεξαμενόπλοιου με τέτοιο δρομολόγιο εκτοξεύτηκε άνω των 600.000 δολαρίων. Ο Μαρινάκης ζητά διασφάλιση της λειτουργίας των στενών του Ορμούζ, για να μην πλήττεται η εμπορική τους δραστηριότητα και ο Μητσοτάκης σπρώχνει αυτή τη συζήτηση στην ΕΕ, την ώρα που η κοινωνική πλειοψηφία χαροπαλεύει οικονομικά. Το ΚΥΣΕΑ αποφάσισε νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα αξίας άνω των 3 δις, που περιλαμβάνει αντιαεροπορικό θόλο στο Αιγαίο με απευθείας ανάθεση σε Ισραηλινούς, αναβάθμιση 38 F16 σε VIPER, εκσυγχρονισμό φρεγατών και έργα στην Ανδραβίδα για υποδοχή των F35. Κοινωνική φτωχοποίηση λοιπόν, για να γίνουμε «χρήσιμο» όπλο των Αμερικανών και να απολαμβάνουμε την «προστασία» τους - μια προστασία που «απολαμβάνουν» εδώ και ένα μήνα οι χώρες του Κόλπου που φιλοξενούν αμερικανικές βάσεις και το ίδιο το Ισραήλ!!

■ Άγγελος Φουρντοζής

IRAN

Με στρατηγική ήττα απειλεί αμερικάνικος ιμπεριαλισμός

Διανύουμε ήδη την τέταρτη εβδομάδα του πολέμου στο Ιράν, που ξεκίνησε ως δήθεν επέμβαση-αστραπή των Αμερικανο-σιωνιστών. Ήδη τρία συμπεράσματα έχουν γίνει απόλυτα σαφή: α) Ο αμερικανός πρόεδρος και η αυλή του έβαλαν τις ΗΠΑ σε έναν γενικευμένο πόλεμο υποτιμώντας τον αντίπαλο, χωρίς σχέδιο και στρατηγική. β) Το σιωνιστικό καθεστώς διεξάγει τον δικό του επεκτατικό πόλεμο εκμεταλλευόμενο την εμπλοκή του προστάτη του, των ΗΠΑ. γ) Το Ιράν είχε προετοιμαστεί να αντιμετωπίσει τους πάνοπλους εισβολείς, έχει τρώσει βαριά την υπερσύγχρονη πολεμική τους μηχανή, και εμφανίζει σοβαρές πιθανότητες να αλλάξει άρδην την παγκόσμια γεωπολιτική σκακιέρα. Με αυτή την προοπτική δεν μπορεί να αποκλειστεί η πιθανότητα περαιτέρω κλιμάκωσης και γενίκευσης του πολέμου, αλλά και της ολέθριας καταφυγής των δυο αιμοσταγών συνεταιρών στο πυρηνικό τους οπλοστάσιο.

...το μόνο σίγουρο είναι η ακλόνητη στάση του ιρανικού λαού που μάχεται για την επιβίωση και την ανεξαρτησία του

Πληρώνοντας με το ίδιο νόμισμα

Από τις 28 Φεβρουαρίου, το Ιράν βομβαρδίζεται ανελέητα και μετρά εκατοντάδες νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες, 3 εκατομμύρια εκτοπισμένους και τις δολοφονίες πολιτικών και στρατιωτικών αξιωματούχων (ανάμεσά τους ο επικεφαλής του Συμβουλίου Εθνικής Ασφάλειας, Αλί Λαριτζάνι). Πολλαπλά τα πλήγματα σε σχολεία, νοσοκομεία και υποδομές (ακόμα και σε μια μονάδα αφαλάτωσης που θεωρείται απαγορευμένος στόχος λόγω της απόλυτης εξάρτησης των χωρών της περιοχής –και του Ισραήλ– από αυτές), βομβαρδισμός 4 πετρελαϊκών δεξαμενών με αποτέλεσμα ένα τοξικό νέφος πάνω από την Τεχεράνη, επίθεση στο South Pars (το μεγαλύτερο κοιτάσμα φυσικού αερίου στον κόσμο) και βομβαρδισμός της Νατάνζ (με πυρηνικές εγκαταστάσεις εμπλουτισμού καυσίμου). Παρόλα αυτά, το ιρανικό καθεστώς συνεχίζει να αιφνιδιάζει το δολοφονικό αμερικανο-σιωνιστικό δίδυμο: Διατηρεί τόσο τη συνοχή και τη σταθερότητά του, όσο και την προσεκτική και υπολογισμένη κλιμάκωση της επιθετικότητάς του, πιστό στη δέσμευσή του ότι θα απαντά με αναλογικές επιθέσεις και δε θα στραφεί ενάντια σε όποιον δε βάλλει εναντίον του. Την ίδια στάση κρατά και η Χεζμπολάχ που βρίσκεται αντιμέτωπη, για ακόμα μια φορά, με την εθνοκάθαρση που επιχειρεί το Ισραήλ στον Λίβανο.

Με την «αφανή» βοήθεια Ρωσίας και Κίνας (κυρίως σε επίπεδο τεχνογνωσίας, πληροφοριών και εντοπισμού στόχων, αλλά και σε σύγχρονα αντι-αεροπορικά ραντάρ), με το χαμηλού κόστους οπλοστάσιό του (βαλλιστικούς πυραύλους και drones), αλλά και με εξελιγμένους βαλλιστικούς και υπερηχητικούς πυραύλους (που αποδείχτηκε ότι έχει), το Ιράν απαντά σε ένα προς ένα τα απρόκλητα πλήγματα που δέχεται. Έτσι, ενώ οι καταστροφές που έχει υποστεί είναι μεγάλες, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έχει καταφέρει εξίσου σημαντικά πλήγματα.

Η απαγόρευση καταγραφής και αναμετάδοση που έχει επιβάλλει το καθεστώς Νετανιάχου –χάρη στην οποία, πιθανότατα, δεν έχουν αναφερθεί νε-

κροί– δεν μπορεί να κρύψει ότι βομβαρδίζονται ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα στο Τελ Αβίβ, μεταξύ τους δύο από τις σημαντικότερες πολεμικές βιομηχανίες και το αρχηγείο της μυστικής υπηρεσίας Σιν Μπετ. Ακόμη, έχουν καταστραφεί κρίσιμα, πανάκριβα συστήματα εναέριας επιτήρησης, στη Χάιφα έχουν υποστεί ζημιές το διυλιστήριο και η ναυτική βάση Ατλίλ ενώ βομβαρδίστηκαν ακόμα και οι πυρηνικές εγκαταστάσεις στην Ντιμόνα και την Αράντ. Σε όλο το Ισραήλ οι σειρήνες ηχούν νυχθημερόν, καθώς το iron drone έχει γίνει σουρωτήρι αναγκάζοντας τους πανικόβλητους Ισραηλινούς να τρέχουν κάθε τρεις και λίγο στα καταφύγια.

Στις χώρες του Κόλπου, η αμερικανική παρουσία δεν πρόσφερε την παραμικρή ασφάλεια, αντίθετα τις έβαλε στο μάτι του κυκλώνα και μετέτρεψε τα δικά τους αεροδρόμια, λιμάνια και διυλιστήρια σε στόχους. Στο Κατάρ χτυπήθηκε η μεγαλύτερη μονάδα φυσικού αερίου του κόσμου και καταστράφηκε το 1/6 της ικανότητας εξαγωγής LNG της χώρας. Παρόμοια πλήγματα δέχτηκαν τα Εμιράτα, η Σαουδική Αραβία και δέκα ακόμα χώρες. Η ζημιά γίνεται τεράστια, αν προστεθούν οι οικονομικές επιπτώσεις από το κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ και τον στραγγαλισμό του τουρισμού (βλ. σχετικό άρθρο).

Το αδιέξοδο του αμερικανού προέδρου

Οι ανεργάτιστες ανακοινώσεις του Τραμπ, που, μέσα στην ίδια πρόταση, μπορεί να ισχυριστεί ότι οι ΗΠΑ δεν χρειάζονται τη βοήθεια κανενός γιατί έχουν σβήσει το Ιράν από τον χάρτη και να απαιτήσει την αρωγή ακόμα και της Κίνας και της Ρωσίας (εναντίον των οποίων έχει, ουσιαστικά, εξαπολύσει τον εν λόγω πόλεμο), είναι ενδεικτικές όχι μόνο της πολιτικής ανικανότητας, αλλά και του αδιεξόδου στο οποίο έχει περιέλθει.

Το οικονομικό και πολιτικό κόστος της επέμβασης αποδεικνύεται υπέρογκο: Έχει καταστραφεί το 80% των αμερικανικών ραντάρ στον Περσικό Κόλπο (ακόμα και τα πανάκριβα συστήματα THAAD) και 4 αεροσκάφη. Οι πολεμικές επιχειρήσεις έχουν ήδη κοστίσει πάνω από 23 δις δολάρια και το Πεντάγωνο έχει ζητήσει άλλα 200 δις από το Κογκρέσο. Η επέμβαση στο Ιράν μετατρέπεται σε Βατερλό για τον αμερικανό πρόεδρο, με τη συντριπτική πλειοψηφία της αμερικανικής κοινής γνώμης να διαφωνεί με αυτήν και πολύ περισσότερο με έναν μακρο-

χρόνιο πόλεμο. Ενδεικτική υπήρξε η παραίτηση του Τζο Κεντ, διευθυντή του Εθνικού Κέντρου Αντιτρομοκρατίας και εξέχοντος στέλεχος του MAGA, που έφυγε κατηγορώντας τον πρόεδρο για προδοσία των αρχών του κινήματος. Σα να μην έφτανε αυτό, οι αυξήσεις στην ενέργεια πλήττουν μαζί με την παγκόσμια οικονομία και τους Αμερικανούς αναγκάζοντας τον Τραμπ να άρει τις κυρώσεις στο ιρανικό και το ρώσικο φυσικό αέριο, με αποτέλεσμα να γεμίζει τα ταμεία των αντιπάλων του.

Επιπλέον, η τελευταία –προειδοποιητικού χαρακτήρα– επίθεση των Ιρανών στο νησί Ντιέγκο Γκάρσια, 4.000 χιλιόμετρα μακριά, στον Ινδικό Ωκεανό (βεληνεκές στα σύνορα Γαλλίας και Ιταλίας), δείχνει ότι το ιρανικό καθεστώς κρύβει κι άλλα όπλα στη φαρέτρα του, που το επιτελείο Τραμπ δεν είχε καν διανοηθεί. Δεν είναι τυχαίο ότι, μετά από αυτό, ο αμερικανός πρόεδρος άρχισε τους εκβιασμούς για αποχώρηση από το NATO, αν οι Ευρωπαίοι και λοιποί σύμμαχοι δε συνδράμουν με ναυτικές στρατιωτικές δυνάμεις στο άνοιγμα των Στενών του Ορμούζ (προφανώς, αυτοί αντιστέκονται ακόμα σε αυτή την αποστολή αυτοκτονίας). Τέλος, υπάρχει και ο παράγοντας Χούθι, που έχει δείξει την αποτελεσματικότητά του σε ξηρά και θάλασσα και μέχρι τώρα κρατάει στάση αναμονής. Πληροφορίες μιλάνε για επικείμενο κλείσιμο του δεύτερου σημαντικότερου για το παγκόσμιο εμπόριο στενού, Μπαμπ ελ-Μαντέμπ (Κόλπος του Άντεν), που ενώνει την Ερυθρά με τον Ινδικό Ωκεανό. Είναι κομβικής σημασίας για τη Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο και επηρεάζει όλες τις χώρες στη διαδρομή του Σουέζ.

Εκεχειρία ή χερσαία εισβολή;

Εξαιτίας αυτών των δεδομένων, ο Τραμπ άρχισε τα τηλεσίγραφα και ταυτόχρονα επινόησε την ύπαρξη μυστικών ειρηνευτικών συνομιλιών με το Ιράν –οι ιρανοί αξιωματούχοι το διαψεύδουν κατηγορητικά. Το μέγεθος του αδιεξόδου του αποκαλύπτεται αν εξετάσει κανείς τους όρους της αμερικανικής πλευράς, οι οποίοι είναι αυτοί που το Ιράν είχε ουσιαστικά δεχτεί πριν την εισβολή. Τώρα, ωστόσο, η ιρανική πλευρά θέτει άλλους όρους, εφόσον βέβαια δεχτεί την έναρξη διαπραγματεύσεων, πράγμα καθόλου σίγουρο. Απαιτεί εγγυήσεις ότι δε θα υποστεί νέες επιθέσεις, άρση των κυρώσεων και των πυρηνικών περιορισμών σε βάρος της, καθώς και πο-

Ται ο ός

λεμικές αποζημιώσεις –με άλλα λόγια τη ντροπιαστική συνθηκολόγηση ΗΠΑ και Ισραήλ. Επιπλέον, όχι μόνο επιτρέπει την απρόσκοπτη διέλευση των πλοίων των οποίων οι χώρες δεν παρέχουν στήριξη στους εισβολείς, αλλά και καλεί τις χώρες του Κόλπου να αποβάλουν κάθε αμερικανική παρουσία από τα εδάφη τους (βάσεις, επιχειρήσεις) προκειμένου να γλιτώσουν από τα ιρανικά πλήγματα και προαναγγέλλει διόδια για τη διέλευση από τα Στενά, σε γουάν (τέρμα στην παντοκρατορία του δολαρίου).

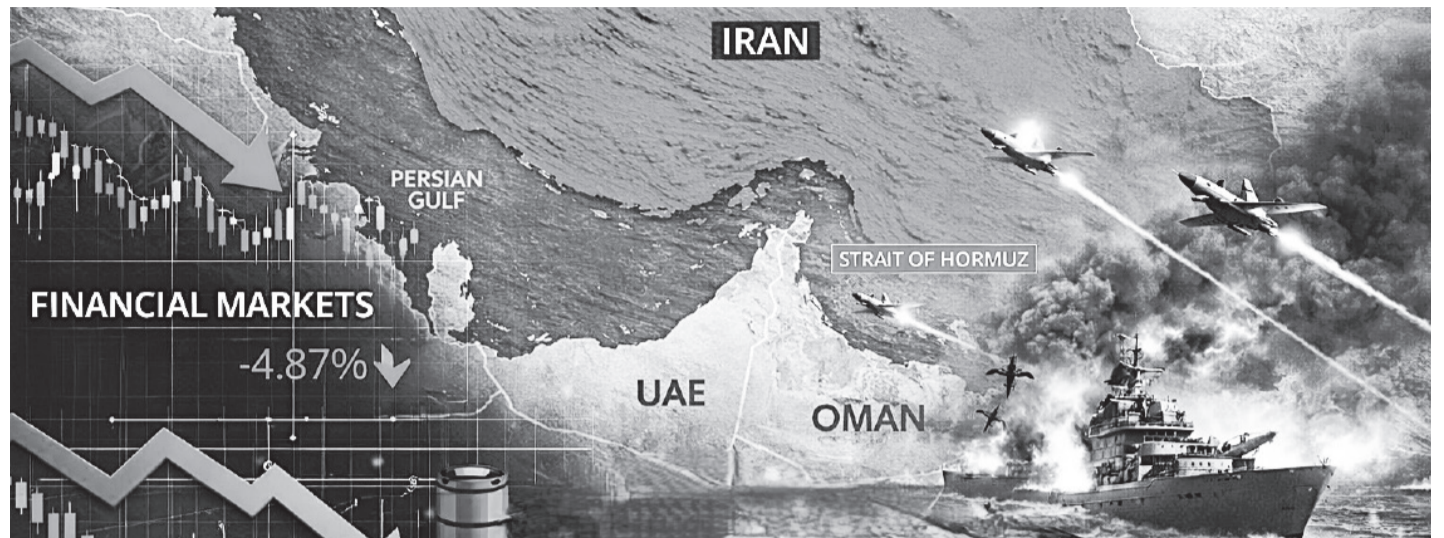
Ο Τραμπ και το επιτελείο του, ακολουθώντας τη γνωστή τακτική «βλέποντας και κάνοντας», και αφού δεν κατάφεραν να βρουν κορόιδα να αναλάβουν τη χερσαία επέμβαση (οι Κούρδοι που προσεγγίστηκαν αρνήθηκαν), επεξεργάζονται το ενδεχόμενο χερσαίας εισβολής αμερικανικών δυνάμεων. Γίνεται λόγος για μια δύναμη 2.500-3.000 αερομεταφερόμενων ανδρών, που θα επιχειρήσει απόβαση στη νήσο Χαγκ, από όπου περνάει το 90% των συνολικών εξαγωγών (γι αυτό και φυλάσσεται ως κόρη οφθαλμού), και σε άλλες παράκτιες περιοχές. Εύλογα τίθενται μια σειρά ερωτήματα για την τύχη αυτών των στρατιωτών, με δεδομένη τη μορφολογία του εδάφους, τον ανεπαρκή αριθμό τους και την εκπαίδευση και αποφασιστικότητα των Φρουρών της Επανάστασης.

Από την πλευρά του, το σιωνιστικό καθεστώς επιδιώκει με κάθε τρόπο την παράταση του πολέμου μέχρι την αποδυναμώση και τον διαμελισμό του Ιράν. Ταυτόχρονα, προσπαθεί να προωθηθεί στο μέτωπο του Λιβάνου, που δεν έκλεισε ποτέ. Οι πρακτικές του, πανομοιότυπες με αυτές που εφαρμόστηκαν –και εξακολουθούν να εφαρμόζονται– στη Γάζα και τη Δυτική Όχθη, περιλαμβάνουν την ισοπέδωση ολόκληρων περιοχών, την καταστροφή αυτοκινητόδρομων και γεφυρών, ώστε να αποκοπεί ο νότος, να εκτοπιστούν οι κάτοικοί του (ήδη πάνω από ένα εκατομμύριο έχει μετακινηθεί) και να δολοφονηθούν πολλοί (ήδη ξεπερνούν τους 1.000) με χρήση ακόμα και βομβών λευκού φωσφόρου. Το σχέδιο στο δρόμο για το Μεγάλο Ισραήλ περιλαμβάνει τη δημιουργία μιας «ουδέτερης ζώνης» 30 χιλιομέτρων, από τα ισραηλινά σύνορα μέχρι τον ποταμό Λιτάνι, που στη συνέχεια θα προσαρτηθεί ντε φάκτο στην ισραηλινή επικράτεια.

Καθώς τα δεδομένα αλλάζουν ώρα με την ώρα, όπως οι ανακοινώσεις του αμερικανικού προέδρου, το μόνο σίγουρο είναι η ακλόνητη στάση του ιρανικού λαού που μάχεται για την επιβίωση και την ανεξαρτησία του. Δικό μας χρέος είναι να σταθούμε δίπλα του, όπως και δίπλα στον παλαιστινιακό, τον λιβανέζικο, τον συριακό, τον κουβανέζικο και κάθε λαό της περιοχής και του κόσμου, με ένα ισχυρό, διεθνές αντιπολεμικό, αντι-ιμπεριαλιστικό κίνημα.

■ Μαρία Κτιστάκη

Τρομακτικές οι οικονομικές επιπτώσεις του πολέμου

Καθώς κλείνει η τέταρτη εβδομάδα του πολέμου έχουν αρχίσει να φαίνονται με σαφήνεια οι τρομακτικές οικονομικές επιπτώσεις του πολέμου. Ωστόσο κανείς δεν μπορεί να προβλέψει με ακρίβεια ποιες θα είναι, γιατί το μέγεθός τους θα εξαρτηθεί από τη διάρκεια του πολέμου. Για να το θέσουμε διαφορετικά: αυτός ο πόλεμος είναι αδύνατον να συνεχιστεί για περισσότερο από δύο ή τρεις εβδομάδες για τον απλούστατο λόγο ότι οι επιπτώσεις στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία θα είναι ασύλληπτες. Από την άλλη, είναι επίσης υπερβολικά δύσκολο, αν όχι αδύνατο, για το επιτελείο Τραμπ και τις ΗΠΑ να φύγουν ηττημένοι — κι αυτό ανεξάρτητα του πώς θα παρουσιάσει αυτή την αποχώρηση ο Τραμπ.

Αυτό που αναφέρεται από τα διεθνή και ελληνικά μέσα ενημέρωσης, ότι δηλαδή το κλείσιμο των Στενών του Ορμούζ περιορίζει κάθετα την εξαγωγή του 20% της παγκόσμιας παραγωγής πετρελαίου και φυσικού αερίου, είναι μόνο η μισή αλήθεια. Στην πραγματικότητα, στις χώρες του περσικού κόλπου παράγεται μεν το 20% της παγκόσμιας παραγωγής πετρελαίου και φυσικού αερίου, αλλά ταυτόχρονα αυτό το μέγεθος καλύπτει το 40% των παγκόσμιων εξαγωγών πετρελαίου και φυσικού αερίου. Με αυτήν την έννοια, οι συνέπειες από το παρατεταμένο κλείσιμο των Στενών θα είναι καταστροφικές για όσες χώρες – πλην Ρωσίας και ΗΠΑ – δεν παράγουν πετρέλαιο και φυσικό αέριο. Κι αυτό δεν είναι ακόμη όλη η αλήθεια. Στις δύο μεγάλες πετρελαϊκές κρίσεις της δεκαετίας του 1970, που πυροδοτήσαν –αλλά δεν προκάλεσαν– την κρίση του 1973-74 και του 1979, οι τιμές του πετρελαίου είχαν μεν τετραπλασιαστεί αλλά δεν υπήρχε έλλειψη πετρελαίου για όσους ήθελαν να αγοράσουν στις αυξημένες τιμές. Ταυτόχρονα, το κόστος των αυξημένων τιμών του πετρελαίου που επιβάρυνε τους δυτικοϊμπεριαλιστές αλλά και τις υπόλοιπες μη πετρεολαιοπαραγωγές χώρες (εκτίναξη του ελλείμματος του εμπορικού ισοζυγίου) αντισταθιζόταν από το γεγονός ότι οι χώρες του Κόλπου εξήγαγαν τα τεράστια έσοδα που καρπώνονταν από τις αυξημένες τιμές πίσω στις δυτικοϊμπεριαλιστικές χώρες, αγοράζοντας μετοχές και ομόλογα αυτών.

Στη σημερινή συγκυρία τίποτε από τα παραπάνω δεν ισχύει. Οι μοναρχίες του Κόλπου, όχι μόνο δεν θα εξάγουν κεφάλαια στις ΗΠΑ και Ευρώπη, αλλά πρόκειται να αποσύρουν τα επενδυμένα κεφάλαιά τους σε μετοχές, ομόλογα και ακίνητα. Κι αυτό για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν την έλλειψη χρημάτων, εξαιτίας της παύσης της παραγωγής και εξαγωγής του πετρελαίου τους, και για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Υποθέτοντας πάντα μια αργόσυρτη παράταση του πολέμου, χωρίς να εξετάζουμε την περίπτωση μιας απότομης κλιμάκωσης με εκτεταμένες καταστροφές των πετρελαϊκών υποδομών αυτών των χωρών, όπως έχει υποσχεθεί να κάνει το Ιράν. Οι χώρες που δεν παράγουν πετρέλαιο (Νοτιανατολική Ασία, Ευρώπη, Αφρική, Λατινική Αμερική) θα βρεθούν αντιμέτωπες, όχι απλά με μια προσωρινή εκτίναξη της τιμής του πετρελαίου, αλλά με την έλλειψη πετρελαίου. Επομένως οι επιπτώσεις θα είναι καταστροφικές, ειδικά για εκείνες που δεν έχουν καθόλου στρατηγικά αποθέματα πετρελαίου ή έχουν περιορισμένα (εκτός των ανα-

δυόμενων οικονομιών, αυτό ισχύει για τη Νότια Κορέα και δευτερευόντως για την Ιαπωνία και την ΕΕ). Σε διάφορες χώρες (Μαλαισία, Βιετνάμ, Μιανμάρ κ.ά.) έχουν ήδη αρχίσει να εφαρμόζονται μέτρα περιστολής της κατανάλωσης βενζίνης και πετρελαίου (μείωση αεροπορικών πτήσεων, δελτίο στα βενζινάδικα, εφαρμογή «μονών-ζυγών» στην κυκλοφορία αυτοκινήτων κ.ά.). Έτσι, αν υπάρξει παράταση του κλεισίματος των Στενών του Ορμούζ, η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία θα βρεθεί αντιμέτωπη όχι απλώς με έναν στασιμοληθωρισμό (διαρκή αύξηση των τιμών διαφόρων αγαθών με ταυτόχρονο περιορισμό της παραγωγής και της απασχόλησης) –που είναι ήδη επικίνδυνος λόγω των συσσωρευμένων αντιφάσεων της παγκόσμιας οικονομίας–, αλλά με μια σημαντική και γενικευμένη πτώση της παραγωγής, μεγαλύτερη και από αυτήν που εμφανίστηκε στην πανδημία. Αυτή η επερχόμενη οικονομική καταστροφή κάνει μάλλον απίθανη την παράταση του πολέμου.

Όπως και να 'χει, οι οικονομικές επιπτώσεις θα είναι σημαντικές, ίσως καταστροφικές, ακόμη κι αν σταματήσει ο πόλεμος. Μέχρι να αποκατασταθεί η παραγωγή πετρελαίου και φυσικού αερίου στον Κόλπο (από τις καταστροφές λόγω του πολέμου) και η παγκόσμια κυκλοφορία τους, οι τιμές του πετρελαίου ανά βαρέλι θα κυμαίνονται γύρω στα 100 δολάρια για το επόμενο εξάμηνο, όταν σε όλο το 2025 κυμαίνονταν γύρω από τα 60 δολάρια, ενώ οι τιμές του φυσικού αερίου θα εξακολουθήσουν να είναι τουλάχιστον διπλάσιες. Αυτή η αύξηση τιμών θα πυροδοτήσει μία αύξηση των λιπασμάτων και του κόστους των γεωργικών προϊόντων και μια γενικότερη αύξηση της τιμής των εμπορευμάτων, δηλαδή έναν πληθωρισμό, έστω και περιορισμένο. Ήδη προβλέπουν ότι ο πληθωρισμός στις ΗΠΑ και την ΕΕ θα αυξηθεί από 2-2,5% στο 3,5-4%. Αυτή η αύξηση των τιμών, ειδικά των τροφίμων, θα έχει καταστροφικές συνέπειες για την επιβίωση εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων στις φτωχές χώρες, κάτι που περνάει απαρατήρητο από τον διεθνή τύπο, αλλά θα καθηλώσει επίσης και τα εισοδήματα των εργαζομένων στις δυτικοϊμπεριαλιστικές χώρες. Περισσότερο να αναφέρουμε ότι η αύξηση των τιμών θα ενισχύεται και από την προσπάθεια των επιχειρήσεων να εκμεταλλευτούν τη συγκυρία και να μεγαλώσουν τα κέρδη τους.

Η αύξηση του πληθωρισμού, έστω και σε αυτά τα επίπεδα που αναφέραμε, θα οδηγήσει τις Κεντρικές Τράπεζες να αυξήσουν τα επιτόκιά τους με αποτέλεσμα από τη μια να αυξηθεί το δημόσιο χρέος και από την άλλη να μειώνονται οι τιμές των ομολόγων (δημόσιων και εταιρικών). Οι καθυστερημένες χώρες θα αντιμετωπίσουν μια φυγή κεφαλαίων και απαγορευτικό κόστος στην αποπληρωμή των χρεών τους και αντίστοιχα αυτό θα συμβεί και για διάφορες εταιρείες στις δυτικοϊμπεριαλιστικές χώρες που καρκινοβατούν. Σε ένα φόντο έστω και ήπιας μείωσης της παραγωγής, με διάφορες φούσκες που έχουν δημιουργηθεί (Τεχνητή Νοημοσύνη, ακίνητα, Private Equity κ.ά.) και είναι έτοιμες να σκάσουν, δεν αποκλείεται ακόμη και το άμεσο σταμάτημα του πολέμου να προκαλέσει μια βαθιά οικονομική κρίση.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

25^η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΗΣ ΟΚΔΕ, 18-19/4/26 ΚΕΙΜΕΝΑ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΚΕ

Στις 18-19 Απριλίου 2026 θα πραγματοποιηθεί στην Αθήνα η 25η Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ). Τα κείμενα Θέσεων της ΚΕ, που κατατέθηκαν ως βάση για τον προσυνεδριακό διάλογο αναλύουν την παγκόσμια και εγχώρια οικονομική και πολιτική κατάσταση, το εργατικό κίνημα, τα καθήκοντα για την επέμβαση και την οικοδόμηση της ΟΚΔΕ.

Δημοσιεύουμε στο παρόν φύλλο της ΕΠ ένα μικρό απόσπασμα από τις Θέσεις 2, 4 και 11.

Ολόκληρο το Πολιτικό Ντοκουμέντο είναι αναρτημένο και διαθέσιμο στο site της ΟΚΔΕ (www.okde.gr).

[..] **2. ΤΟ ΜΑΚΡΥ ΚΥΜΑ ΚΑΜΨΗΣ** διαρκεί ήδη 56 χρόνια (ξεκίνησε ουσιαστικά το 1969, αν και έχει καθιερωθεί ως ημερομηνία εκκίνησης η κρίση του 1973) και είναι το μεγαλύτερο σε διάρκεια κύμα κάμψης του καπιταλισμού, χαρακτηριστικό της εποχής παρακμής του καπιταλισμού (δηλαδή της εποχής του ιμπεριαλισμού). Σε όλη τη διάρκειά του, καμία από τις αναγκαίες και ικανές προϋποθέσεις για το ξεπέρασμά του δεν έχει πραγματοποιηθεί.

Το προλεταριάτο στις Δυτικοίμπεριαλιστικές χώρες έχει υποστεί ήττες, γιγαντιαίες μάζες στις χώρες του πρώην Τρίτου Κόσμου έχουν προλεταριοποιηθεί υφιστάμενες άγρια εκμετάλλευση, παρ' όλα αυτά δεν φαίνεται να έχει δημιουργηθεί μια αναγκαία αύξηση του ποσοστού υπεραξίας ή τουλάχιστον να επαρκεί από μόνη της για μια μακρόχρονη αύξηση του ποσοστού του κέρδους. Παρ' όλες τις περιοδικές καταστροφές του κεφαλαίου στις περιόδους κρίσης κατά τη διάρκεια του μακρού κύματος εξακολουθεί να υπάρχει υπερπαραγωγή και υπερσυσσώρευση του κεφαλαίου, η οποία συνεχώς επιδεινώνεται. Η βιομηχανία των Δυτικοίμπεριαλιστικών χωρών δουλεύει στις φάσεις άνθησης των εκάστοτε βιομηχανικών κύκλων με το 80% της παραγωγικής δυναμικότητάς της (ένα ποσοστό που καταγραφόταν μόνο σε περιόδους μεσαίων/μεγάλων κρίσεων), ενώ ένα 20-25% των εταιριών είναι επιχειρήσεις «ζόμπι» (που δεν κατορθώνουν να αποπληρώνουν κανονικά τα χρέη τους). Ακόμη χειρότερα, αυτή η υπερβάλλουσα παραγωγική δυναμικότητα ισχύει πλέον και για την Κίνα – και σε παγκόσμιο επίπεδο συνεχώς επιδεινώνεται, μια που στην παγκόσμια αγορά συνεχώς εισέρχονται νέες βιομηχανίες από τις λεγόμενες «αναπτυσσόμενες» χώρες. Και όλα αυτά χωρίς να αναφέρουμε τις γιγαντιαίες μάζες χρηματικού κεφαλαίου. [...]

4. ΩΣΤΟΣΟ, ο νεοφιλελευθερισμός/παγκοσμιοποίηση όχι μόνο απέτυχαν να βγάλουν το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα από το μακρύ κύμα κάμψης, αλλά στην κυριολεξία το «παραμόρφωσαν»/«αναμόρφωσαν», καταλήγοντας να δημιουργούν εκρηκτικές αντιφάσεις, κυριολεκτικά εμφράγματα για τη λειτουργία της καπιταλιστικής οικονομίας. Καταρχάς έχουν δημιουργήσει φαραωνικές κοινωνικές ανισότητες, τις μεγαλύτερες στην ιστορία του καπιταλισμού και πιθανόν και στην ιστορία της ανθρωπότητας. Πέρα από όλα τα άλλα, αυτές οι κοινωνικές ανι-

σότητες έχουν καταλήξει σε δύο αδιέξοδα: Αφενός περιορίζουν συνεχώς την κατανάλωση των μαζών (πράγμα που ως ένα σημείο αντισταθμίστηκε από την αύξηση του χρέους των νοικοκυριών), με αποτέλεσμα να ωθούν το καπιταλιστικό σύστημα, αργά αλλά σταθερά, σε μια συστελλόμενη αναπαραγωγή. Αφετέρου δημιουργούν μια γιγαντιαία υπερσυγκέντρωση πλούτου και εισοδήματος, που φυλάσσεται δρακόντεια από τους μεγάλους καπιταλιστές και κυρίως απαιτεί για την αξιοποίησή της ολόένα και μεγαλύτερα μερίδια κοινωνικού πλούτου και εισοδήματος. Επιπλέον, βγήκε εκτός ορίων η λεγόμενη «χρηματοπιστωτικοποίηση», δηλαδή η διόγκωση του χρηματοπιστωτικού τομέα και της κερδοσκοπικής του δραστηριότητας. Μέχρι τη χρηματοπιστωτική κρίση του 2007-2008, ο χρηματοπιστωτικός τομέας έφθασε να αποσπά το 45% των συνολικών κερδών, ενώ από τότε μέχρι σήμερα έχει εξαντλήσει τη δυναμική του περιοριζόμενος στο επίσης υψηλό ποσοστό του 25% των κερδών. Αυτή η γιγαντιαία και συνεχής αναδιανομή πλούτου και εισοδήματος, τόσο στο εσωτερικό των Δυτικοίμπεριαλιστικών χωρών όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο, επετεύχθη με διάφορους τρόπους (παραγωγή στο συνάλλαγμα και στα εμπορεύματα, κερδοσκοπικές συγχωνεύσεις/απορροφήσεις εταιριών, επαναγορά μετοχών, αύξηση των τιμών των μετοχών και των ακινήτων, κ.ά.), ενώ είχε ως προϋποθέσεις την απόλυτη επικράτηση του δολαρίου ως παγκόσμιο νόμισμα, τον έλεγχο του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος από τις ΗΠΑ και δευτερευόντως από ΕΕ και Ιαπωνία, και κυρίως την δημιουργία ενός ιδιότυπου πληθωριστικού χρήματος σε γιγαντιαίες ποσότητες (π.χ. «ποσοτική χαλάρωση»), που σε αντίθεση με την κείνσιανη πολιτική κατευθύνονταν και κατευθύνεται αποκλειστικά σε ακίνητα και μετοχές. Αυτή η πολιτική ωθούσε και ταυτόχρονα αντιστάθμιζε τη διαρκή και συνεχή αποδυνάμωση της παραγωγικής βάσης των Δυτικοίμπεριαλιστικών χωρών και στο τέλος της ημέρας, δηλαδή σήμερα, έχει οδηγήσει σε μη αντιμετώπιση ελλείμματα (είτε του εμπορικού ισοζυγίου είτε των προϋπολογισμών) και σε μη διαχειρίσιμα χρέη. Το παγκόσμιο χρέος (δημόσιο, νοικοκυριών, επιχειρήσεων και χρηματοπιστωτικού τομέα), που στο μεγαλύτερο μέρος του αφορά τις Δυτικοίμπεριαλιστικές χώρες και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ, πρέπει να είναι μεγαλύτερο κατά τέσσερις φορές του παγκόσμιου Ακαθά-

ριστου Εγχώριου Προϊόντος (ΑΕΠ), ενώ σε αυτό θα πρέπει να προστεθεί περίπου άλλο 1 με 1,5 ΑΕΠ που είναι το χρέος των ασφαλιστικών ταμείων, που επιμελώς αποσιωπάται από τις στατιστικές. Με αυτήν την έννοια, όσο είναι αλήθεια ότι η καταφυγή του επιτελείου Τραμπ στον πόλεμο οφείλεται στην υπαρξιακή απειλή από την άνοδο της Κίνας και των BRICS+, άλλο τόσο αλήθεια είναι ότι και χωρίς αυτή την απειλή οι Δυτικοίμπεριαλιστές θα έπρεπε να προσφύγουν αναγκαστικά στον πόλεμο για να λύσουν τις αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος. [...]

11. ΣΥΝΟΨΙΖΟΝΤΑΣ, ο ανταγωνισμός ΗΠΑ και Κίνας/Ρωσίας, και συνολικά η παγκόσμια κατάσταση έχει φθάσει σε ένα είδος «ισορροπίας» έτοιμης να εκραγεί, ένα σημείο τομής όπου οι ποσοτικές αλλαγές (αντιφάσεις, ανισορροπίες, κ.ά.) οδηγούν σε έκρηξη – με αβέβαιο το αν θα καταλήξουν σε μια νέα ισορροπία. Με αυτήν την έννοια, βρισκόμαστε σε μια ιστορική στιγμή που χαρακτηρίζεται από αστάθεια και ρευστότητα, είναι «χαοτική» και αβέβαιη. Αυτό δε σημαίνει ότι είναι ακατανόητη και μη γνωρίσιμη (και άρα αδύνατον να παρέμβει η εργατική τάξη και οι επαναστάτες). Απλά σημαίνει ότι η κατάληξη είναι «ανοιχτή» – γιατί κανένας δεν μπορεί να γνωρίζει εκ των προτέρων την έκβαση της ενδοίμπεριαλιστικής σύγκρουσης, και κυρίως την έκβαση της ταξικής πάλης.

Τα βασικά στοιχεία αυτής της ενδοίμπεριαλιστικής «ισορροπίας», που δεν μπορεί να διατηρηθεί αλλά ταυτόχρονα δεν μπορεί και να ανατραπεί είναι:

α) Είναι αλήθεια ότι υπάρχει μια αναδιάταξη της παραγωγικής βάσης σε βάρος των Δυτικοίμπεριαλιστών και προς όφελος των BRICS, και ιδιαίτερα της Κίνας – αλλά, την ίδια στιγμή, ο υπό διαμόρφωση κινέζικος ιμπεριαλισμός δε βρίσκεται στην ίδια θέση που βρίσκονταν οι ΗΠΑ την επομένη του Β' ΠΠ. Τότε, οι ΗΠΑ όχι μόνο είχαν ένα ΑΕΠ ίσο περίπου με τους ιμπεριαλιστές ανταγωνιστές τους και την ΕΣΣΔ αθροιστικά, αλλά ταυτόχρονα δεν είχαν κανέναν ουσιαστικό και υπολογισίμο ανταγωνιστή (εκτός της ΕΣΣΔ κι αυτό στο πολιτικο-στρατιωτικό επίπεδο). Σήμερα, η κατάσταση δεν είναι καθόλου η ίδια. Η βιομηχανική παραγωγή της Κίνας είναι ίση με αυτήν των G7, που ελέγχουν οι ΗΠΑ (για να μην αναφέρουμε την Ινδία, που αναδύεται μεσοπρόθεσμα ως ανταγωνιστής της Κίνας), ενώ το ΑΕΠ της Κί-

νας (μόνη της ή σαν BRICS) μετρούμενο σε δολάρια ή Μονάδες Αγοραστικής Δύναμης είναι ίσο περίπου με το ΑΕΠ των G7 που επίσης ελέγχεται (ή τουλάχιστον μπορούν να ελεγχθούν) από τις ΗΠΑ.

β) Στο ζήτημα του δολαρίου και του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος, πράγματι οι BRICS, ιδιαίτερα η Κίνα, έχουν τις μεγαλύτερες σε μέγεθος τράπεζες ή τουλάχιστον ισοδύναμες με των ΗΠΑ και των συμμάχων τους. Ωστόσο, για τη λειτουργία του σημερινού παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος, με τα συγκεκριμένα νεοφιλελεύθερα χαρακτηριστικά του, το χρηματοπιστωτικό σύστημα των ΗΠΑ είναι κυρίαρχο, γιατί απλούστατα έχει το δολάριο. Με την παγκόσμια αναδιάρθρωση της παραγωγικής βάσης το δολάριο, το χρηματοπιστωτικό σύστημα και οι διεθνείς οργανισμοί (Διεθνές Νομισματικό Σύστημα, Παγκόσμια Τράπεζα, Οίκοι Αξιολόγησης κ.ά.) που το στηρίζουν δεν μπορούν να διατηρηθούν, αλλά ταυτόχρονα δεν είναι εύκολο και να ανατραπούν από τους BRICS.

γ) Η εικόνα είναι εντελώς διαφορετική στο στρατιωτικο-πολιτικό ή γεωστρατηγικό επίπεδο. Είναι αλήθεια ότι ο ρώσικος και κινέζικος ιμπεριαλισμός είναι απρόσβλητοι ή ανίκητοι είτε σε πυρηνική σύγκρουση είτε σε πόλεμο στη χώρα τους ή στον άμεσο περίγυρό τους. Επίσης ότι ίσως σε δύναμη πυρός υπερέχουν των ΗΠΑ. Αλλά είναι ανίσχυροι πέρα από τον πολύ στενό περίγυρό τους. Δεν έχουν τις ίδιες ναυτικές δυνάμεις (όχι σε αριθμούς αλλά σε σύνθεση) και κυρίως δεν έχουν αφενός το εκτεταμένο δίκτυο βάσεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού (οι κάθε είδους αμερικάνικες βάσεις είναι περίπου 1.100, απλωμένες σε κάθε γωνιά του πλανήτη) και αφετέρου το εκτεταμένο και πυκνό πολιτικό, κατασκοπευτικό, κ.ά. πλέγμα του (που του επιτρέπει ανατροπές καθεστώτων, πραξικοπήματα, αλλαγές κυβερνήσεων, κ.ά.).

Αυτήν την εκρηκτική «ισορροπία» αποφάσισε ο Τραμπ να παραβιάσει ξεκινώντας τον ιδιότυπο Γ' ΠΠ εναντίον της Κίνας. Και το κάνει προφανώς αξιοποιώντας κατά βάση το τρίτο στοιχείο, δηλαδή την στρατιωτική υπεροχή των ΗΠΑ. Τα παραπάνω τρία στοιχεία καταλήγουν και ταυτόχρονα συνθέτουν το τέταρτο και σημαντικότερο: την υπάρχουσα «ισορροπία» της ταξικής πάλης, όπου θα κριθούν σε τελευταία ανάλυση τα πάντα. [...]

ΚΟΥΒΑ: Στραγγαλισμός υπό τις εντολές του «πολέμαρχου» Τραμπ

Ο Τραμπ, ο παγκόσμιος τρομοκράτης που αιματοκυλά την ανθρωπότητα με τον πόλεμο στο Ιράν, σφίγγει τον κλοιό γύρω από την Κούβα. Όπως δηλώνει με ύφος παρανοϊκού: «Θα έχω την τιμή να πάρω την Κούβα, τώρα, εάν θα την απελευθερώσω ή θα την καταλάβω... Μπορώ να κάνω ό,τι θελήσω». Τέτοια κυνικότητα και αμοραλισμό δεν είχαν ούτε οι κονκισταδόρες όταν καταλάμβαναν την Αμερική!

Με την εισβολή στη Βενεζουέλα και την απαγωγή Μαδούρο, οι ΗΠΑ πέτυχαν αναίμακτα μια μικρή νίκη, υποτάσσοντας σε πρώτη φάση τη Ντ. Ροντρίγκες στα σχέδιά τους. Η γκανγκστερική απαγωγή ενός εκλεγμένου προέδρου ήταν το πρώτο βήμα για να κινηθεί με την ίδια ιταμότητα στο Ιράν και ταυτόχρονα να περικυκλώσει την Κούβα.

Ένα εμπάργκο πάνω στο εμπάργκο

Εδώ και 3 μήνες δεν έχουν εισέλθει καύσιμα στο νησί, προκαλώντας συνεχή μπλακ άουτ, αφού πλέον η Βενεζουέλα έπαυσε να στέλνει πετρέλαιο. Παρά τις εντατικές προσπάθειες της κουβανικής εξουσίας να βρει υποκατάστατα, όπως να αξιοποιήσει ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, αυτές θα φτάσουν να καλύπτουν μόνο το 1/4 της συνολικής παραγωγής ρεύματος μόλις το 2029. Πέρα από το 60χρονο εμπάργκο που έχουν επιβάλλει οι ΗΠΑ ενάντια στην Κούβα, οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές εντείνουν τον αποκλεισμό, απειλώντας με επιπλέον κυρώσεις όποια χώρα σκέφτεται να δώσει βοήθεια (δευτερογενείς κυρώσεις). Το Μεξικό, ο βασικός εξαγωγέας καυσίμων στην Κούβα μετά την επίθεση στη Βενεζουέλα, υπέκυψε στις πιέ-

σεις Τραμπ και έχει περιορίσει την βοήθεια. Προσπαθούν να επιστρέψουν την Κούβα στη λίθινη εποχή, χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και, συνεπώς, χωρίς βιομηχανία και παραγωγή.

Η έλλειψη καυσίμων έχει παραλύσει όλες τις δραστηριότητες στη χώρα. Τα νοσοκομεία υπολειπονται, με περιορισμένη ή καθόλου ηλεκτρική τροφοδοσία. Παράλληλα, η χώρα αντιμετωπίζει σημαντική έλλειψη φαρμάκων και ιατρικού υλικού, όχι μόνο για εξειδικευμένα σκευάσματα αλλά για το 50% των βασικών φαρμάκων και υγειονομικού υλικού, θέτοντας σε άμεσο κίνδυνο τη θεραπεία ακόμα και κοινών ασθενειών. Οι μεταφορές έχουν περιοριστεί στο ελάχιστο λόγω ελλείψεων στα καύσιμα με τους κουβανούς να ψάχνουν αυτοσχέδιους τρόπους για να κινηθούν τα οχήματά τους. Τα συνεχή πολύωρα μπλακ άουτ έχουν οδηγήσει στην καταστροφή των ελάχιστων αποθεμάτων τροφίμων στα νοικοκυριά. Εμφανίζονται ελλείψεις σε βασικά είδη διατροφής, φτάνοντας στα κρατικά καταστήματα με καθυστερήσεις εβδομάδων ή και καθόλου.

Το απάνθρωπο εμπάργκο των ΗΠΑ στην Κούβα, που ξεκινάει από το 1960, είναι ο πιο μακροχρόνιος οικονομικός πόλεμος στην ιστορία. Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, για να πιέσουν και να εκφοβίσουν την Κουβανική Επανάσταση, έχουν διακόψει κάθε εμπορική συναλλαγή (πλην των εισαγωγών φαρμάκων και τροφίμων, μόνο με πληρωμή τοις μετρητοίς και χωρίς πίστωση), συχνά επιβάλλοντας ποινές σε όποια χώρα ή εταιρεία συναλλάσσεται μαζί της. Οι οικονομικές απώλειες είναι τεράστιες: 144 δισ. δολάρια

έχουν χαθεί συνολικά σε όλο αυτό το διάστημα. Υπολογίζεται ότι χωρίς το εμπάργκο, το κουβανικό ΑΕΠ θα ήταν τουλάχιστον κατά 10% μεγαλύτερο.

Παρόλες τις δυσκολίες, η Κουβανική Επανάσταση προσέφερε ένα ανεκτίμητο έργο: την εξασφάλιση υποδειγματικών υπηρεσιών υγείας και παιδείας, που οδήγησε στην αύξηση του προσδόκιμου ζωής και στην εξάλειψη του αναλφαριθμισμού (ζωτικής σημασίας για χώρα της Λ. Αμερικής). Ειδικά για την υγεία, οι κουβανοί γιατροί είναι γνωστοί παγκοσμίως. Μετά την πρώτη αποστολή των «ιατρικών ταξιαρχιών» το 1963, 600.000 κουβανοί έχουν προσφέρει το πολύτιμο έργο τους σε 165 χώρες. Πέρα από το διεθνιστικό καθήκον, είναι και μια οικονομική ανάσα για την Κούβα, καθώς οι υπηρεσίες είναι το βασικό εξαγωγικό προϊόν, τριπλάσια από τις εξαγωγές προϊόντων και διπλάσια από τα έσοδα του τουρισμού. Όμως ο Τραμπ πιέζει τις χώρες να διακόψουν αυτή την ευγενή προσφορά της Κούβας στην ανθρωπότητα.

Ο Τραμπ απειλεί με εισβολή και ταπείνωση την Κουβανική Επανάσταση

Τα αμερικάνικα «γεράκια» του πολέμου προχωράνε στα σχέδια για την αποικιοποίηση της αμερικάνικης ηπείρου (στο «ημισφαίριό μας», όπως λένε) και στραγγαλίζουν οικονομικά την Κούβα οδηγώντας τη σε συνθήκες κατάρρευσης. Η Κούβα είναι ένας ιδεολογικός στόχος για την Αμερική και τον Τραμπ. Η σοσιαλιστική Κουβανική Επανάσταση αποτελεί καρφί στο μάτι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού εδώ και δεκαετίες. Πόσο μάλλον τώρα που έχουν ανοίξει τις

«πύλες της κολάσεως», όπου μας φέρνουν στα πρόθυρα του Γ Παγκοσμίου Πολέμου. Σε αυτή την πορεία, οι αμερικάνοι ληστές δεν θέλουν να αφήσουν «νησίδες» εργατικού κράτους όπως αυτό της Κούβας και του ένοχου λαού της. Βρισκόμαστε πιο κοντά από ποτέ σε μια χερσαία εισβολή: είναι βέβαιο πως αν οι ΗΠΑ νικήσουν στο Ιράν, η Κούβα θα δεχθεί επίθεση την επόμενη μέρα.

Η Κούβα είναι ένα ζωντανό παράδειγμα ενός λαού που αγωνίζεται ενάντια στον ιμπεριαλισμό. Ένα μικρό έθνος στο «στόμα του λύκου», δίπλα στις ακτές των ΗΠΑ, που τόσα χρόνια καταφέρνει το ακατόρθωτο: να διατηρεί πολλές κατακτήσεις μιας σοσιαλιστικής επανάστασης και ενός είδους εργατικού κράτους. Που, παρόλες τις αντιξοότητες και κακουχίες που περνά ο λαός της από τον οικονομικό πόλεμο των αμερικάνων, όχι μόνο στέκεται όρθια, αλλά προφέρει έμπρακτα την αλληλεγγύη της σε κάθε λαό που ξεσηκώνεται. Μια χώρα που γαλούχησε και ενέπνευσε επαναστάτες και αγωνιστές σε όλο τον κόσμο. Είναι καθήκον μας η αμερική στηρίξη της Κούβας. Ο εχθρός του λαού της Κούβας είναι και εχθρός δικός μας, οι ΗΠΑ-NATO-Ισραήλ και ο Μητσοτάκης. Να προσφέρουμε κάθε δυνατή βοήθεια, οικονομική αλλά κυρίως στον δρόμο, να οργανώσουμε ένα αντιπολεμικό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, τον μόνο τρόπο μαχητικής αυτοάμυνας από τα ιμπεριαλιστικά σχέδια των αμερικανών.

Στις 8 Μαρτίου 2026 πραγματοποιήθηκαν στην Κολομβία διπλές εκλογές με σκοπό να αναδείξουν νέο Κογκρέσο και να καθορίσουν τους επίσημους υποψηφίους για τις προεδρικές εκλογές που θα γίνουν τον Μάιο.

Στην εκλογή του Κογκρέσου του κυβερνών κεντροαριστερό «Ιστορικό Σύμφωνο» (συμμαχία κεντρικών κομμάτων και του ΚΚ Κολομβίας) του προέδρου Γουστάβο Πέτρο αναδείχθηκε ως η μεγαλύτερη δύναμη (22.7% και 25 έδρες), ειδικά στη Γερουσία, ενισχύοντας την κοινοβουλευτική του θέση χωρίς ωστόσο να κερδίσει την απόλυτη πλειοψηφία. Η δεξιά αντιπολίτευση με το «Δημοκρατικό Κέντρο» του πρώην προέδρου Άλβαρο Ουρίμπε ενισχύθηκε σημαντικά με 15.6% και 17 έδρες. Ακολουθούν με μικρότερα ποσοστά άλλα 5 μικρότερα κόμματα, που μέρος τους φλερτάρει με μια ακραία λαϊκιστική δεξιά τύπου Μιλέϊ στην Αργεντινή και δείχνουν τον μεγάλο κατακερματισμό του πολιτικού σκηνικού: Φιλελεύθερο Κόμμα με 11,7% και 13 έδρες, Πράσινη Συμμαχία 9,8% με 10 έδρες, Συντηρητικό Κόμμα 9,6% και 10 έδρες, Κόμμα Uribe 8,1% και 9 έδρες, Ριζική Αλλαγή 6,4% και 7 έδρες. Σημαντικό στοιχείο επίσης ήταν η πολύ χαμηλή συνολική συμμετοχή, που παρέμεινε κάτω του 50% ενώ η προσέλευση για την ανάδειξη υποψηφίων είχε ακόμα μικρότερη συμμετοχή (41%) σε σύγκριση με τις προηγούμενες εκλογές το 2022 όταν ψήφισε περίπου το 67%.

Ταυτόχρονα οι πολιτικές συμμαχίες επέλεξαν τους υποψηφίους που θα διεκδικήσουν την προεδρία. Η δεξιά ανέδειξε τη γερουσιαστή

ΚΟΛΟΜΒΙΑ: Ενδιάμεσες Εκλογές

Παλόμα Βαλένσια ως υποψήφιά της, ενώ από την πλευρά του Ιστορικού Συμφώνου υποψήφιος είναι ο γερουσιαστής Ιβάν Σεπέδα, δεδομένου ότι ο νυν πρόεδρος Γουστάβο Πέτρο δεν μπορεί να επανεκλεγεί λόγω του περιορισμού της μιας τετραετούς θητείας που έχει το Σύνταγμα της Κολομβίας μετά την αναθεώρηση το 2015. Ο πρώτος γύρος των προεδρικών εκλογών έχει οριστεί για τις 31 Μαΐου. Εάν κανένας υποψήφιος δεν συγκεντρώσει το 50% των ψήφων, ο δεύτερος γύρος θα διεξαχθεί στις 21 Ιουνίου. Όλα δείχνουν πως θα υπάρξει μια πολωμένη αναμέτρηση ανάμεσα στα δύο μεγαλύτερα μπλοκ, ενώ φαίνεται εξαιρετικά δύσκολο να κριθεί το αποτέλεσμα από τον πρώτο γύρο κυρίως λόγω του μεγάλου κατακερματισμού της δεξιάς.

Η κεντροαριστερή κυβέρνηση του Γουστάβο Πέτρο¹, η οποία προέκυψε μετά τη λαϊκή εξέγερση του 2021 ενάντια στη φορολογική μεταρρύθμιση του προέδρου Ιβάν Δούκε, εφάρμοσε ένα σύνολο μεταρρυθμίσεων σε πολλούς τομείς: προώθησε τη στρατηγική «Ολοκληρωτική Ειρήνη» με διαπραγματεύσεις και εκκευρίες με αντάρτικες αλλά και εγκληματικές οργανώσεις², ενώ επανεκκίνησε τη συμφωνία ειρήνης του 2016 με το αντάρτικο (FARC), όπου το κράτος δεσμεύτηκε για αγροτική μεταρρύθμιση, αποζημιώσεις θυμάτων και ένταξη των πρώην ανταρτών στην κοινωνία. Το FARC μετατράπηκε στο πολιτικό κόμμα Comunes και διαθέτει «εγγυημένες» 5 έδρες στη

Γερουσία και 5 στη Βουλή έως το τέλος του 2026. Όσον αφορά την οικονομία προχώρησε σε φορολογική μεταρρύθμιση το 2022 αυξάνοντας τα δημόσια ταμεία μέσω υψηλότερης φορολόγησης μεγάλων επιχειρήσεων, τραπεζών και εξορυκτικών δραστηριοτήτων. Στο εργασιακό ενισχύθηκαν νομοθετικά οι σταθερές σχέσεις εργασίας, ενώ έγιναν από τις μεγαλύτερες αυξήσεις μισθών στην ιστορία της χώρας που έφτασαν το 2026 στο +23% ονομαστικά (+18% πραγματικά). Υπήρξε επίσης σημαντική ενίσχυση στο κοινωνικό κράτος με τη μεταρρύθμιση του συστήματος υγείας (ενίσχυση δημόσιου ρόλου, περιορισμός ιδιωτικών διαμεσολαβητών) και τη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση με επέκταση της βασικής σύνταξης για φτωχούς ηλικιωμένους. Ο «πυλώνας αλληλεγγύης» προβλέπει βασική μηνιαία σύνταξη ~225.000 πέσος για πάνω από 2 εκατομμύρια ηλικιωμένους σε φτώχεια. Συνολικά η μεταρρύθμιση αναμένεται να επηρεάσει περίπου 19 εκατομμύρια εργαζόμενους και να ενισχύσει έως και 3 εκατομμύρια ηλικιωμένους χωρίς επαρκή σύνταξη. Επιπλέον ενισχύθηκε ο δημόσιος φορέας Colpensiones, στον οποίο κατευθύνονται υποχρεωτικά εισφορές και στοχεύει στη μείωση της ισχύος των ιδιωτικών ασφαλιστικών φορέων, στη συγκέντρωση του συστήματος πληρωμών μέσω δημόσιου μηχανισμού, στην επέκταση της πρόσβασης στην πρωτοβάθμια φροντίδα και στη δημιουργία νέων κέντρων υγείας. Ομοίως, στην Παιδεία ο

προϋπολογισμός αυξήθηκε κατά 23% ενώ εφαρμόστηκε πολιτική δωρεάν φοίτησης που καλύπτει το σύνολο των διδάκτρων προπτυχιακών σπουδών σε δημόσια πανεπιστήμια για δικαιούχους φοιτητές.

Στον ενεργειακό και αγροτικό τομέα εφάρμοσε μέτρα για παύση χορήγησης νέων αδειών εξερεύνησης πετρελαίου και φυσικού αερίου, ενώ παράλληλα αυξήθηκε η συμμετοχή του κράτους στα έσοδα μέσω φορολόγησης του εξορυκτικού τομέα. Όσον αφορά την αγροτική πολιτική στο βαθμό που εφάπτεται της εφαρμογής των συμφωνιών ειρήνης με τις FARC τέθηκε στόχος αναδιανομής γης περίπου 3 εκατομμυρίων εκταρίων, κυρίως μέσω αγοράς μεγάλων ιδιοκτησιών και διανομής σε ακτήμονες αγρότες μέχρι το 2024-2025 είχαν αποκτηθεί ή δεσμευτεί πάνω από 1-1,5 εκατομμύρια εκτάρια, με παράλληλη επισημοποίηση τίτλων ιδιοκτησίας για εκατοντάδες χιλιάδες αγροτικά νοικοκυριά.

Στην εξωτερική πολιτική, η κυβέρνηση του Πέτρο από το 2022 αποκατέστησε πλήρως τις διπλωματικές σχέσεις με τη Βενεζουέλα που είχαν διακοπεί από το 2019. Κατήγγειλε τη σιωνιστική γενοκτονία των Παλαιστινίων, ενώ το 2024 ανακοίνωσε τη διακοπή αγορών ισραηλινών όπλων και διακόπηκαν και οι διπλωματικές σχέσεις με το Ισραήλ.

Όλα τα παραπάνω έφεραν τις σχέσεις ΗΠΑ - Κολομβίας στα όρια της στρατιωτικής σύγκρουσης με τις ΗΠΑ να βλέπουν το «χαϊδεμένο παιδί» τους να απομακρύνεται όλο

και περισσότερο από την «αγκαλιά» τους. Τα οικονομικά συμφέροντα των ΗΠΑ που θίχτηκαν περισσότερο από την κυβέρνηση Πέτρο αφορούσαν στον ενεργειακό και εξορυκτικό τομέα, αλλά και στο πλέγμα εμπορίου και υπηρεσιών. Οι ΗΠΑ έχουν κατοχυρώσει μία «επενδυτική προστασία» με τη συμφωνία ελεύθερου εμπορίου U.S.-Colombia Trade Promotion Agreement. Η συμφωνία αυτή είναι σε ισχύ από το 2012 και προβλέπει κατάργηση δασμών στο 80% των βιομηχανικών εξαγωγών των ΗΠΑ και άρση εμποδίων για χρηματοοικονομικές υπηρεσίες και επενδύσεις. Το αποτέλεσμα ήταν το 2023 το διμερές εμπόριο να φτάνει τα 33,8 δισ. δολάρια, με πλεόνασμα 1,6 δισ. δολάρια υπέρ των ΗΠΑ. Η κυβέρνηση Πέτρο αμφισβήτησε πλευρές αυτής της αρχιτεκτονικής, επιδιώκοντας την επανεμφάνιση της συμφωνίας.

Αλλά και τα γεωοικονομικά συμφέροντα των ΗΠΑ επλήγησαν στην περιοχή, με την αποκατάσταση των σχέσεων της Κολομβίας με τη Βενεζουέλα. Συγκεκριμένα, με το άνοιγμα ξανά των συνόρων των 2.200 χλμ., επανήλθε το οδικό εμπόριο και οι δύο χώρες υπέγραψαν εμπορική συμφωνία, κίνηση που μειώνει τη μονομερή οικονομική και εν μέρει στρατιωτική εξάρτηση της Κολομβίας από την Ουάσινγκτον.

¹ Πρώην αντάρτης του M-19, Κίνημα 19 Απριλίου, που δημιουργήθηκε μετά από τις εκλογές βίας και νοθείας το 1970

² Κατά μέσο όρο υπάρχουν 12.000 ανθρωποκτονίες ανά έτος. Την περίοδο 2022-2025 καταγράφηκαν 410 δολοφονίες κοινωνικών ηγετών ενώ την περίοδο 2016-2021 πάνω από 760

Ίδρυση NATO – 77 χρόνια

Η παγκόσμια «Ιερά Συμμαχία»

Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βρέθηκε αντιμέτωπος με δύο βασικές προκλήσεις: αφενός την παγίωση της πρωτοκαθεδρίας του μέσω δομών που συγκρότησαν την αρχιτεκτονική του μεταπολεμικού «ελεύθερου κόσμου» (όπως το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα), αφετέρου την αντιμετώπιση του λεγόμενου «κομμουνιστικού κινδύνου», δηλαδή της «ανάσχεσης» –όπως ονομάστηκε– της ΕΣΣΔ, στην πραγματικότητα ανόδου της παγκόσμιας επανάστασης.

Σε αυτό το πλαίσιο και αφού έχει αρχίσει ο Ψυχρός Πόλεμος, στις 4 Απριλίου 1949, οι ΗΠΑ μαζί με τον Καναδά και δέκα ευρωπαϊκές χώρες (Βρετανία, Γαλλία, Ιταλία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Πορτογαλία, Ισλανδία, Νορβηγία και Δανία) ίδρυσαν το NATO, που αποτέλεσε βασικό εργαλείο για την εδραίωση της στρατιωτικής και πολιτικής κυριαρχίας των ΗΠΑ στην Ευρώπη και διεθνώς, τόσο απέναντι στην ΕΣΣΔ όσο και στον «εσωτερικό εχθρό», το εργατικό και επαναστατικό κίνημα.

Η λίστα με πολύνεκρες επεμβάσεις, χούντες και πολέμους που ενορχήστρωσε και διεξήγαγε αυτή η παγκόσμια συμμορία, δεν έχει τελειωμό. Από το 1945 έως το 1990 και στα πλαίσια του Ψυχρού Πολέμου, συμμετείχαν στον Πόλεμο της Κορέας (1950) και στον πόλεμο του Βιετνάμ (1967). Στην Ελλάδα στήριξαν το μετεμφυλιακό, αντικομμουνιστικό καθεστώς (αφού είχαν ηγηθεί της νίκης της αστικής τάξης στον Εμφύλιο, που έληξε το 1949) και βέβαια τη χούντα των συνταγματαρχών (1967-1974). Στη Λατινική Αμερική, οργάνωσαν το πραξικόπημα στη Γουατεμάλα (1954) και τη χούντα του Πινοσέτ στη Χιλή (1973). Στην Αφρική, επέβαλλαν δικτατορία στο Κονγκό (1961). Στην Ασία, στήριξαν την δικτατορία του Σουχάρτο στην Ινδονησία (1965), η οποία επιβλήθηκε μέσα από μια από τις μεγαλύτερες σφαγές κομμουνιστών και αγωνιστών στην ιστορία. Στη Μέση Ανατολή, συμμετείχαν στο πραξικόπημα στο Ιράκ το 1953 και στήριξαν το εξαιρετικά καταπιεστικό καθεστώς του Σάχη στο Ιράν.

Μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, παρά τις διακηρύξεις για το «τέλος της ιστορίας», το NATO όχι μόνο δεν καταργήθηκε, αλλά αντίθετα, με το δόγμα ΤΙΝΑ (There is no alternative – δεν υπάρχει εναλλακτική) και τη λεγόμενη Νέα Τάξη Πραγμάτων διευρύνθηκε, ενώ η πολεμική του μηχανή συνέχισε να χρησιμοποιείται με ολόένα και μεγαλύτερη βαρβαρότητα σε κάθε γωνιά του πλανήτη (π.χ. διαμελισμός της Γιουγκοσλαβίας). Ταυτόχρονα, σε πλήρη αντίθεση με τις υποσχέσεις που είχαν δοθεί προς τη Ρωσία μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ, το NATO προχώρησε σε διαρκή επέκταση προς ανατολάς, επιδιώκοντας την περικύκλωση της Ρωσίας. Αποκορύφωμα αυτής της πορείας αποτέλεσε η προσπάθεια ένταξης της Ουκρανίας στο NATO, η οποία είναι η πρωταρχική και βασική αιτία για την ανάφλεξη του πολέμου με τη Ρωσία.

Σήμερα, με νέο δόγμα και πρόσχημα την αντιμετώπιση της «διεθνούς τρομοκρατίας» ή το σταμάτημα της «εξάπλωσης των όπλων μαζικής καταστροφής» και προκειμένου να ανακόψουν την ανάπτυξη των διαφόρων ανταγωνιστών τους (BRICS κ.ά.), οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές συνεχίζουν το απάνθρωπο έργο τους στην Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή, σπέρνουν το χάος και τη βαρβαρότητα σε όλο τον πλανήτη. Η πρόσφατη επίθεση ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν ωθεί την ανθρωπότητα σε μια επικίνδυνη πορεία προς έναν Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, με ορατό ακόμη και τον κίνδυνο χρήσης πυρηνικών όπλων. Ο σιωνισμός, σε σύμπλευση με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό επιχειρεί να προωθήσει τα σχέδιά του, όπου το φασιστικό, γενοκτονικό όραμα του «Μεγάλου Ισραήλ» συνδέεται άμεσα με τη στρατηγική της «Νέας Μεγάλης Μέσης Ανατολής», που επιδιώκουν οι ΗΠΑ. Πρόκειται για ένα κομβικό μέτωπο στην προετοιμασία μιας ευρύτερης μετωπικής σύγκρουσης με τους βασικούς ανταγωνιστές τους (Κίνα και Ρωσία), με το Ιράν να αποτελεί τον άμεσο βασικό αντίπαλο σε μια περιοχή τεράστιας στρατηγικής σημασίας.

Αναδυόμενη «δυσαρμονία» μεταξύ των Νατοϊκών

Η σημερινή όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης συνοδεύεται από την κλιμάκωση των ανταγωνισμών ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό να υιοθετεί επιθετικά το δόγμα «Πρώτα και μόνη η Αμερική», απαιτώντας ακόμη και από τους συμμάχους να «πληρώσουν» για τη διατήρηση της πρωτοκαθεδρίας του. Σε αντίθεση με τη μεταπολεμική περίοδο, όπου το NATO λειτουργούσε ως πλαίσιο υπεράσπισης των κοινών συμφερόντων των αμερικάνων και ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, ενσωματώνοντας τις υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές χώρες υπό την αμερικανική «ομπρέλα» με αντάλλαγμα την προστασία τους απέναντι στον «κομμουνιστικό κίνδυνο», σήμερα αυτή η ισορροπία κλονίζεται και οι σύμμαχοι αντιμετωπίζονται ως υποτελείς που οφείλουν να ευθυγραμμιστούν με τις επιδιώξεις των ΗΠΑ.

Η ένταξη της Ελλάδας

Στις 18 Φεβρουαρίου 1952, η Ελλάδα θα ενταχθεί στο NATO. Μέσα από την πρόσδεση και συμμετοχή της Ελλάδας στα σχέδια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, η ελληνική αστική τάξη επεδίωκε, πρώτον, την αναβάθμιση της γεωστρατηγικά και οικονομικά, αναλαμβάνοντας ρόλο «τοποτηρητή» απέναντι στην ΕΣΣΔ και τον «υπαρκτό σοσιαλισμό», αλλά και προγεφυρώματος ενάντια στην αραβική επανάσταση, δεύτερο, τη θωράκιση της εξουσίας της στο εσωτερικό της χώρας. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι κάθε φορά που η αστική εξουσία αμφισβητήθηκε στην Ελλάδα, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις έπεισαν να τη διασώσουν (χαρακτηριστικά π.χ. στα Δεκεμβριανά του 1944). Έτσι, η πρόσδεση και συμμετοχή στα σχέδια των δυτικών ιμπεριαλιστών αποτελεί διαχρονική και συνειδητή ταξική επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης και όχι μια «εθελοδοουλεία».

Σήμερα, ο ελληνικός καπιταλισμός, στην προσπάθειά του να αναχαιτίσει τη βαθιά κρίση του, επιδιώκει να αναλάβει ρόλο στην «περικύκλωση» του τουρκικού υποϊμπεριαλισμού και ταυτόχρονα να προσδώσει στρατηγικό βάθος στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ-Ισραήλ στη Μ. Ανατολή. Οι επιδιώξεις αυτές εκφράζονται μέσα από τυχοδιωκτικές, πολεμοκάπηλε κινήσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη, όπως η αποστολή F-16 και πολεμικών πλοίων στην Κύπρο, αλλά και τα σενάρια φιλοξενίας πυρηνικών κεφαλών – που συνιστούν άμεσο και θανάσιμο κίνδυνο για τον ελληνικό λαό και τους λαούς της περιοχής.

Το NATO πρέπει να ηττηθεί

Η ιστορία του NATO είναι άρρηκτα δεμένη με χούντες, αιματοβαμμένες επεμβάσεις και πολέμους. Είναι μια άμεση απειλή για την ανθρωπότητα, με τον κίνδυνο ενός πυρηνικού ολέθρου να γίνεται ολόένα και πιο πραγματικός. Σε όλο τον κόσμο και ειδικά στις χώρες του «στρατοπέδου» των Δυτικών ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, οι εργαζόμενοι και οι νέοι, το αντιπολεμικό και αντι-ιμπεριαλιστικό κίνημα έχουν κάθε συμφέρον να ταχθούν με την στρατιωτική ήττα και διάλυση του NATO. Γιατί κάθε προώθηση των σχεδίων των ΗΠΑ σημαίνει καταστροφή της περιοχής και εξανδραποδισμό των λαών της. Ταυτόχρονα, μια ήττα του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ανοίγει δρόμο για να δυναμώσουν οι αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας στις δυτικές χώρες. Στη χώρα μας, ο αγώνας για να φύγουν οι βάσεις, ενάντια σε κάθε παρουσία πυρηνικών, για την έξοδο από το NATO και τη διάλυσή του είναι από τις πρώτες προτεραιότητές μας.

στον κόσμο...

Γερμανία

Ένα ηχηρό μήνυμα αντίστασης έστειλαν στις 5 Μαρτίου δεκάδες χιλιάδες μαθητές, που έκλεισαν τα σχολεία και κατέβηκαν σε διαδηλώσεις ενάντια στα σχέδια της κυβέρνησης για επαναφορά της υποχρεωτικής στρατιωτικής θητείας. Περισσότεροι από 50.000 μαθητές πλημμύρισαν τους δρόμους διαφόρων μεγάλων πόλεων, δηλώνοντας ξεκάθαρα: δεν θα γίνουν κρέας για τα κανόνια των ιμπεριαλιστών.

Με συνθήματα όπως «Ούτε υποχρεωτική θητεία, ούτε πόλεμος» και «Το μέλλον μας δεν είναι ο στρατός», η μαθητική νεολαία έδειξε ότι αντιλαμβάνεται πολύ καλά τι διακυβεύεται. Δεν πρόκειται απλώς για την αντίδραση σε ένα νομοσχέδιο, αλλά για συνειδητή άρνηση να αποδεχτούν τον ρόλο που τους επιφυλάσσει το παρηκμασμένο καπιταλιστικό σύστημα: να θυσιάσουν στη φωτιά του πολέμου, στον οποίο σέρνονται οι ευρωπαίοι πίσω από τον Τραμπ.

Η γερμανική αστική τάξη έχει βάλει τροχιά για τον επανεξοπλισμό της χώρας υπό το δόγμα Rarm Europe. Ο νέος νόμος για τη στρατιωτική θητεία παρουσιάζεται ως «εθελοντικός» και «εκσυγχρονιστικός», όμως στην πραγματικότητα ανοίγει τον δρόμο για την πλήρη επαναφορά της υποχρεωτικής θητείας. Η υποχρεωτική καταγραφή των νέων, οι ιατρικοί έλεγχοι και οι στόχοι μαζικής αύξησης των στρατευμένων δεν αφήνουν περιθώρια αυταπατών: προετοιμάζεται επέκταση και κλιμάκωση του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου και η στοίχιση νεολαίας και εργατικής τάξης σε αυτόν είναι προαπαιτούμενο.

Σε αντίθεση με το κυρίαρχο αφήγημα περί «ασφάλειας» και «εθνικής άμυνας», οι μαθητές βλέπουν την παιδεία και τις κοινωνικές υπηρεσίες να κατακρεουργούνται ενώ οι στρατιωτικές δαπάνες αυξάνονται. Γι αυτό οι μαθητικές κινητοποιήσεις δεν είναι ένα μεμονωμένο ξέσπασμα. Αποτελούν συνέχεια των προηγούμενων μαζικών διαδηλώσεων, σε ένα κλίμα αυξανόμενης ριζοσπαστικοποίησης της νεολαίας στο θέμα του πολέμου, φαινόμενο που παρατηρείται τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην Ευρώπη.

Οι μαθητικές απεργίες στη Γερμανία αποτελούν μια προειδοποίηση: η νέα γενιά δεν είναι διατεθειμένη να αποδεχτεί τη μαυρίλα του πολέμου, της ασφάλειας και της εκμετάλλευσης. Το αν αυτή η δυναμική θα εξελιχθεί σε ένα μαζικό, συνειδητό κίνημα ανατροπής θα εξαρτηθεί από το αν θα βρει πολιτική διεξοδο στην επαναστατική οργάνωση.

ΗΠΑ

Ο Μάρτης ξεκίνησε με χιλιάδες διαδηλωτές στους δρόμους πολλών πόλεων, μετά από κάλεσμα οργανώσεων και συλλογικοτήτων ενάντια στον πόλεμο στο Ιράν και την εμπλοκή της χώρας σε νέες πολεμικές επεμβάσεις. Οι κινητοποιήσεις αυτές, που εκτείνονται από τη Νέα Υόρκη έως το Σικάγο και αλλού, εκφράζουν την αντίσταση των εργαζομένων και της νεολαίας στη φασιστική και πολεμοκάπηλη πολιτική του Τραμπ. Οι διαδηλωτές καταγγέλλουν ανοιχτά τις στρατιωτικές επιχειρήσεις των ΗΠΑ και του δολοφονικού κράτους του Ισραήλ, με συνθήματα όπως «Stop the war» και «No more bloodshed». Απαιτούν τον άμεσο τερματισμό των βομβαρδισμών και την απεμπλοκή των ΗΠΑ από τις πολεμικές συγκρούσεις.

Την ίδια στιγμή που οι ΗΠΑ σπέρνουν τον όλεθρο στο εξωτερικό, στο εσωτερικό αναπτύσσεται ένα παράλληλο κύμα κρατικής βίας και καταστολής. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Μινεσότα, όπου το κίνημα «No Kings» έχει συνδεθεί με το αντιπολεμικό κίνημα. Μέσα από αυτή τη σύνδεση γίνεται ολοφάνερο ότι ο πόλεμος στο εξωτερικό συνδέεται άμεσα με την καταστολή στο εσωτερικό, για να στηριχθεί το πρώτο πρέπει να διασφαλισθεί το δεύτερο.

Με αφορμή την επέτειο των 50 χρόνων από την Ημέρα της Γης στην Παλαιστίνη

Δημοσιεύουμε παρακάτω άρθρο του σ. Μιχιάρ Εκτάμι, προέδρου της Ένωσης Παλαιστινίων Εργαζομένων στην Ελλάδα και στελέχους του Δημοκρατικού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (DFLP).

Με τον διαμελισμό της Οθωμανικής αυτοκρατορίας από τον 18ο αιώνα, σε ολόκληρη την περιοχή της «Μεγάλης Συρίας» (Συρία, Λίβανος, Παλαιστίνη και Ιορδανία, το γνωστό ως «γόνιμο ημισέληνο») είχε αναπτυχθεί ένα εθνικό κίνημα, που διεκδικούσε την ανεξαρτησία. Ήδη από τότε Βρετανοί και οι Γάλλοι αποικιοκράτες εποφθαλμιούσαν τα εδάφη αυτά.

Οι πρώτοι εποικισμοί εβραίων στα παλαιστινιακά εδάφη ξεκινούν περί το 1846, με τη συγκρότηση των γνωστών «κιμπούτς», προερχόμενα κατά βάση από τους εβραίους της Ρωσίας. Αυτοί οι εποικισμοί έγιναν εφικτοί σε συνεργασία με διεφθαρμένους οθωμανούς υπαλλήλους και φεουδάρχες της περιοχής, ωστόσο η έκτασή τους δεν ξεπερνούσε το 2% του συνόλου των εδαφών. Ανέκαθεν υπήρχαν στην ιστορία οι βλέψεις των εβραίων για ίδρυση οντότητας στα εδάφη της Παλαιστίνης, όμως το σιωνιστικό κίνημα συγκροτείται ως πολιτικός φορέας με το Πρώτο Συνέδριο του 1897 στο Μπαζλ της Ελβετίας.

Μετά τον Α΄ΠΠ με τη **συμφωνία του Σάικς-Πίκο το 1916** παραχωρείται στους Άγγλους η κυριαρχία της Παλαιστίνης (μαζί με Ιορδανία και Ιράκ), δηλαδή ο έλεγχος του νευραλγικού χώρου μεταξύ Περσικού Κόλπου και Μεσογείου, σε αντίθεση με τους Γάλλους που κατείχαν τη διώρυγα του Σουέζ. Με τη **Διακήρυξη του Μπάλφορ στις 2/11/1917**, οι Άγγλοι υπόσχονται να παραχωρήσουν εθνικό κράτος στους εβραίους, ένας εξαιρετικά σημαντικός σταθμός και ταυτόχρονα δώρο στο σιωνιστικό κίνημα. Ήταν επί της ουσίας το πάντρεμα των συμφερόντων του βρετανικού (και αργότερα του αμερικάνικου) ιμπεριαλισμού με τις σιωνιστικές βλέψεις.

Έκτοτε σταθερός στόχος των σιωνιστών ήταν η επέκταση των εβραϊκών εποικισμών, προκαλώντας συγκρούσεις με τους ντόπιους πληθυσμούς της «γόνιμης ημισελήνου». Αυτές οι συγκρούσεις οδήγησαν στην **Επανάσταση του Αλ Μπουράκ το 1929** (του Τείχους των Δακρύων). Συγχρόνως Άγγλοι και Γάλλοι μοιράζονται τα κομμάτια από τον διαμελισμό της ευρύτερης περιοχής: οι Άγγλοι αναλαμβάνουν τον έλεγχο των εδαφών της Αιγύπτου, της Ιορδανίας και του Ιράκ, ασκώντας παράλληλη επιρροή στη Σαουδική Αραβία. Η ένταση της καταπίεσης και το κυνηγητό των ντόπιων παλαιστινίων από τους Άγγλους φούντωσε το εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα, το οποίο από τη μεριά τους οι σιωνιστές εκμεταλλεύτηκαν για να εντείνουν τους εποικισμούς.

Το 1936 είναι σημαδιακή χρονιά του παλαιστινιακού αγώνα εναντίον των εποικισμών και της εξαγοράς της γης τους από τους εβραίους, πάντα με την κάλυψη των Άγγλων. Η χρονιά ξεκίνησε με τη **Γενική Απεργία διάρκειας 6 μηνών** ως μορφή γενικής ανυπακοής στον κατακτητή. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη απεργία στην παγκόσμια ιστορία, με καθολική συμμετοχή του παλαιστινιακού πληθυσμού, που δεν κατάφερε να σπάσει η βάρβαρη καταστολή των Άγγλων που έφτασαν μέχρι τους βομβαρδισμούς πληθυσμών και το κυνηγητό ντόπιων και αγωνιστών. Η απεργία αυτή κατέληξε στην **ένοπλη εθνικοαπελευθερωτική επανάσταση του 1936-39** ενάντια στους άγγλους κατακτητές και εβραίους εποίκους, η οποία διήρκεσε τρία χρόνια με επικεφαλής τον **Εζ Ντιν Αλκασάμ**. Ήταν μια επανάσταση των φτωχών αγροτών για εθνική απελευθέρωση και για την ιδιοκτησία της γης ενάντια στην αποικιοκρατική μετανάστευση των εβραίων με τη βοήθεια των Άγγλων. Διαισθάνθηκαν τον κίνδυνο ίδρυσης εβραϊκού κράτους στην Παλαιστίνη, που σήμαινε την εθνικάθαρση των παλαιστινίων. Γιατί οι σιωνιστές δε θέλουν καμία παλαιστινιακή κοινότητα, αλλά μόνο την εθνικάθαρση των παλαιστινίων, γι αυτό δεν υπάρχει «χρυσή τομή». Οι Άγγλοι από την άλλη ήθελαν μια βάση του ιμπεριαλισμού στην περιοχή με δημογραφική αλλαγή, σαν ασφαλιστική δικλείδα για το μέλλον. Εξάλλου γι αυτό οι ιμπεριαλιστές το εξόπλισαν με πυρηνικά αργότερα.

Η επανάσταση πνίγηκε στο αίμα από τους άγγλους ιμπεριαλιστές και τους σιωνιστές, οι οποίοι έκτοτε χτίζουν δικές τους στρατιωτικές δομές. Εντείνονται οι διωγμοί των παλαιστινίων και οι σφαγές σε ένα κλίμα σκληρής καταστολής και κυνηγητού. Συγχρόνως, ενισχύεται ο εξοπλισμός και οι στρατιωτικές δυνάμεις των εποίκων, που οδήγησαν σε σκληρές μάχες με τους παλαιστινιακούς πληθυσμούς, με βασικό πάντα επίδικο την κατοχή της γης.

Το 1947 ο ΟΗΕ διαδέχεται την Κοινότητα των Εθνών και εκδίδει το «**Ψήφισμα 181**», το οποίο προβλέπει τον διαμελισμό της Παλαιστίνης σε δύο κρατικές οντότητες, μια εβραϊκή και μια αραβική. Το εβραϊκό κράτος θα κατείχε το 55% των εδαφών και το υπόλοιπο 45% οι Άραβες. Ας σημειωθεί, ότι τότε οι εβραίοι δεν κατείχαν ούτε το 12% των εδαφών και οι ίδιοι δεν αριθμούσαν πάνω από 40.000, όταν οι Άραβες ξεπερνούσαν τις 750.000!

Οι αραβικές χώρες φυσικά δεν αποδέχτηκαν αυτή την απόφαση με αποτέλεσμα διαρκείς συγκρούσεις μέχρι το 1948, όταν ανακηρύχθηκε η **ίδρυση**

του κράτους του Ισραήλ χωρίς την παράλληλη ίδρυση του παλαιστινιακού κράτους! Οι Άγγλοι αποσύρθηκαν από την περιοχή, παραδίνοντας όλα τα όπλα στις σιωνιστικές συμμορίες και ακολούθησε ένας πόλεμος με τις αραβικές χώρες, υπό την επιρροή των Άγγλων και Γάλλων ιμπεριαλιστών. Το αποτέλεσμα ήταν οι σιωνιστές να καταλάβουν το 78% των εδαφών της ιστορικής Παλαιστίνης, να εκδιώξουν με τη βία 750.000 παλαιστίνιους εκτός πατρίδας και να καταστρέψουν 530 χωριά και πόλεις για να αποτρέψουν τον επαναπατρισμό των παλαιστινίων προσφύγων.

Μετά από όλα αυτά τα γεγονότα και με την ενθάρρυνση του Παλαιστινιακού Κομμουνιστικού κόμματος παρέμειναν κυρίως στη Γαλιλαία και στη Νακάβ περίπου 130.000 Παλαιστίνιοι, που ήταν η πλειοψηφία του πληθυσμού της Γαλιλαίας αλλά κατείχαν μόλις το 12% των εδαφών. Όλες αυτές οι περιοχές κηρύχθηκαν από το κράτος του Ισραήλ υπό στρατιωτικό νόμο. Από τις πρώτες μέρες αυτό το κράτος άρχισε να θεσμοθετεί νόμους για τη λεηλασία της παλαιστινιακής γης. Χαρακτηριστικότερος είναι ο «**Νόμος για τις περιουσίες των απόντων**», που επέτρεπε στους εποίκους να κλέβουν και να λεηλατούν περιουσίες και γη των εκτοπισμένων και δολοφονημένων παλαιστινίων.

Ο στρατιωτικός νόμος κράτησε από το 1948 μέχρι το 1965, μια περίοδος σκληρής καταστολής και διωγμού. Σε αυτή την περίοδο και μετέπειτα σημαντικό ρόλο έπαιξε το ΚΚ Ισραήλ στην παρότρυνση και ενθάρρυνση των παλαιστινίων να παραμείνουν στα εδάφη τους και να μη φύγουν. Να διεκδικήσουν από το ισραηλινό κράτος τα αυτονόητα ισότιμα δικαιώματα ως εθνική μειονότητα (γλώσσα, ιδιοκτησία κ.ά.). Από την άλλη πλευρά, το σιωνιστικό κράτος συνέχιζε το σχέδιό του για περιορισμό του παλαιστινιακού λαού σε όλο και λιγότερα εδάφη.

Η απόφαση για απαλλοτρίωση 20.000 στρεμμάτων από τα παλαιστινιακά χωριά στη Γαλιλαία, οδήγησε σε αναβρασμό τον παλαιστινιακό πληθυσμό. Το 1975 συγκλήθηκε το Α Συνέδριο όλων των Παλαιστινίων υπό την Επιτροπή Υπεράσπισης της Γης, όπου αποφασίστηκε μεταξύ άλλων **Γενική Απεργία στις 30/3/1976 για την υπεράσπιση της Γης**. Οι ισραηλινές αρχές προσπάθησαν με όλα τα μέσα να αποτρέψουν αυτή την Απεργία καθώς ήταν μια πράξη εθνικής ανυπακοής. Με διωγμούς και φυλακίσεις προσπάθησαν να αποτρέψουν την πραγματοποίησή της. Την ημέρα της Απεργίας οι δυνάμεις καταστολής του Ισραήλ και φρουροί των συνόρων επιτέθηκαν

εναντίον των παλαιστινίων που άρχιζαν να μαζεύονται στο χωριό Σιχίν, στην κινητοποίηση ενάντια στη σχεδιαζόμενη απαλλοτρίωση της γης. Το αποτέλεσμα ήταν να πέσουν νεκροί 4 αγωνιστές στο Σιχίν και 2 σε άλλα χωριά, πυροδοτώντας μεγάλες διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία σε όλα τα παλαιστινιακά εδάφη, που απαντήθηκαν και πάλι με άγρια καταστολή από τους σιωνιστές.

Από τότε η 30η Μαρτίου καθιερώθηκε ως «**Ημέρα της Γης**» για όλους τους Παλαιστίνιους εντός και εκτός Παλαιστίνης και για το παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης. Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα του παλαιστινιακού λαού στα εδάφη του και εναντίον των εποικισμών που λεηλατούν καθημερινά τη γη του και αποκλείουν το αυτονόητο δικαίωμα του παλαιστινιακού λαού στον επαναπατρισμό, στα εδάφη και την περιουσία του, στην αυτοδιάθεση και ίδρυση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους.

Ο αγώνας του παλαιστινιακού λαού ενάντια στο σιωνιστικό κίνημα και το δημιούργημά του, το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, είχε πάντα στο επίκεντρο το θέμα της γης. Γιατί χωρίς το δικαίωμα στη Γη, δεν μπορεί να υπάρξει ούτε να διασφαλιστεί συγκροτημένη εθνική οντότητα για τους Παλαιστίνιους. Γι αυτό το αίτημα για **ίδρυση και αναγνώριση ανεξάρτητου Παλαιστινιακού κράτους** αποτελεί εξαιρετικά σημαντική και απαραίτητη προϋπόθεση για την εξασφάλιση βιώσιμης λύσης του παλαιστινιακού ζητήματος...

Η μνήμη της Κομμούνας μας δείχνει τον δρόμο

Φέτος συμπληρώνονται 155 χρόνια από την ανακήρυξη της Παρισινής Κομμούνας στις 18 Μαρτίου 1871, ένα διαχρονικό σημείο αναφοράς για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Αποτέλεσε, παρά τον σύντομο βίο της, την πρώτη απόπειρα σοσιαλιστικής επανάστασης και εγκαθίδρυσης της εργατικής εξουσίας.

Η Κομμούνα τοποθετείται προς το τέλος του μακρού κύματος ανάπτυξης 1850-1875. Τότε ο βιομηχανικός καπιταλισμός σημείωσε μεγάλη πρόοδο στις κύριες ευρωπαϊκές χώρες και είχαμε αριθμητική αύξηση του προλεταριάτου. Παρά όμως την πρωτοφανή ανάπτυξη, ακόμα η μεγάλη βιομηχανία δεν είχε κυριαρχήσει στη Γαλλία ούτε είχε διαμορφώσει το αντίστοιχο προλεταριάτο, με το μεγαλύτερο μέρος της οικονομίας να βασίζεται στον αγροτικό τομέα.

Ο αποτυχημένος πόλεμος της Γαλλίας με τη Γερμανία (1870-71) οδήγησε την εργατική τάξη σε όλο και μεγαλύτερη εξαθλίωση, φτώχεια και ανεργία, ενώ η μικροαστική τάξη καταστράφηκε. Την ίδια στιγμή, η αστική τάξη ήθελε να καταργήσει τα δημοκρατικά δικαιώματα, που είχαν μόλις κατακτηθεί μετά την πτώση της βοναπαρτιστικής δικτατορίας του Λουδοβίκου. Η δυσανεξία της εργατικής τάξης συνδυάστηκε με μια αγανάκτηση και ένα μίσος απέναντι στις άρχουσες τάξεις, που είχαν δείξει πλήρη ανικανότητα. Όταν η αστική κυβέρνηση θέλησε να επιβάλλει τη συνθηκολόγηση με τα γερμανικά στρατεύματα, η εργατική τάξη αρνήθηκε να παραδώσει τα όπλα που είχε στα χέρια της. Επαναστατώντας, πήρε η ίδια την εξουσία μέσω της Εθνοφρουράς και έδωσε από το Παρίσι την

κυβέρνηση του Θιέρσου με τον στρατό, την αστυνομία και τους υπαλλήλους της.

Στις αρχές της εξέγερσης, συμμετείχαν πατριώτες, μικροί καταστηματάρχες ακόμα και αστοί δημοκράτες, μέχρι να συνειδητοποιήσουν πόσο αυτή ξεπερνούσε και δεν εξυπηρετούσε τα συμφέροντά τους. Αυτοί που πολέμησαν μέχρι τέλους, μένοντας πιστοί στην Κομμούνα και παίζοντας τον κύριο ρόλο, ήταν οι εργάτες. Αρκετοί από τους πιο πρωτοπόρους ήταν οργανωμένοι στην 1η Διεθνή (που τότε βρισκόταν στο απόγειό της). Μόνο αυτοί στήριξαν τη δική τους κυβέρνηση και μάχονταν για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης. Π' αυτό όλες οι άρχουσες τάξεις της Γαλλίας, τσιφλικάδες, χρηματιστές, εργοστασιάρχες, όλοι οι μεγάλοι και μικροί κλέφτες, οι εκμεταλλευτές ενώθηκαν σε συνεννόηση με τα γερμανικά στρατεύματα, ώστε να συντρίψουν την Κομμούνα. Φοβόντουσαν πολύ περισσότερο τους «δικούς τους» προλεταριους από τον στρατό του «εθνικού εχθρού».

Ωστόσο, η Κομμούνα δεν μπόρεσε να εξαπλωθεί πέρα από το Παρίσι. Λόγω της διασποράς και καθυστέρησης ενός πληθυσμού κυρίως αγροτικού, καθώς δεν είχε ακόμα διαμορφωθεί ένα προλεταριάτο μέσα από τη μεγάλη βιομηχανία, αλλά και επειδή ήταν η πρώτη ιστορικά αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας από την εργατική τάξη, δεν υπήρχε εμπειρία. Κρίσιμο σημείο ήταν η έλλειψη ενός επαναστατικού σχεδίου και ενός μαζικού επαναστατικού κόμματος. Όταν η Κομμούνα χτυπήθηκε, δεν υπήρχε χρόνος να προετοιμαστεί η υπεράσπισή της (που σήμαινε ότι θα είχε ήδη εξαπλωθεί πανεθνικά). Π' αυτό ηττήθηκε, με αποτέλεσμα της αφηνιασμένης

καταστολής της αστικής τάξης 30.000 εργάτες νεκρούς και άλλους 45.000 αιχμαλώτους, που αργότερα εκτελέστηκαν ή εξορίστηκαν.

Η Κομμούνα αποτελεί τεράστια εμπειρία για την εργατική τάξη της Γαλλίας και του κόσμου. Αποτέλεσε την πρώτη μορφή εργατικής κυβέρνησης, της δικτατορίας του προλεταριάτου, που μέχρι τότε είχε αναλύσει ως προοπτική ο Μαρξ. Κατάφερε να εξοπλίσει την εργατική τάξη, επέκτεινε τα δημοκρατικά δικαιώματα, εκδίωξε τη θρησκεία από το κράτος και το σχολείο. Μετέφερε όλα τα καθήκοντα και τις θέσεις στους πραγματικούς υπηρέτες του λαού, ορίζοντας τον μισθό τους σ' ένα επίπεδο που δεν ξεπερνούσε τον μέσο μισθό του εργάτη, παίρνοντας έτσι μέτρα για να αποφύγει τη γραφειοκρατία. Αυτά ήταν τα πρώτα βήματα προς τη σοσιαλιστική οργάνωση της οικονομικής ζωής. Εφαρμόστηκαν κάποια σημαντικά μέτρα (π.χ. κατάργηση νυχτερινής εργασίας), αλλά δόθηκε και η πρώτη εικόνα της προλεταριακής δημοκρατίας, ξεκαθαρίζοντας ότι η εργατική επανάσταση θα πρέπει να γίνει από την εργατική τάξη και όχι σε συνεργασία με την αστική τάξη, η οποία προσπαθούσε ακόμα να αυτοπαρουσιάζεται ως «προοδευτική», συγκριτικά με τη σχετικά πρόσφατη εξουσία των μοναρχών και φεουδαρχών. Πρέπει δηλαδή η εργατική τάξη να τσακίσει τους αστικούς κρατικούς μηχανισμούς και να τους αντικαταστήσει με το κράτος «τύπου Κομμούνας» (Λένιν), τη δικτατορία του προλεταριάτου. Ανάδειξε την αναγκαιότητα ενός σοσιαλιστικού προγράμματος και ενός επαναστατικού κόμματος. Απέναντι στην αντιδραστική συνεργασία των αρχουσών τάξεων, η Κομμούνα ανέδειξε τον

διεθνισμό της εργατικής τάξης: σ' αυτή συμμετείχαν ισότιμα αγωνιστές από άλλες χώρες και, όπως έλεγε η ίδια, «σημαία της Κομμούνας είναι η σημαία της παγκόσμιας δημοκρατίας».

Μετά την Κομμούνα, το παγκόσμιο προλεταριάτο μπόρεσε να δει πώς είναι η προλεταριακή επανάσταση, ποιοι είναι οι στόχοι της και τι μονοπάτια πρέπει να ακολουθήσει. Ο ρόλος της ήταν τεράστιος για την επιτυχία της Ρωσικής Επανάστασης το 1917. Οι εμπειρίες της Κομμούνας ήταν που οδήγησαν τις εξεγερμένες μάζες να χρησιμοποιήσουν τα όπλα που είχαν εν μέσω του Α' Παγκοσμίου Πολέμου και να τα στρέψουν ενάντια στην ίδια τους την αστική τάξη. Να καταστρέψουν τον κρατικό μηχανισμό και να στερώσουν ένα εργατικό κράτος, μηχανισμό της προλεταριακής εξουσίας. Η Κομμούνα έδειξε την αναγκαιότητα να καταλάβουν τη γη, τα ορυχεία, τα εργοστάσια. Ακόμα και την πιο κρίσιμη στιγμή, το ρωσικό προλεταριάτο δεν συνεργάστηκε με την αστική τάξη αλλά εγκαθίδρυσε τη δημοκρατία των σοβιέτ.

Τα συμπεράσματα είναι ύψιστης σημασίας σήμερα. Στον πόλεμο αποκαλύπτεται ότι η αστική τάξη, πάνω από οποιονδήποτε «εθνικό σκοπό» επικαλείται, μοναδικό ενδιαφέρον έχει τη διατήρηση της εξουσίας της, με το τσάκισμα της εργατικής τάξης και φτάνοντας μέχρι τη συμμαχία με τους «εθνικούς εχθρούς». Σήμερα, με την απειλή ενός Γ' ΠΠ, με παράδειγμα την Κομμούνα να σηκώσουμε ψηλά τη σημαία της σοσιαλιστικής επανάστασης.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1975: Η επέτειος της νίκης της Βιετναμέζικης Επανάστασης

Στις 30 Απριλίου 1975, όταν ο Λαϊκός Στρατός του Βιετνάμ μπήκε νικητής στη Σαϊγκόν, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός υπέστη ταπεινωτική ήττα, σε μια χώρα κατεστραμμένη: 5 εκ. εκατομμύρια νεκροί, χήρες, ορφανά και ανάπηροι πολέμου, εκατομμύρια άνεργοι, γη καμένη και δηλητηριασμένη από τον χημικό πόλεμο των ΗΠΑ... Η Βιετναμέζικη επανάσταση προστίθεται στην Κινέζικη και Κορεάτικη επανάσταση, στην άνοδο των εθνικοαπελευθερωτικών κινήσεων στην Ασία και παγκόσμια. Η επικράτησή της (διήρκεσε πάνω από 30 χρόνια, μέχρι το 1975) θα δώσει τεράστια ώθηση στο παγκόσμιο εργατικό και επαναστατικό κίνημα.

Ο βιετναμέζικος λαός, έχοντας βιώσει τη μετατροπή του σε αποικιακό σκλάβο από τη μακρόχρονη κυριαρχία του γαλλικού ιμπεριαλισμού και μπροστά στην εισβολή του γαπωνέζικου ιμπεριαλισμού το 1941 (Β' Παγκόσμιος Πόλεμος), ξεκινάει το αντάρτικο με την ίδρυση των Βιετμίνχ από το ΚΚ Βιετνάμ. Με τη γαπωνέζικη εισβολή, η δωσίλογη γαλλική κυβέρνηση του Βισί θα παραδώσει άνευ όρων το Βιετνάμ. Ο γαπωνέζικος ιμπεριαλισμός επιδόθηκε στο ξεζούμισμα των εργαζόμενων και των εξαθλιωμένων αγροτών. Η αφαιμάξη ήταν τέτοια, που 1-2 εκ. Βιετναμέζοι πέθαναν από λιμό μονάχα το 1945. Με την ήττα των δυνάμεων του Άξονα το 1945, το ΚΚ Βιετνάμ και συγκεκριμένα ο στρατηγός Ικιάπ (ο επονο-

μαζόμενος «Κόκκινος Ναπολέων») θα ιδρύσουν τον Βιετναμέζικο Λαϊκό Στρατό και θα ανακηρύξουν την εθνική ανεξαρτησία. Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός θα εισβάλει το 1946. Το παλλαϊκό αντάρτικο, που οργανώθηκε ως απάντηση, θα καταφέρει να επιβάλλει την ήττα του Ντιεν Μπιεν Φου στους Γάλλους το 1954. Ακολούθησαν οι συμφωνίες της Γενεύης: η χώρα χωρίστηκε στα δύο, τα γαλλικά στρατεύματα αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν από το Βόρειο Βιετνάμ, όπου αναγνωρίστηκε ανεξαρτησία. Οι συμφωνίες ήταν μια αναγκαία τακτική ανάπαυλα για τους βιετναμέζους επαναστάτες, που ποτέ δεν εγκατέλειψαν τον στρατηγικό στόχο να ενώσουν όλη τη χώρα και τον λαό σε ένα απελευθερωμένο Βιετνάμ.

Στο Νότιο Βιετνάμ, οι γενικές εκλογές του 1956 (προβλέπονταν από τις συμφωνίες) δε θα πραγματοποιηθούν ποτέ. Η προβλεπόμενη νίκη του Χο Τσι Μίνχ (ηγέτη του ΚΚ Βιετνάμ) αποτέλεσε αφορμή για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό ώστε να αναλάβει εξ ολοκλήρου τον πόλεμο ενάντια στην επανάσταση, υπό τον φόβο και της διεθνούς εξάπλωσής της. Από το 1960, ξεκινάει μια πορεία διαρκούς αύξησης της στρατιωτικής παρουσίας των ΗΠΑ στο Ν. Βιετνάμ με την αποστολή 15.000 στρατιωτών. Ενορχηστρώνοντας την προβοκάτσια στον κόλπο του Τόνκιν (2/8/1964), οι ΗΠΑ θα κηρύξουν τελικά τον πόλεμο στο Β. Βιετνάμ, ξεκινώντας τη μεγαλύτερη αμερικανική επέμβαση (550

χιλιάδες στρατού) μετά από τους δύο παγκόσμιους πολέμους. Παρά τη γιγάντια στρατιωτική κινητοποίηση και τα κάθε είδους φρικτά μέσα που χρησιμοποίησαν (ειδικά τις εμπρηστικές βόμβες ναβάλμ), οι ΗΠΑ οδηγήθηκαν τελικά στην πιο ταπεινωτική και πιο σημαντική ήττα στην ιστορία τους, οδηγούμενες κακήν κακώς σε φυγή από τη χώρα το 1975.

Της τελικής ήττας του αμερικανικού ιμπεριαλισμού είχε προηγηθεί η επίθεση του Τετ, που εξαπέλυσαν οι βιετναμέζοι επαναστάτες το 1968 και η οποία είχε τεράστιο διεθνή αντίκτυπο. Παρά τη φαινομενική στρατιωτική νίκη των Αμερικανών ιμπεριαλιστών απέναντι στην επίθεση, το Τετ αποτέλεσε σημείο καμπής για τη συνείδηση και την κινητοποίηση πλατιών μαζών στις ΗΠΑ και την Ευρώπη. Αυτό άνοιξε τον δρόμο για ένα μαζικό αντιπολεμικό κίνημα, που με τη σειρά του δημιούργησε σοβαρότατη πολιτική κρίση στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Παράλληλα, ήταν αδύνατο για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό να εδραιώσει την κυριαρχία του στο εσωτερικό του Ν. Βιετνάμ, παρά τους άθλιους ντόπιους «πρόθυμους» και δωσίλογους, στους οποίους προσπάθησε να στηριχτεί. Η ανυποχώρητη στάση και η αυτοθυσία του Βιετναμέζικου λαού (που έδινε δυνάμεις και για έναν αφάνταστα σκληρό και ηρωικό αγώνα στο εσωτερικό του Ν. Βιετνάμ), σε συνδυασμό με την ανάπτυξη διεθνών αντιπολεμικών κινήσεων, αλλά και

με την αυτονομία του ΚΚ Βιετνάμ από τη γραφειοκρατία της Μόσχας (η οποία βρισκόταν και επίσημα στη διεθνή γραμμή της «ειρηνικής συνύπαρξης» με τον ιμπεριαλισμό) και από το Πεκίνο, επέβαλλαν πρωτίστως μια πολιτική ήττα στις ΗΠΑ, η οποία κατέστησε δυνατή και τη στρατιωτική νίκη της επανάστασης το 1975.

Καθώς η εξουσία της γραφειοκρατίας σε ΕΣΣΔ και Κίνα υπονομευόταν από αυτές τις επαναστατικές εξελίξεις (που ενίσχυαν την πολιτικοποίηση της εργατικής τάξης στο εσωτερικό των δύο χωρών), αλλά και στα πλαίσια του σινορωσικού ανταγωνισμού, τα δύο κράτη προσπάθησαν να ακυρώσουν τις κατακτήσεις και της δυνατότητας της βιετναμέζικης νίκης. Αυτό έγινε με δύο (αποτυχημένες) επιθέσεις της Κίνας (1979 - η μαοϊκή Κίνα έκανε τότε σοβαρά «ανοίγματα» στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό) και των Ερυθρών Χμερ του Πολ Ποτ από την πλευρά της Καμπότζης (1978). Αυτές οι αντιδραστικές επεμβάσεις δημιούργησαν ερωτηματικά, σύγχυση και απογοήτευση σε πολλούς αγωνιστές σε όλο τον κόσμο, που είχαν παλέψει για τη νίκη του Βιετνάμ - και συνολικά εμπόδισαν την πορεία προς μια ενοποιημένη Σοσιαλιστική Ομοσπονδία στη χερσόνησο της Ινδοκίνας, όπως θα έπρεπε να είναι παραπέρα εξέλιξη.

Η νίκη της Βιετναμέζικης οφείλεται σε μεγάλο βαθμό και στον αγώνα στο εσωτερικό της Ευρώπης

και των ΗΠΑ. Το αντιπολεμικό κίνημα στις ΗΠΑ, στην «καρδιά του κτήνους», νιοθέτησε το σύνθημα της άνευ όρων αποχώρησης των ΗΠΑ από το Βιετνάμ (σε έναν αγώνα όπου οι επαναστάτες τροτσικιστές και οι δυνάμεις της 4ης Διεθνούς έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο), αλλάζοντας τους συσχετισμούς. Στην Ευρώπη, τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια του κινήματος, με τους επαναστάτες της 4ης Διεθνούς στην πρωτοπορία, προτάσσοντας την έμπρακτη αλληλεγγύη με τη Βιετναμέζικη επανάσταση, μπόρεσαν να αποσπάσουν μια σημαντική μερίδα της κομμουνιστικής και της «πλατιάς» πρωτοπορίας, ώστε να αποδεσμευτεί από την επιρροή της γραφειοκρατίας της Μόσχας, του Πεκίνου και των ρεφορμιστικών ευρωπαϊκών ΚΚ.

Η νίκη της Βιετναμέζικης επανάστασης μάς δείχνει τον δρόμο και σήμερα! Πρέπει να παλέψουμε με κάθε μέσο ενάντια στην επιθετικότητα του παγκόσμιου τρομοκράτη των ΗΠΑ, στοχεύοντας πρώτα από όλα στον ακόλουθο και συνεργό της, την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Μια ήττα των ΗΠΑ είναι ένα βήμα εμπρός για τους εργαζόμενους και το κίνημα σε όλο τον κόσμο, προς τη νίκη νέων εξεγέρσεων και επαναστάσεων. Το σύνθημα του Τσε Γκεβάρα μάς συντροφεύει και σήμερα: 1, 2, 3... πολλά Βιετνάμ!

90 χρόνια από την Εξέγερση του Μάη του 1936 (α' μέρος)

Η ελληνική οικονομία στον Μεσοπόλεμο

Μετά τη Μικρασιαστική Καταστροφή - και τον ενταφιασμό της «Μεγάλης Ιδέας» - ο ελληνικός καπιταλισμός βγήκε εξαντλημένος οικονομικά από μια δεκαετή περίοδο δαπανηρών πολεμικών συγκρούσεων (Βαλκανικοί Πόλεμοι, Α΄ ΠΠ, Μικρασιατική Εκστρατεία). Η ελληνική αστική τάξη ήταν υποχρεωμένη να στραφεί στην επίλυση των τρομακτικών εσωτερικών της προβλημάτων. Δεκάδες χιλιάδες τραυματίες και ανάπηροι επέστρεφαν εξαθλιωμένοι από το μέτωπο. Τα πολεμικά χρέη και δάνεια του ελληνικού κράτους είχαν υπερδιογκωθεί και η παραγωγή είχε μειωθεί δραματικά. Για την αντιμετώπιση αυτής της κατάστασης, η κυβέρνηση Γούναρη το 1922 επέβαλε το ληστρικό έκτακτο μέτρο του αναγκαστικού δανεισμού, την περίφημη «διχοτόμηση της δραχμής», όπου το ένα μέρος θα πήγαινε στο κράτος και το άλλο θα συνέχιζε την κυκλοφορία του στη μισή του τιμή.

Μέσα σε αυτά τα 11 χρόνια, η έκταση και ο πληθυσμός της χώρας διπλασιάστηκαν, αποκτώντας μια σημαντική ώθηση καπιταλιστικής ανάπτυξης. Με την ανταλλαγή πληθυσμών με την Τουρκία, στην Ελλάδα εγκαταστάθηκαν πάνω 1,2 εκατομμύρια πρόσφυγες, γεγονός που πυροδοτούσε νέα σοβαρά προβλήματα. Ο ελληνικός καπιταλισμός, πέρα από την ανάγκη επανεκκίνησης της παραγωγής και την επανένταξη των αποστρατευμένων φαντάρων, είχε να αντιμετωπίσει και την αποκατάσταση (παροχή οικίας και ανεύρεση εργασίας) των προσφύγων. Η αποκατάσταση στηρίχθηκε στα «προσφυγικά δάνεια» και τη διαχείρισή τους ανέλαβε η Επιτροπή Αποκατάστασης Προσφύγων, δίνοντας έμφαση στην εγκατάστασή τους κυρίως στις «νέες» περιοχές που είχαν προσαρτηθεί μετά από τους πολέμους (Ηπειρο, Μακεδονία, Θράκη) για την ενίσχυση του «ελληνικού στοιχείου» σ' αυτές. Αρκετοί, όμως, κατέληξαν σε προσφυγικούς συνοικισμούς της Αθήνας, του Πειραιά, της Θεσσαλονίκης και άλλων αστικών κέντρων, όπου και απορροφήθηκαν στη βιομηχανία και κυρίως στον κλάδο επεξεργασίας καπνού, ενισχύοντας αριθμητικά και ποιοτικά τη δύναμη του ελληνικού εργατικού κινήματος. Μέχρι το 1930, σημειώθηκαν θετικοί ρυθμοί ανάπτυξης της οικονομίας, που βασίστηκε κατά βάση στην υπερεκμετάλλευση των εργατών, ιδιαίτερα των προσφύγων. Όμως, αρκετά δομικά προβλήματα της ελληνικής οικονομίας δεν είχαν λυθεί (περιορισμένη βαριά βιομηχανία και κρατικές επενδύσεις σε υποδομές, χαμηλό βιοτικό επίπεδο του πληθυσμού, μείωση των εξαγωγών κ.ά.), με αποτέλεσμα η αδύναμη ελληνική οικονομία, μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης με το Κραχ του 1929, να οδηγηθεί σε νέα χρεοκοπία το 1932.

Η άνοδος του εργατικού κινήματος

Μετά τον Α΄ ΠΠ, η επίδραση της Οκτωβριανής Επανάστασης πυροδότησε το επαναστατικό κύμα του 1918-23, από το οποίο επηρεάστηκε καθοριστικά το ελληνικό προλεταριάτο. Στην Ελλάδα, οι συνέπειες του πολέμου, η φτώχεια, η ανεργία και η μαζική κοινωνική προλεταριοποίηση οδήγησαν σε οργανωτικές τομές στο εργατικό κίνημα. Απόρροια αυτής της κατάστασης αποτέλεσε η ίδρυση της ΓΣΕΕ και του ΣΕΚΕ το 1918, το οποίο τέσσερα χρόνια αργότερα θα μετονομαστεί σε ΚΚΕ. Η ίδρυσή τους συνέβαλε αποφασιστικά στη συγκρότηση και οργάνωση εργατικού κινήματος στη χώρα.

Σε αυτήν την περίοδο δημιουργήθηκαν δεκάδες νέα σωματεία, αυξήθηκαν οι απεργίες και αναπτύχθηκε το κίνημα των Παλαιών

Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, που συνέβαλε σημαντικά στην πολιτική ριζοσπαστικοποίηση των πλατιών εργατικών και λαϊκών μαζών. Στην πρωτοπορία αυτών των αγώνων βρίσκονταν οι επαναστάτες μαρξιστές (π.χ. Π. Πουλιόπουλος). Η κορύφωση αυτής της περιόδου ήρθε τον Αύγουστο του 1923, με την κήρυξη γενικής απεργίας της ΓΣΕΕ που εξαπλώθηκε πανελλαδικά, η οποία χτυπήθηκε βίαια, με τον στρατό να πυροβολεί απεργούς στον Πειραιά, αφήνοντας νεκρούς και τραυματίες και προχωρώντας σε μαζικές συλλήψεις συνδικαλιστών και προσωρινή απαγόρευση των σωματείων. Όμως, παρά την ωμή βία και καταστολή, οι εργάτες πείσωσαν και οι αγώνες τους διακρίνονταν από όλο και μεγαλύτερη αποφασιστικότητα, αφήνοντας σημαντική παρακαταθήκη για τη μετέπειτα ανάπτυξη του εργατικού κινήματος, με σημαντικούς σταθμούς την παν-καπνεργατική απεργία του 1927 στο Αγρίνιο, τους σκληρούς ταξικούς αγώνες στα εργοστάσια Πειραιά και Αθήνας την περίοδο 1927-29 και κόντρα στο «Ιδιώνυμο» του Βενιζέλου.

Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, πυροδότησε μια τεράστια πολιτική κρίση, αλλά και σημαντική φθορά του αστικού μπλοκ. Όσο οι βενιζελικοί συγκρούονταν άγρια με τους φιλο-βασιλικούς για την εξουσία, ένα μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας έστρεφε το βλέμμα του προς τις δυνάμεις του εργατικού και επαναστατικού κινήματος. Ενδεικτικά, στην περίοδο 1932-33 έγιναν συνολικά πάνω από 580 απεργίες με συμμετοχή πάνω από 80.000 απεργών. Πρωτοπορία μέσα στους αγώνες ήταν οι καπνεργάτες, ένας από τους πιο πολυάριθμους και καλύτερα οργανωμένους κλάδους, όπου οι εργάτες είχαν αποκτήσει τεράστια εμπειρία και σημαντικές κατακτήσεις σε οικονομικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ

Στις αρχές της δεκαετίας του 1930, το ελληνικό εργατικό κίνημα βρέθηκε αντιμέτωπο όχι μόνο με την καπιταλιστική κρίση, αλλά και με σοβαρά πολιτικά εμπόδια στρατηγικής στο εσωτερικό του. Η σταλινοποιημένη 3η Διεθνής, που ήλεγχε τις ηγεσίες των ΚΚ παγκοσμίως, επέβαλε την αντεπαναστατική στρατηγική της, για το χτύπημα του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Αυτή η αλλαγή στρατηγικής, πέρασε και στο ΚΚΕ με την περίφημη 6η Ολομέλεια της ΚΕ το 1934, με την οποία υιοθετήθηκαν πολιτικές και τακτικές που υπήρξαν πηγή μεγάλων προδοσιών για την ελληνική εργατική τάξη: η «θεωρία των σταδίων», η τακτική των Λαϊκών Μετώπων και η ψευδο-θεωρία του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Σύμφωνα με τις αποφάσεις της 6ης Ολομέλειας, η Ελλάδα θεωρούνταν χώρα καθυστερημένη καπιταλιστικά, με έντονα «φεουδαρχικά κατάλοιπα» και επομένως το άμεσο καθήκον του προλεταριάτου δεν ήταν η σοσιαλιστική, αλλά η «αστικοδημοκρατική» επανάσταση. Ουσιαστικά, η εργατική τάξη καλούνταν να υποταχτεί στην «προοδευτική» αστική τάξη για την ολοκλήρωση των αστικοδημοκρατικών αιτημάτων και να βάλει στον πάγο την ταξική πάλη και τους αγώνες για την ταξική της απελευθέρωση.

Πολιτική κατάσταση 1935-36

Η ελληνική αστική τάξη, για να αντιμετωπίσει τη θυελλώδη πολιτική κρίση και την ταυτόχρονη απειλή της ανόδου του εργατικού κινήματος ειδικά στη διετία του 1935-36, εγκαινίασε μία ιδιαίτερα τεταμένη περίοδο, όπου το ένα στρατιωτικό πραξικόπημα διαδεχόταν το επόμενο, με τους Βενιζελικούς και τους φιλο-Μοναρχικούς να διαγκωνίζονται για την εξουσία στον στρατό, αλλά κυρίως

για το πώς θα επιβάλλον μία σκληρή ήττα στο προλεταριάτο. Για την αστική τάξη άρχισε να φαντάζει μονόδρομος η επιβολή δικτατορίας.

Στις εκλογές της 26ης Γενάρη του 1936, οι Φιλελεύθεροι βγήκαν πρώτο κόμμα, αλλά μόνοι τους δεν μπορούσαν να σχηματίσουν κυβέρνηση λόγω της απλής αναλογικής. Ήταν αναγκασμένοι να προχωρήσουν σε κυβερνητικό συνασπισμό, είτε με το Λαϊκό Κόμμα ή με το ΚΚΕ, για να πάρουν ψήφο εμπιστοσύνης. Σε αυτό το πλαίσιο πραγματοποιήθηκε στις 19 Φεβρουαρίου η μυστική συμφωνία μεταξύ του ΚΚΕ και των Φιλελευθέρων, που έμεινε γνωστή ως Σύμφωνο Σκλάβαινα - Σοφούλη. Αυτή προέβλεπε ότι το ΚΚΕ θα στήριζε την εκλογή Σοφούλη ως Προέδρου της Βουλής και οι Φιλελεύθεροι σε «αντάλλαγμα»

θα καταργούσαν το Ιδιώνυμο και θα έδιναν αμνηστία σε πολιτικούς κρατούμενους. Αυτή η προδοτική συμφωνία είχε ως πρόσημα την κοινή αντιμετώπιση της επιβολής δικτατορίας, ενώ από την πλευρά του το ΚΚΕ δεσμευόταν να συγκρατήσει το εργατικό κίνημα μέσα σε «νόμιμα» όρια στην επικείμενη κεντρική πολιτική σύγκρουση που θα έδινε λίγους μήνες αργότερα, στην εργατική Εξέγερση του Μάη του 1936.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Κεντρική Εκδήλωση της ΟΚΔΕ Σάββατο 23/5, Θεσσαλονίκη

Στην επέτειο των 90 χρόνων από τον Μάη του 1936, η ΟΚΔΕ διοργανώνει σειρά εκδηλώσεων, επιδιώκοντας να αναδείξει τα διδάγματα και την επικαιρότητα αυτής της ιστορικής εργατικής εξέγερσης.

Ο Μάης του '36 δεν αποτελεί απλώς μια ιστορική στιγμή, αλλά έναν ζωντανό σταθμό της επαναστατικής παράδοσης του ελληνικού εργατικού κινήματος. Σε μια περίοδο βαθίων κοινωνικών αντιθέσεων, οικονομικής κρίσης και οξύνσης της ταξικής πάλης, οι εργάτες της Θεσσαλονίκης, με πρωτοπόρους τους καπνεργάτες, προχώρησαν σε μια μαζική και μαχητική εξέγερση, που έφτασε μέχρι την ανοιχτή αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας.

Η απεργία, που ξεκίνησε στα τέλη Απριλίου του 1936, δεν περιορίστηκε σε έναν κλαδικό αγώνα. Μέσα από τις απεργιακές επιτροπές, τις φρουρές και τη μαζική κινητοποίηση μετατράπηκε σε ένα γενικευμένο κίνημα, που παρέσυρε πλατιά στρώματα της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών μαζών. Η σφαγή της 8ης Μαΐου από την αστυνομία λειτούργησε ως καταλύτης: χιλιάδες εργάτες κατέκλυσαν τους δρόμους της Θεσσαλονίκης, παραλύοντας τον κρατικό μηχανισμό και επιβάλλοντας στην πράξη τη δική τους δύναμη.

Για λίγες μέρες, η πόλη πέρασε ουσιαστικά στα χέρια των εργατών. Η αστυνομία υποχώρησε, οι μηχανισμοί καταστολής αποδιοργανώθηκαν και σε πολλές περιπτώσεις οι φαντάροι αρνήθηκαν να στραφούν ενάντια στους απεργούς και συναδελφώθηκαν μαζί τους. Ο Μάης του '36 απέδειξε ότι η εργατική τάξη, όταν οργανώνεται και δρα αποφασιστικά, μπορεί να αμφισβητήσει την ίδια την αστική εξουσία.

Ταυτόχρονα, όμως, ανέδειξε με οξύ τρόπο και το ζήτημα της πολιτικής ηγεσίας. Αντί η εξέγερση να γενικευτεί και να μετατραπεί σε πανελλαδική αναμέτρηση για την εξουσία (αυτή η προοπτική θα έκοβε τα πόδια στα σχέδια των αστικών

δυνάμεων, του βασιλιά και των στρατοκρατικών κλικών για δικτατορία), η σταλινική ηγεσία του ΚΚΕ επέλεξε τον δρόμο του συμβιβασμού, μέσα από τη λογική της Θεωρίας των Σταδίων, του Λαϊκού Μετώπου της συνεργασίας με αστικές δυνάμεις (σύμφωνο Σκλάβαινα-Σοφούλη του ΚΚΕ με τους Φιλελεύθερους). Η αποκλιμάκωση των αγώνων και η μετατόπιση της προοπτικής για μια «επόμενη στιγμή» (στην πραγματικότητα ματαίωση) αποδυνάμωσαν το κίνημα, αφήνοντας τελικά το πεδίο ανοιχτό για την επιβολή της δικτατορίας του Μεταξά λίγες βδομάδες αργότερα.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, οι τροτσκιστές / επαναστάτες μαρξιστές, παρά τις περιορισμένες τους δυνάμεις απέναντι στον ισχυρό γραφειοκρατικό μηχανισμό του σταλινικού ΚΚΕ, πάλεψαν για τη γενίκευση της απεργίας, την ενίσχυση της αυτοοργάνωσης και την ανύψωση του αγώνα σε συνολική πάλη για την εξουσία. Η παρουσία και συμβολή τους στις απεργιακές επιτροπές αποτέλεσε σημαντικό παράγοντα για τη μαχητικότητα και το βάθος της εξέγερσης.

Σήμερα, 90 χρόνια μετά, ο Μάης του '36 παραμένει ένας πολύτιμος οδηγός. Δείχνει τόσο τις τεράστιες δυνατότητες της εργατικής τάξης, όσο και τα όρια όταν απουσιάζει μια επαναστατική στρατηγική και μια αντίστοιχη πολιτική οργάνωση, ένα επαναστατικό κόμμα. Σε μια περίοδο που η κρίση του καπιταλισμού βαθιάειναι, τα μέτωπα του πολέμου πολλαπλασιάζονται και οι επιθέσεις στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα εντείνονται, τα διδάγματα αυτά αποκτούν άμεση σημασία. Οι εκδηλώσεις της ΟΚΔΕ επιδιώκουν να συμβάλουν όχι μόνο στη διατήρηση της ιστορικής μνήμης, αλλά κυρίως στην εξαγωγή των αναγκαίων πολιτικών συμπερασμάτων για το σήμερα. Για την ανάγκη οικοδόμησης μιας ισχυρής Επαναστατικής Αριστεράς, αναγκαίου εργαλείου ώστε οι αγώνες της εργατικής τάξης να φτάσουν μέχρι τη νίκη. Για τη μόνη πραγματική διέξοδο, την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού και τον Σοσιαλισμό.

1η Μάη 1944 – Ένα Μεγάλο Έγκλημα

Η ιστορική αλήθεια από την Ακροναυπλία στην Καισαριανή

Με αφορμή έναν δημόσιο διάλογο που είχε ξεκινήσει με σειρά άρθρων στην Εφημερίδα των Συντακτών, στις πολιτικές οργανώσεις της άκρας αριστεράς και γενικά στον τύπο, ο Ριζοσπάστης προσπάθησε με το άρθρο του Θανάση Λεκάτη, μέλους του Τμήματος Ιστορίας της ΚΕ του ΚΚΕ, με τίτλο «Βιογραφικά στο απόσπασμα και αυτοβιογραφίες στη λάσπη» μάταια για μια ακόμη φορά να υποκαταστήσει την πραγματική αλήθεια με την «αλήθεια» του ΚΚΕ. (<https://www.902.gr/eidisi/istoria/416585/viografika-sto-apospasma-kai-aytoviografies-stilaspri>)

Οι λαθροχειρίες, τα ψευδή και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων (αναγκαστικά για να μπορέσει να υποκαταστήσει την αλήθεια) ρέουν σε αφθονία στο εν λόγω άρθρο. Καταρχάς ξεκινάει το άρθρο του με μια επιθυμία «Κι από κείνη την ώρα δεν υπάρχει άνθρωπος, δεν υπάρχει γειτονιά, δεν υπάρχει εργασιακός χώρος, δεν υπάρχει χωριό που να μην ταυτίστηκε, να μην ένιωσε περηφάνια, να μην έψαξε να βρει μια συγγένεια μ' αυτή τη ματιά των αδούλων, με το Κόμμα που τους γέννησε...». Η επιθυμία του συγγραφέα είναι να θεωρεί δεδομένη την πλήρη ταύτιση με το κόμμα του, όχι μόνο των 200 εκτελεσθέντων της Καισαριανής αλλά και ολόκληρης της ανθρωπότητας!

Στη συνέχεια προσπαθεί μάταια να χαρακτηρίσει όσους δε συμμερίζονται την άποψή του σαν «απολογητές του καπιταλισμού», χωρίς βεβαίως να αναφέρει πούθενά τις απόψεις των τροτσκιστών που βρίσκονταν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ούτε το γνωστό γεγονός ότι μεταξύ των 200 ήταν οι 7 τροτσκιστές και άλλοι 5 αρχειομαρξιστές. Ο «ιστορικός» αποκρύπτει μάλλον σκόπιμα και την αρθρογραφία από οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, όπως το άρθρο του συντρόφου Σωφρόνη Παπαδόπουλου «Μια 'άγνωστη' ιστορία» (μέρος του οποίου δημοσιεύτηκε στην ΕφΣυν στις 12/3, αρ. φύλλου 3.938 και ολόκληρο στην ιστοσελίδα της ΟΚΔΕ <https://www.okde.gr/archives/25722>).

Η ηγεσία του ΚΚΕ έκανε συνειδητά εγκλήματα και όχι λάθη, δεν είχε καμία διάθεση να αφήσει τους κρατούμενους να αποδράσουν, είχε ήδη συνθηκολογήσει. Αποδεικνύεται (και) από τα πολύτιμα αρχεία των συντρόφων Λουκά Καρλιάφτη (Καστρίτη) και Χρ. Αναστασιάδη. Ο σ. Λουκάς συνελήφθη στη δικτατορία του Μεταξά, εξορίστηκε στην Ακροναυπλία, αργότερα στην Πύλο και μεταφέρθηκε ξανά στην Ακροναυπλία. Στα γραπτά του, που διασώθηκαν και εκδόθηκαν με τίτλο «Ιστορίες, Θέσεις και Πολεμικές, εκδόσεις Πρωτοπορία», υπάρχουν σημαντικές μαρτυρίες.

Καταρχάς, η στάση του Άγι Στίνα και οι θέσεις του είχαν απορριφθεί από το σύνολο των τροτσκιστών, όπως έχει καταγραφεί στα τετράδια της Ακροναυπλίας από τον Παντελή Πουλιόπουλο. Φυσικά, από τη στάση του αυτή μέχρι να χαρακτηρίζεται από τον «ιστορικό» του ΚΚΕ σαν «αντι-κομμουνιστής» υπάρχει μια απόσταση. Σκοπίμως οι σταλινικοί χρησιμοποιούν τη θέση του, παρά τις μαρτυρίες, για να δυσφημίσουν τους τροτσκιστές. Στο βιβλίο του «Η Ακροναυπλία» ο Μανούσακας αναφέρει ότι, τον Αύγουστο 1939 σε μια συνέλευση της ομάδας όπου ήταν να γίνει εκλογή διοίκησης, προτάθηκε ο Παπαρήγας για γραμματέα. Τότε, σε ερώτηση αν υπήρχε αντίρρηση «μονάχα ένας σ. εργάτης, ο τροτσκιστής Η. Μήτσης επρότεινε τον Λουκά Καρλιάφτη για το νέο γραφείο. Μίλησε κιόλας... Είπε όμως πολλά για την πολιτική του Στάλιν και ήξερε να μας πείσει ότι στη Ρωσία προδίδονταν ο Μαρξισμός». Ο Ηρακλής Μήτσης εκτελέστηκε μαζί με τους 200 στην Καισαριανή. Η ομολογία του σταλινικού Μανούσακα για την πειστικότητα των επιχειρημάτων του σ. Μήτση αποτελεί μια διάψευση της κακόπιστης αναφοράς του «ιστορικού» του ΚΚΕ στο όνομα του Στίνα σαν δήθεν οι σ. της ΕΟΚΔΕ να μην έλεγαν τίποτα για τις αντισοβιετικές θέσεις του «ντεφαιτισμού της ΕΣΣΔ».

Την περίοδο που ξέσπασε ο πόλεμος Ιταλίας – Ελλάδας στο ΚΚΕ επικρατούσε χωρίς υπερβολή ένα χάος, αποτέλεσμα των προδοτικών συμφωνιών του Στάλιν και των ντόπιων αρχηγίσκων στο ελληνικό ΚΚ. **Να**

σημειώσουμε ότι στις 23/8/1939 είχε υπογραφεί το σύμφωνο Μολότωφ – Ρίμπεντροπ και ο πόλεμος Ελλάδας-Ιταλίας έβαζε σε δοκιμασία το ΚΚΕ.

Είναι γνωστό ότι την περίοδο της δικτατορίας Μεταξά λειτουργούσαν 2 ΚΚΕ και 2 εφημερίδες Ριζοσπάστες, που αλληλοκατηγορούνταν για «ύποπτοι» και «χαφιέδες». Το σύμφωνο Χίτλερ – Στάλιν είχε και στην Ελλάδα τα επακόλουθά του. Στην Ακροναυπλία οι κρατούμενοι και από τα 2 ΚΚΕ υπέγραψαν υπόμνημα και το έστειλαν στον υφυπουργό Ασφαλείας Κωνσταντίνο Μανιαδάκη ζητώντας του να τους στείλει στο μέτωπο να πολεμήσουν για την «υπεράσπιση της πατρίδας». Στα τέλη Γενάρη του 1941 στάλθηκε από τον Μεταξά στην Ακροναυπλία ο στρατηγός Αγγελέτος (πριν τον θάνατο του), ο οποίος ήρθε σε επικοινωνία με την ηγεσία της ομάδας και υποσχέθηκε την απελευθέρωσή τους, χωρίς όμως να απελευθερωθεί κανείς. Μόνο τότε (και μετά τις σημαντικές αντιρρήσεις που συνάντησε στο πρώτο γράμμα του), ο Ζαχαριάδης έκανε αλλαγή της θέσης του με δεύτερο και τρίτο γράμμα, με το πρόσχημα ότι ο πόλεμος έπαψε να είναι αμυντικός από τη στιγμή που ο ελληνικός στρατός πέρασε τα σύνορα. Στο ίδιο μήκος κύματος η ΚΕ του Κτιστάκη καλούσε στις 7/12/1940 τους πολεμιστές να αρνηθούν να πολεμήσουν πέρα από τα σύνορα.

Όπως αφηγείται ο Λ. Καρλιάφτης: «Στις 29-1- 1941 στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στην Πύλο ο διοικητής κάλεσε Επιτροπή των σταλινικών και ζήτησε να πάρουνε θέση για τον πόλεμο. Η σταλινική επιτροπή απάντησε 'Ναι! Είμαστε στο πλευρό της κυβέρνησης στον πόλεμο με τους Ιταλούς φασίστες. Και ζητάμε να μας στείλετε στο μέτωπο να πάμε να τους πολεμήσουμε.' Ύστερα ο φρούραχος κάλεσε τη δικιά μας επιτροπή. Είχαμε αποφασίσει να πάω εγώ με τον Γιάννη Μακρή (εκτελέστηκε στο Κούρνοβο στις 6/6/1943) και τον Χρήστο Σούλα (εκτελέστηκε στην Καισαριανή, ένας από τους 200). Απάντησα στο όνομα των Τροτσκιστών: 'ΟΧΙ. Είμαστε εναντίον αυτού του πολέμου. Είναι ιμπεριαλιστικός κι από τα δύο μέρη, τόσο των δυτικών όσο και των

αξονικών ιμπεριαλιστών. Η Ελλάδα δεν είναι παρά το πιόνι των Αγγλοσαξωνών'. Οι τροτσκιστές κράτησαν την ίδια στάση σε όλα τα στρατόπεδα στην Ακροναυπλία, Φολέγανδρο, Άι Σπράτη, Σκόπελο, Ανάφη, Γαύδο κ.ά.»

Όσο για τον Απρίλη του 1941 παραθέτουμε τη μαρτυρία του σ. Λ. Καρλιάφτη: «Το στρατόπεδο παρέλυσε. Οι φρουροί είχαν πανικοβληθεί. Έτρεχαν ξέφρενοι στα καταφύγιά τους... Σε μια απ' αυτές τις βομβαρδιστικές επιθέσεις, όντας στο καταφύγιο και οι 560 κρατούμενοι, ο Πουλιόπουλος μίλησε με δυνατή φωνή: 'Πρέπει η ομάδα να αποφασίσει και γρήγορα να δραπετεύσουμε. Κάτω απ' τις συνθήκες πανικού και αποδιοργάνωσης της φρουράς, η επιτυχία θα ήταν σίγουρη. Αλλιώς θα μας παραδώσουν στα νύχια των Χιτλερικών'. Ευθύς αμέσως πήρα τον λόγο. ... υπήρχαν και οι φρουροί που μας συνιστούσαν να δραπετεύσουμε, για να φύγουν κι αυτοί... ο σταλινικός της ηγεσίας της κολεκτίβας Θεός μας απάντησε αρνητικά... βεβαίως ότι ο διοικητής του στρατοπέδου είχε δώσει τον λόγο του ότι δεν θα μας παρέδινε στους Γερμανούς κι ότι... θα μας απέλυε».

Βέβαια η προπαγάνδα στα μέλη του ΚΚΕ είχε και έναν άλλον τόνο, όπως μαρτυρά ο σ. Καρλιάφτης αλλά και άλλοι σ.: «Αυτό έγινε βασικά με το επιχείρημα ότι οι Χιτλερικοί ήταν τώρα 'σύμμαχοι' του Στάλιν κι άρα 'σύμμαχοι δικοί μας'. Θυμάμαι με πόση δυσκολία προσπαθήσαμε να εξηγήσουμε στους σκεπτικιστές, απλά μέλη του ΚΚΕ, γιατί οι φανατισμένοι φιλο-χιτλερικοί ήταν παράσιτα, ότι ο Χίτλερ... δεν μπορούσε παρά ν' αποβεί ο υπερβάγγελ – δολοφόνος της Ρωσίας, όπως προφητικά είχε γράψει ο Τρότσκι». Στις 22 Ιουνίου 1941 ο Χίτλερ παραβίασε το Σύμφωνο και επιτέθηκε στη Σοβιετική Ένωση. Από εκείνη τη στιγμή ο Στάλιν θα αλλάξει στρατόπεδο, θα πάρει το μέρος των δυτικών συμμάχων. Οι εκατοντάδες Ακροναυπιώτες που πέσανε στο Κούρνοβο τον Ιούνιο του 1943 και στην Καισαριανή την Πρωτομαγιά του 1944 θα είχαν ασφαλώς σωθεί, αν οι σταλινικοί του ΚΚΕ κρατούσαν μια στοιχειωδώς καλύτερη θέση και δεν απέτρεπαν την απόδραση.